

ஓம்.

பரப்பிரஹ்மணேநமஃ

பிரபுலிங்கலீலா வசனம்.

மகாமகோபாத்தாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.
இது

காஞ்சிபுரநிலாஸி

வித்வசி ரேஷ்டராகிய

புரீமாந் - இராமயோகிகள் அவர்களால்

வசனகுபமாக வியற்றப்பட்டு,

MATAMULOPADEVAYA

DR. U.V. SWAMI NATHAIAH LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090

சை. இரத்தினசெட்டியார் குமாரர்

சை. சிவசங்கரசெட்டியார், பி-ஏ., பி-எஸ்.,

அவர்களால் தமது

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[2-வது பதிப்பு.]

1912

[Copyright Registered.]

[விலை அண்-12]

உ
சிவமயம்.

மு க வு ரை.

அநாதிமுத்த சித்துருவாயுள்ள பாசிவப் பிரபுவை அநாதிபெத்த சித்துருவாயுள்ள சீவர்கள் அவிச்சையினின்று நீங்கி யடைந்தொன்று யாநந்தமயமாய் விளங்கும் வகையை யடைவுபடக் கூறும் நூல்கள் வேதாகமங்களாம். இவைகளே முதனூ லெனப்படும்.

இம் முதனூல்களின் கருத்தை வடமொழியில் வல்லாரல்லாதாரும் உணர்ந்து நன்னெறியைக் கைக்கொண்டொழுகி யுய்யுமாறு, வடமொழியிலும் தேசபாஷையிலும் வல்ல மகான்கள் வடமொழியிலே யன்றித் தேசபாஷையிலும் வழிநூலும் சார்புநூலும் அருளியதோடு, தம்முடைய கருத்தை நியாயவாயிலாக ஸ்தாபிப்பதாயும் தம்முடைய கருத்திற்கு மாறுபட்டவர்களது கருத்தை நியாயவாயிலாக மறுப்பதாயுமுள்ள எதிர் நூலும் செய்தும் வைத்தனர்.

இவ்வாறுள்ள நூல்களில் பிரபுலிங்கலீலையும் ஒன்று. இதற்கு முதனூல் கன்னடபாஷையிலுள்ளது. அதனது காலமும் ஆசிரியர் பெயரும் அறிதற்கேது கிடைக்கவில்லை.

தமிழிலுள்ள பிரபுலிங்கலீலையின் காலம் ஏறக்குறைய 280-வருஷங்களாமென்று தெரியவருகின்றது. இதனை,

“பார்கெழு சகாத்த முவைஞ் னூற்றெழு பானன் காவ, தாகிய கரநா மங்கொ ளாண்டுறு விடை ரூயிற்றிற், சீர்கெழு மல்ல மன்றன் றிருவினை யாடற் காதை,

கார்கெழு மிடற்றெங் கோமான் கருணைகொண் டியம்பி னானே” என்று பிரபுலிங்கலீலை மான்மிய கதியிற் கூறு வதாலறிக.

இதனை யாக்கியோர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். இவர் கவிச்சக்கரவர்த்திக ளென்றெண்ணப் பட்டவர்களுள் முதன்மையாக வைக்கக்கூடியவர்களி லொருவராவர். இம்மகான் செய்தருளிய நூல்களெவ் வொன்றும் மிகுதியும் காப்பியத்திற் குயிரென்னும் வியஞ்சகத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். இப்பேரியார் வீர சைவத்தில் அபேதவாதத்தை (அதாவது அத்துவித சித்தாந்தத்தை) மேற்கொண்டொழுகி அதனது ஏற்றத் தைப பல்லாற்றானும் உலகிற்கு விளக்கிக் காட்டியவர். இத்தகைய இச்சீரியார் இப்பிரபுலிங்கலீலையில் பெரும் பான்மையும் திருக்குறளை மேற்கோளாகக் கொண்டிருக் கின்றனர். இந்நூலில் குணம் அலங்காரமென்னும் சொற் றுவையும், காமம், நகை, கருணை, வீரம், உருத்திரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, சாந்தமென்னும் பொருட் ஈவையும் நிரம்பி யிருக்கின்றனவென்பது இதனைச் செவ் வனை படித்துணர்ந்தா ரொவ்வொருவரும் அறிவா ரென்பது வெள்ளிடைமலையாம். துக்கநிவிர்த்தியும் பர மாநந்தப் பிராப்தியுமான மோட்சத்தை மக்க ளடை தற்கு நேர்சாதனமாயுள்ள தத்துவஞானத்தைப்பெறும் வழியை மிகுதியாகக் கூறுதல்பற்றி இது தத்துவவிசா ரஞ் செய்பவர்களால் பொன்னேபோற் போற்றப்படு கின்றது.

இதனைப் படிப்பதால் சிவதத்துவத்திற்குச் சத்தி தத்துவம் மேற்பட்ட தன்றென்பதும், மாயையின் வர லாலும், அதனை யொழிக்கும் வகையும், சத்துவகுணத் தாலன்றி வேறு குணத்தாலும் வேறெதனாலும் பரம் பொருளை யறிய முடியாதென்பதும், ஸ்த்ரீகளும் மோகூடி மடைதற் கதிகாரிகளாவ ரென்பதும், புறப்பூசையி

ஊம் உட் (மனே) பூசையே சிறந்ததென்பதும், அன் புடையார்க்கே அரனருள் வாய்க்குமென்பதும், தத்துவ ஞானியர் பலவகை யொழுக்கத்தை யுடையராயிருப்ப ரென்பதும், சிவனடியார்களுள் ஜாதி வித்தியாசம் பாராட்டக்கூடாது என்பதும், காண்பான் காட்சி காணப் படுமென்பாருளென்னும் திரிபுடியுள்ள நிலை யெந்நிலைய தாயினும் அந்நிலை பந்தநிலையாகுமே யன்றி முத்திநிலை யாகாதென்பதும், தன்னை யுயர்த்திக்கொள்ளுவதற்குந் தாழ்த்திக்கொள்ளுவதற்கும் தன்மனமே காரணமா மென்பதும் பிறவு முணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த இந்நூலின் பொருளை இலக்கிய வுணர்ச்சி யில்லாதாரும் எளிதி லுணர்ந்துகொள்ளுமாறு காஞ்சிபுரநிவாஸி வித்வசிகேஷ டாகிய ஸ்ரீமாத் - இராமயோகிகள் அவர்களைக்கொண்டு தெள்ளிய செந்தமிழ் வசனநடை எழுதுவித்து, கதைத் தொடர்ச்சியின்மைபற்றித் துதிக்குப் பதவுரையும் சேர்த்து, இந்நூலாசிரியரது சரித்திரததுடன் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டது.

பிரபுலிங்கலீலை.

பிரபு எனல்-யாவர்க்கு மேலாயிருக்குந் தன்மை, லிங்கமெனல்-சிவம், லீலையெனல்-பற்றின்றிச் செய்யும் விளையாட்டு; எனவே யாவர்க்கும் மேலாயிருக்கும் சிவத் தினது திருவிளையாட்டை யுணர்த்தும் நூலெனப் பொருள்பட்டு, ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய் இந்நூற்குக் காரணக் குறியாயிற்றென்க.

கதியின் அட்டவணை.

சுத்தத் தொகை.	கதியின் பெயர்.	பக்கம்.
1	துதிகதி	12
2	கைலாசகதி	23
3	மாயாயினுற்பத்திகதி	35
4	மாயை பூதசகதி	50
5	பிரபுதேவர் வந்தகதி	62
6	விமலேகதி	81
7	மாயை நோலாகலகதி	89
8	வசவண்ணர் வருகதி	102
9	அக்கமாதேவன் உற்பத்திகதி	108
10	அக்கமாதேவன் துறவுகதி	114
11	கொக்கிதேவர் கதி	122
12	முத்தாயிபட்டைகதி	127
13	சித்தராமைபட்டகதி	130
14	வசவண்ணர் கதி	138
15	மருநாசங்காதேவர்கதி	143
16	இட்டலிங்ககதி	146
17	கதனிவனகதி	150
18	சாதகாங்ககதி	152
19	கோரக்கர்கதி	156
20	முனிவர்கதி	160
21	சூரியசிங்காதனகதி	163
22	சூரியசிங்காதனத்திலிருந்தகதி	164
23	ஆரோகணகதி	167
24	மனோலயகதி	171
25	மான்மியகதி	173

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER, F.R.S.
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

துறைமங்கலம்
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்
சரித்திரம்.

தொண்டைநாட்டிலே சப்தாழிகளுள் ஒன்றாய் விளங்குகின்ற காஞ்சீபுரியிலே சுமார் 1500-வருத்துக்கு முன் தொண்டைமண்டலத்தார் மரபிலுள்ளோருக்குக் குருவாகவிருந்த குமாரசுவாமி பண்டார மென்பவர் திருக் கார்த்திகைக்குத் திருவண்ணாமலை யாத்திரை போகும்போது, வழியில் ஒரு நந்தவனத்திற் பகலிறங்கிச் சிவபூசைசெய்து அன்று சாயங்காலம் அந்தத் தலம் போய்ச் சேர்ந்து ஈசானிய தீர்த்தத்தில் அநுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டு “பூசைப் பெட்டகமெங்கே?” என்று தம் முடைய பரிசாரகரைக் கேட்க, அதற்கவர்கள் பகலிறங்கியிருந்த விடத்திற்குள்ளே வைத்து மறந்து வந்ததாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பொழுது அவர் மிகவும் விபாகுல முற்றவராய், அந்தப் பரிசாரகரோடு உள்ளூர் மனிதனொருவனைக் கூட்டிப் பகலிறங்கியிருந்த இடம்வரைக்கும் போய்ச் சோதனைசெய்து வரும்படி சொல்லியனுப்பிப் பின்பு தாமும் தமது மனைவியும் ஓரிடத்திற் றங்கியிருந்து நம்முடைய ஆத்மார்த்தமாகிய உடையவரைப் பிரியும்படி நேரிட்டதேயென்று சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டு அன்றிராமுழுதும் நுபிலின்றிச் சிவத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமபோது, இவரது புண்ணிய முதிர்ச்சியினாலே அண்ணாமலையார் ஒரு சங்கமராகத் திருவுருக்கொண்டு இவரிடத்திற்கு எழுந்தருளி, “நாமனோதுக்க மடையவேண்டியதென்ன?” என்று கேட்க, இவர் தமக்கு நேரிட்டிருக்கும் ஆபத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்குச் சுவாமியானவர், “ஈர் அங்கம் வேறு

இலிங்கம் வேறாக விருத்தலால் பிரியலாயிற்று. லிங்காங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இப்படிக்குநேரிடமாட்டாதே” என்று வீரசைவ சமயாசார நெறிகளைக் கிரமப்படி போதித்து “உமது பூசைப்பெட்டகம் உதயத்தில் வந்து சேரும், ஆகிலும் நீர் இதுமுதல் லிங்கதாரணஞ் செய்து கொள்ளும்” என்று அதுக்கிரகிக்க, அதற்கிவர் “எனது சீஷர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு இச்செய்கை விரோதமாக இருக்கும்” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய, அது கேட்டுச் சுவாமியானவர் “இந்தச் சீஷர் முதலியோரால் உமக்கு யாதொரு பயனுமில்லை. ஆதலால், நாமுரைத்த படியே சிவலிங்கதாரணஞ் செய்துகொண்டால் உம் மிடத்தில் மூன்று புத்திரரும் ஒரு புத்திரியும் அவதரிப்பார்கள். அவர்களால் இகபர சாதகமுண்டு” என்று அருளிச்செய்ய, அதற்கிவ ருடன்பட்டனர். அப்போது சுவாமியானவர் “இந்த ஆலயத்திற்குத் தெற்கு வீதியி லிருக்கும் குருதேவரிடத்திற்குச்சென்று தாரணதீக்ஷை செய்துகொள்ளும்” என்று அதுக்கிரகித்து இதைக் குரு தேவருக்குத் தெரிவித்து அந்தர்த்தானமானார்.

பின்பு விடியற்காலத்திற் பூசைப்பெட்டகம் வந்து சேர்ந்தது. அப்பொழுது குருதேவர் உத்தரவின்படி அவரது அடியார்கள் இவரைத் தேடிவந்தழைக்க அவர்க ளுடனே மடம்போய்ச் சேர்ந்து குருதேவரைத் தரிசித்து அவராலே தாரணதீக்ஷை அதுக்கிரகிக்கப் பெற்றுத் திருக்கார்த்திகைத் திருவிழா நிறைவேறிய பின்பு கச்சிப்பதிக்கு வந்துசேர்ந்து தமது அதுஷ்டானத்தின் படியே சீஷருக்கும் தாரணதீக்ஷை செய்துகொண்டிருக் குங் காலத்தில், முன்பு அண்ணாமலையார் அதுக்கிரகித்த படியே மூன்று புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் அவதரித்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே சிவப்பிரகாச மென்றும், வேலாபுதமென்றும், கருணைப்பிரகாசமென்றும், ஞானம்பையென்றும் நாமகரணஞ் செய்து உரியபருவத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்து வளர்த்துவருங் காலத்

தில், தந்தையாகிய குமாரசுவாமியையார் சிவலிங்கயிக்குயமாநார். பின்பு ஜேஷ்டராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமது தாயாரையும் சகோதரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அருணாசலம் போய்ச்சேர்ந்து குருதேவரைத் தரிசித்து அவ்விடத்திற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்யும் நாள் களுள், ஒருநாள் அந்தச் சோணாசலத்தை வலம் வரும் போது சோணாசலமாலையென்று நூறுசெய்யுள் தோத் திரஞ் செய்தருளினார்.

இன்னும் இலக்கணப் பயிற்சிக்காகத் தக்ஷிணம் போகவேண்ணித் தனது சகோதரர்களுடனே புறப் பட்டு வாலிகண்டபுரத்துக்குத் தெற்கே ஐந்துகடிகை தூரத்தில் துறைமங்கல மென்னும் கிராமத்துக்கு வடது பக்கத்தி லிருக்கும் ஓர் நந்தவனத்தி லிறங்கிச் சிவ பூசை செய்துகொண்டிருந்த செய்தியை அந்தக் கிராமா திபராகியும், லிங்கதாண முடையவராகியும், சங்கமத்தி னிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராகியு மிருந்த அண்ண மலை ரெட்டியார் கேள்வியுற்று அந்த நந்தவனத்துக்கு வந்து அவரைத் தரிசித்தமாத் திரத்திலே அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து அறுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென்றெ ண்ணிச் சுவாமிகளை நோக்கி, “இவ்விடத்திற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, சுவாமிகளது அனுமதி பெற்றுத் தங்கள் குருவாகிய சென்னபசவையர் மடத்துக்கு அடுத்த மேல்புறத்தில் ஒரு திருமடங் கட்டிக்கொடுத்துத் தாமும் அவருக்குப் பக்தி செய்துகொண்டு வந்தார்.

சுவாமிகளும் அங்கே இரண்டு வருஷகாலம் வரையி ல் அண்ணாமலை ரெட்டியாருக்குச் சன்மார்க்கங்களைப் போதித்துக்கொண்டிருந்து, தாம் கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்ற வேண்டித் தக்ஷிணம் போய்வர வேண்டு மென்று ரெட்டியாரிடத்திற் சொல்லிக்கொண்டு திரு நெல்வேலிக் கெழுந்தருளியபோது, அதன் கீழ்புறத்தில் தாம்ரபர்ணி நதியின்கரையி லிருக்கின்ற சிந்துபூந்துறை

யில் தருமாடாத் தாதீனத்தைச் சார்ந்த வெள்ளியம்பல வாணத தம்பிரானென்பவர் இலக்கணத்தில் மிகுந்த வல்லவராயிருக்கின்ற ரென்பதைக் கேள்வியுற்று அவ்விடத்திற் சென்று அவரைக் கண்ட மாத்நிரத்தில் அவர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் பார்த்து “நீங்கள் நம்மிடத்திற்கு வந்தகாரியம் என்ன?” என்று வினவ, அதற்குச் சுவாமிகள் “இலக்கணங் கற்கவேண்டிவந்தோம்” என்று சொல்ல, அப்போது தம்பிரான் இவரது இலக்கியப்பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு “(கு) என்றெடுத்து (ஊருடையான்” என்று) இடையில் வைத்துக் குவ்விறுதியாக ஒரு வெண்பா முடித்துக்காட்டுக” என்று கேட்க, அதற்குச் சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

வெண்பா.

குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டார்க்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்ன மணிவார்க்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் றெவ்வுக்குத் தில்லைதோன்மேற்கொள்ள
ஊருடையா னென்னு முலகு.

என்று அருளிய வெண்பாவில் வடக்கோடு தேருடையா னென்றதற்குத் தம்பிரான் மிகவும் வியந்து சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைத் தழுவிக்கொண்டு தமது ஆசனத்திற சமமாக விருக்கச்செய்து அவருடைய சகோதரர்களுக்கு ஐந்திலக்கணங்களையும் ஒரு பக்ஷத்துக்குள்ளே பாடஞ்சொல்லி நிறைவேற்றிய பின்பு சுவாமிகள் தங்களுக்கு அண்ணாமலை ரெட்டியார் கொடுத்த முந்நூறு பொன்னையும் குருதக்ஷிணையாக வைப்பித்து உபசாரஞ் சொல்ல, அதற்குத் தம்பிரான் “நமக்கிது வேண்டாம்; திருச்செந்தூரில் ஒரு தமிழ்ப்புலவர் நம்மைத் தூஷித்துக்கொண்டிருக்கிறார்; அவரைக் கல்வியினால் வென்று நம்மிடத்தில் வந்து வணங்கும்படி செய்விக்க வேண்டும்” என்று சொல்ல, சுவாமிகள் அதற்கியைந்து தம்பிரானை அனுப்பப்பட்ட மாணுக்கரோடு தாமும் திருச்செந்தூருக்குப்போய் முருகக்கடவுளைத் தரிசனஞ்

செய்துபிரதக்ஷிணம் வரும்போது, அந்தத்தமிழ்ப்புலவர் சுவாமிகளோடு கூடவந்த மாணாக்கரைக் கண்டு “இவர யார்?” என்று கேட்க, அதற்கவர்கள் “தம்பிரானிடத்திற் பாடங்கேட்டவர்” என்று சொன்னபோது, அந்தப் புலவர் தம்பிரானைத் துஷிக்க, ஒருவருக்கொருவர் கலகம் நேரிட்டு, அப்போது புலவர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளோடு நூதனமாகப் பாடி வெற்றிகொள்வோ மென்று நினைத்து, “நிரோட்டகயமகமாகப் பாடுகிறது” என்றும், “அப்படிப் பாடுகையில் நம்மிருவருள் தோல்வியடைகிறவர் பாடி முடித்தவருக்கு அடிமையாகிறது” என்றும் பேசிக்கொண்டு இருவரும் பாடத் தொடங்கினார்கள். அப்போது சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருச்செந்தி நிரோட்டகயமகவந்தாதி யென (௩௦) கவித்துறை தோத்திரஞ் செய்துடனே முடித்தார். அப்புலவருக்கொருபாடலும் நிரம்பாமையால் தோல்வி யடைந்து, சுவாமிகளை வணங்கி “அடிமையாயினேன்” என்று சொல்ல, அப்புலவரையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு தம்பிரானிடத்திற்கு வந்து அடிமையாகச் செய்வித்ததால் தம்பிரான் திருவுளமகிழ்ந்து சுவாமிகளைப் பார்த்து, “தேவரீர் சிதம்பரத்தில் சிலகாலம் வாசஞ்செய்ய வேண்டும்” என்று கேட்க, அதற்கு உடன்பட்ட சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அவரிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு அவ்விடத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று தரிசனஞ் செய்தபின்பு, துறைமங்கலம் வந்து சேர்ந்து அண்ணாமலைரெட்டியாருக்கு முன்போலவே அதுக்கிரகித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தமதன்பராகிய அண்ணாமலை ரெட்டியார் பொருட்டு அவரது கம்பத்தக் கிராமமாகிய வாலிகண்டபுரத்துக்கு வாயு மூலையிலிருக்கும் வெங்கைமா நகரத்தில் வந்தெழுந்தருளிய பழமலைநாதர்மீது தோத்திரமாக வெங்கைக்கோவை, வெங்கைக்கலம்பகம், வெங்கையுலா, வெங்கையலங்காரம் என்னும் நான்கு பிரபந்தமுஞ் செய்தருளிய பின்னர், அண்ணாமலை ரெட்டியாரை அழைத்

துக்கொண்டு சிதம்பரத்திற்குப் போய் ஒரு திருமடங்
கட்டுவித்து அதிற் சிலகாலம் வாசஞ்செய்திருநது,
பின்பு ஷீருத்தாசலத்துக் கெழுந்தருளி பழமலைநாதர்
பேரில் அந்தாதிபும், பிஷாடன நவமணிமாலையும்,
கோச்சகக் கலிப்பாபும், பெரியநாயகி யம்மைபேரில்
(கக) கலித்துறையும், (க0) கழிநெடில்விருத்தமும்
திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சிலகாலம் அவ்விடத்தில் வாசஞ்
செய்யும்போது, ஒருநாள் மணிமுத்தாந்தியின் கரையி
லிராநின்ற தோட்டத்தி லுதிர்ந்து கிடந்த மனோம்
மிபமாகிய ஒரு மாம்பழத்தைச் சிவரைவேத்தியொ
செய்யத் தக்கதென்று கையி லெடுத்துக்கொண்டு
வருகையில், அதைக்கண்ட தோட்டக்காரன் சுவாமி
கள் மனவருத்தமுறும்படி கோபித்தபோது அருளிச்
செய்த

வேண்பா.

அடுத்துவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகனைத் தாளா
லடர்த்ததுவுஞ் சத்திபமே யானு—லெடுத்ததொரு
மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்.

பின்பு வடதிசையை நோக்கிக் காஞ்சிபுரத்தைத்
தரிசிக்க வரும்போது, பேரூரவிநர்சியிலிருந்து சாந்த
லிங்கசுவாமிகள் மார்க்கத்தில் வர, அவரைக் கண்டு
கூடவே அழைத்துக்கொண்டு பொம்மையபானையத்துக்
குச் சமீபமாக வந்தபோது, சாந்தலிங்கசுவாமிகள்
சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் பார்த்து, “நாம் சிவஞான
பாலைய சுவாமிகள் சுந்நிதானத்துக்குப் போய்த் தரிச
னஞ் செய்யவேண்டு மாதலால் அவர்பேரில் தோத்திர
மாகச் சிலபாடல்கள் செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்
பஞ் செய்ததற்கு, “அடியேன் நரஸ்துதி செய்கிறதில்லை”
என்று சொல்லி, அன்றிராத்திரி ஓரிடத்திற் றங்கி
யிருந்தபோது, இவரது ஸ்வப்னத்தில் முருகக்கட
வன் மயில்வாகனஞ் ருடாய் எழுந்தருளி, ஒரு பாத்திர

த்தில் விடுபுஷ்பங்களை வைத்து, “இம்மலரை மாலையாகத் தொடுத்து நமக்கணியவேண்டும்” என்று திருவாக்குச் செய்தபடியால், விடியற் காலத்திலே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நித்தியகாமங்களை முடித்துக்கொண்டு தாம் கண்ட ஸ்வப்னத்தைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக் கறிவிக்க, அதற்கவர் “தேவரீர் பாமாலை தொடுக்கக் கூடா தென்று சொல்லியபடியால் அப்பாமாலையே தொடுக்க வேண்டிக் குறிப்பித்தபடி” என்ற மாத்திரத்திலே, சிவஞானபாலையசுவாமிகள்பேரில் தாலாட்டு, நெஞ்சு விடுதூது, கலம்பகம் இம்முன்று பிரபந்தமுஞ் செய்து கொண்டுபோய்ச் சன்னிதானத்திலாங்கேற்றி ஞானோப தேசம் பெற்று அந்த ஞானசாரியரது கட்டளையினால் தமது தங்கையாகிய ஞானும்பையைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்துப் பின்னர் காஞ்சீபுரம் வந்து சிலகாலம் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, மேற்சொல்லிய சுவாமிகள் பேரில் பிள்ளைத்தமிழும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும், அதிசயப் பத்துஞ் செய்தருளினார். மற்றொரு காலத்தில் அண்ணாமலை ரெட்டியார் சுவாமிகளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தபோது அருளிய

கோச்சகக்கலிப்பா.

சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுடனே யரவப்
பாய்கொண்டான் வந்துதொழும் பட்டிச் சுரத்தரனே
நோய்கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்தும்
பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ளலாகாதே.

பின்பு, கருணைப் பிரகாச சுவாமிகளை விவாகஞ் செய்துகொள்ளப் பிரார்த்தித்தபோது அவர் செய்தருளிய பாடல்

நாணியென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நசையால்
வேணுவானது வளைந்துபோய்ப் புருந்தது வென்றற்
காணலாவதோ ருருவமெய் நாரியைக் கண்டால்
பூணுவார்மயல் காளைய ரென்பதும் புதிதோ.

என்று சொல்லிய பாடலின் கருத்தைச் சுவாமி
கள் அறிந்து தனது சகோதர ரிருவரையும் இல்லறத்தி
லிருக்கச்செய்து தாம் துறவறமாக வெழுந்தருளி யிரு
ந்து, பிரபுலிங்கலீலை, சித்தாரத்தசிகாமணி, வேதாரத்
சூடாமணி, சிவப்பிரகாசனிகாரம், தாக்கபரிபாஷை,
திருக்கூவப்பராணம், சதமணிமாலை, நால்வாநானமணி
மாலை, நிரஞ்சனமாலை, கைத்தலமாலை, அபிஷேகமாலை,
இஷ்டலிங்கப் பெருங்கழிநெடில், குறுங்கழிநெடில்,
நன்னெறி, சிவநாமமகிமை, அன்றியும் திருப்பதிகம்
பெற்ற தலங்க ளொவ்வொன்றுக்கு இரண்டிரண்டு
வெண்பாக்களும் செய்தருளினார். இவர சகோதரர்
வேலையசுவாமிகள் நல்லுப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்
கைத்தலமாலை, சூடபகோணஞ் சாரங்கதேவாசரித்திர
மாகிய வீரசிங்காதன புராணம், சுகநமச்சிவாயமூர்
த்திகள் சரித்திரமென்னும் நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ண
சரித்திர பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டை மணிமாலை
என்னும் இப்பிரபந்தங்கள் செய்தருளினார். இவரது
கனிஷ்டாசிரிய கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள் இஷ்ட
லிங்கவகவல், திருக்காளத்திப் புராணத்தில் சீகாளத்
திசசருக்கம் வரையிலுஞ் செய்தருளி வெங்கைமாதகா
த்தில் கஅ-ஆம் வயதில் சிவலிங்கயிக்யமாப்ச சமாதி
யானார். அப்போது யாத்திரையாக வெழுந்தருளி யிரு
ந்து வந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செய்தருளிய

வீரந்தம்.

முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனைபுண்டெண்ட
சுவை முதிர்ச்சியாலே, தன்னியலை முழுதுமுனைத்
தமையாமுன் னினைக்கவர்த்து தடங்காளத்தி, மன்னவ
னுண் டானெனது மாதவத்தின் வலிதீர மண்ணின்மீதே,
பென்னுடன்வந் தவதரித்த விளங்கருணைப் பிரகாசனெ
ன்னுங் கோவே.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

அப்போழுது வேலையசுவாமிக ளருளிச்செய்த விருத்தம்.

ஆண்டதனு லெனையொவ்வாய் வித்தையினிற்
றமைபனினு மதிகமென்றே, பூண்டவுல கதன்னுள்
ளோர் புகல்வதுகேட் டிருந்துமென்ன புதுமைதானே,
காண்டகுகண் மணியேநல் விளங்கருணைப் பிரகாசக்
களாய்ந்தான், மாண்டனையென் றறிந்திருந்து முயிர்
தரித்தேன் யானுமிசு வன்னெஞ்சேனே.

பின்பு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மிகவும் மகிமை
யோடிருந்து காளத்திப்புராணத்தில் கண்ணப்பர் சருக்
கமும் நக்கீரர் சருக்கமும் செய்தருளி ௩௨-ஆம் வய
திலே நல்லாற்றூரில் சிவஞானபாலைய சுவாமிகளால்
விடப்பட்டிருந்த மடத்திலே சிவலிங்கயிக்யமாய்ச்சமாதி
யாயினர்.

அப்போது வேலையசுவாமிகள் அருளிச்செய்த

வேண்பா.

அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாராயந் தறிகவிதை
சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான்—முல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கணுநிகர்த்தேன் காண்.

பின்பு காளத்திப்புராணத்தைப் பாடி நிறைவேற்
றிப் பெருமத்தூர் மடத்தில் ௪௨-ஆம் வயதில் சிவலிங்
கயிக்யமாய்ச்ச சமாதியாயினர்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

மு ற் றி ற் று.

கடவுள்துணை

நீருச்சிற்றம்பலம்.

பிரபுலிங்கலீலா வசனம்

கணபதி காப்பு.

சுரகு லாதிபன் தூமலர் நந்தனம்
பெருக வாரகடல் பெய்த வயிற்றினேன்
காக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரண நாளந் தலைக்கணி யாக்குவாம்.

இதன்பொருள். சுரகுலாதிபன் - தேவரது குலத்துக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது, தூ மலர் நந்தனம் - தூயமலர்களை யுடைய பூங்காவானது, பெருக - ஓங்கும்படியாக, வார் கடல் பெய்தவயிற்றினேன்-நெடியகடலைப்பெய்தவயிற்றையுடையோ னாகிய அகஸ்திமுனிவனது, காகநீரை - கமண்டலத்திலுள்ள நீரை, கவிழ்த்த - கவிழ்த்துவிட்ட, மதகரி - மதயானையினது, சரணம் - திருவடியை, நாளும் - எந்நாளும், ஊக்கு அணி ஆக்குவாம் - (யாம்) எமது தலைக்கு அணியாகச் செய்துகொள் ளுவாம் [எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தூல் இடைபூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டு], எ-று.

துதிகதிமுதல் இருபத்தைந்து கதிகளாலே இந்நூல் சொ ல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் முதலிலே துதிகதி சொல்லப் பட்டது. அதனுள் பூவாயென்பதுமுதல் பரவையேனெனப் பது ஈராகிய பத்துப்பாட்டுகளாலே கடவுண் முதலியோரைக் குறித்துத் துதிசெய்து இதற்குமேல் அவையடக்க முதலிய பிறவும் சொல்லப்பட்டனும் தலைமைபற்றித் துதிகதியெனப் பட்டது.

முதலாவது து தி க தி

சிவஸ்துதி.

பூவாய் நெடுங்கோட் டுறுபசுந்தேன் கைகான்
முடங்கு பொறியிலித, னாவா யொழுகிற் றெனவுலக
மளந்த மாலு நான்முகனுங், காவா யெனநின் றேத்
தெடுப்பத் தானே யுவந்தெங் கரதலத்தின், மேவா வமர்
ந்த மாமணியைத் தொழுது வினைக்கு விடைகொடுப்
பாம்.

இ - ள். பூவாய் - மலர்கள் பொருந்திய, நெடுங்கோட்டு
உறு - நெடிய மரக்கொம்பினது துனியின்கண்ணே தங்கிய,
பசுந்தேன் - பசியதேனானது, (தன்னைப்பெறத் தகுதியுடைய
வனுக்குக் கிடையாமல்) கைகான் முடங்கு பொறியிலிதன் -
கைகளுங் கால்களு முடங்கிய அறிவில்லாதவனாக, நாவாய் -
நாவினிடத்தே, ஒழுகிற்று என-(தானேவந்து) டுறுகினால் அது
போல, உலகம் அளந்த மாலும் - உலகத்தையளந்த திருமாலும்,
நான்முகனும்-பிரமனும், காவாய் என - (அடியேங்களைக்)காத்
தருளாயென்று, நின்னு-(தன்னைப் பெறுதற்கு உரியவழியிலே)
நின்று, எத்தெடுப்ப - துதிசெய்யாநிற்க, (அவரிடத்துச் செல்
லாமல்) தானே உவந்து - தானே விரும்பி, எம் கரதலத்தில் -
(தன்னைப்பெற முயலுதற்குச் சாதனங்க ளில்லாத) எமது
உள்ளங்கையிடத்து, மேவா - பொருந்தி, அமர்ந்த-எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, மாமணியை - மாணிக்கத்தை, தொழுது - வண
ங்கி, வினைக்கு - (எம்மைப் பிறவியில் அழுத்தி வருத்துகின்ற)
கருமத்துக்கு, விடை கொடுப்பாம் - செலவு கொடுப்போம்,
எ - று.

தேவிஸ்துதி.

ஆதி பகவன் றனதுட றணிப்பான் பணிய வவ்
விறைவன், பாத மிறைஞ்சு மதற்குநெற்றிப் பகைபு
மல்கும் பகையுமாஞ், சீத மதியு மரவும்கிழுஞ் ரெய

ற்கு முவகை செயாமலலை, மாது பணியு மதற்குமன மகிழு முமையை வணங்குவாம்.

இ - ள். ஆதிபகவன் - கடவுள், தனது - தன்னிடத்து ண்டாகிய, ஊடல் - பிணக்கை, தணிப்பான் - தணித்தற்பொ ருட்டு, பணிய - வணங்க, அவ்விறைவன் - அந்தத் தலைவன், பாதம் - தன்பாதங்களை, இறைஞ்சுமதற்கும் - வணங்குகின்ற செயலுக்காகவும், நெற்றிப்பகையும் - தனது நெற்றியினாலே பகைக்கப்பட்டதும் அல்குல் பகையும் - அல்குலினால் பகைக் கப்பட்டதும், ஆம் - ஆகிய, சீதமதியும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய பிறையும், அரவும் - பாம்பும், விழுஞ்செயற்கும் - வணங்கு கின்ற செயலுக்காகவும், உவகை செயாமல் - மகிழ்ச்சி செய் யாமல், அலைமாது - தன்மாற்றாளாகிய கங்காதேவி, பணியு மதற்கு - வணங்குகின்ற செயலுக்காகவே, மனமகிழும் - திரு வுள மழிகின்ற, உமையை வணங்குவாம் - உமாதேவியைத் தொழுவோம், எ - று.

கணபதிஸ்துதி.

மார நெடுத்து வளைக்குமொரு கரும்பை யொடி த்து மலர்சிதறி, நாரி யடுத்த வளிமலை சூலையத் தூ ர்ந்து நயந்தீதாடி, வீர மனத்து வினைப்பாகர் குறிப்பி னொ முகி விளையாடு, மீர மதிச்செஞ் சடைக்களிநல் யானை யினைத்தா ளேத்துவாம்.

இ - ள். மாரன் - மன்மதனாலே, எடுத்து வளைக்கும் - எடுத்து வளைக்கப்பட்ட, ஒரு கரும்பை ஒடித்து - ஒப்பற்ற கரு ப்புவில்லை ஒடித்து, மலர்-(அவ்வில்லி நெய்யப்பமும்) மலரம்பு களை, சிதறி - இறைத்து, நாரியடுத்த - (அவ்வில்லுக்கு) நாண யடுத்த, அளிமலை - வண்டுக்கூட்டம், சூலைய - கலைந்துபோக, தூர்த்து - தூர்த்தி, நயந்து - விரும்பி, ஒடி - விரைந்துசென்று, வீரமனத்து வினைப்பாகர் - வீரத்தன்மை பொருந்திய மனத் தையுடைய இருவினையொப்பினராகிய பாகரது, குறிப்பினை முகி - கருத்தின்படி சென்று, விளையாடும் - விளையாடுகின்ற, சரமதிச் செஞ்சடை - குளிர்ச்சிபொருந்திய பிறையைத் தாங் கிய செய்யசடையையும், களி - களிப்பையுமுடைய, நல்லானை- நல்ல யானையினது, இணைத்தான் - உபய பாதங்களையும், ஏத்து வாம் - சூதிசெய்வாம், எ - று.

சுப்பிரமணியஸ்துதி.

பாக மொருபெண் குடியிருக்கும் பரம னணியிற் பரித்தமணி, நாக துழைவுற் றுடல்சுருண்டு கிடந்து நகு வெண் டலைப்புழையிற், போக மெல்லத் தலைநீட்டிப் பார்த்துவாங்கப் போகுமொரு, தோகை மயில்வா கனப் பெருமா டுணைத்தாட் கமலர் தொழுதிடுவாம்.

இ - ள். பாகம் - பாதியுடம்பின்கண்ணே, ஒருபெண் பாவதியானவள், குடியிருக்கும் - நிலைத்திருக்கப்பெற்ற, பா மன் - கடவுளாலே, அணியில் - ஆபரணம்போல், பரித்த - தாங் கப்பட்ட, மணிராகம்-மணியையுடையபாம்பு, நகுவெண்டலைப் புழையில் - சிரிங்கின்ற வெண்டலையினது துளையில், துழை வுற்று-துழைந்து, உடல்சுருண்டு கிடந்து—, போக - புறத்திற் போதற்பொருட்டி, மெல்ல - மெள்ள, தலை - தலையை, நீட்டிப் டார்த்து வாங்க - வெளிகாட்டி உள்வாங்காநிற்க, போகும் - (அக்கடவுளிடத்தே) செல்லுகின்ற, தோகை மயில்வாகனப் பெருமான் - கலாபத்தையுடைய மயிலாயி வா கனத்தையுடைய முருகர்கடவுளது, துணைத்தாள் கமலம்-இரண்டு பாதங்களாகிய தாமரைமலர்களை, தொழுதிடுவாம் - வணங்குவாம், எ - று.

அல்லமதேவஸ்துதி.

கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத் தைக் கடவுளரை, நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசை மா முனை நிரைவனையாச், சிலையை மிதிக்கு நெடியோனை விழுங்கி உமிழாத் திறன்பாரைக், தலையை மிதிக்கு உல்லமன்செங் கமல மலர்த்தா டலைக்கணிவாம்.

இ-ள். கலையை - அறுபத்துநாலு கலைகளையும், மதிக்கும்- உணர்கின்ற, புலவர்தமை-வித்வான்களையும், சித்தர் குழாத்தை- சித்தரது கூட்டத்தையும், கடவுளரை - தேவரையும், நிலையை- தத்துவநிலையை, மதிக்கும் - ஆராய்கின்ற, முனிவரரை - முனி வோரையும், திசைமாடுகளை - நான்முகனையும், நிரைவனையா- பெண்வடிவமாக, சிலையை - கல்லை, மிதிக்கும்-(அடியால்)மிதி த்த, நெடியோனை - நாரணனையும், விழுங்கி - உட்கொண்டு, உமிழா - (பின்) உமிழ்தல் செய்யாத, திறல் - வலிமையை யுடைய, மாரை - மாயையினது, தலையை - சிரத்தை, மிதிக்

கூம் - மிதித்துநிற்கின்ற, அல்லமன் - அல்லமதேவனது, செவ
கமல மலர்த்தான் - செந்தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளை
தலேக்கு-மது தலையின்கண்ணே, அணிவாம்-குடுவாம், எ-று.

வசவஸ்துதி.

வெள்ள வேணிப் பெருந்தகைக்கி யாஞ்செய்
யடிமை மெய்யாகக், கள்ள வேடம் புனைந்திருந்த கள்வ
ரெல்லாம் களங்கமறு, முள்ள மோடு மெய்யடியா ராக
வுள்ளத் துள்ளுமருள், வள்ள லாகும் வசவேசன் மலர்
த்தா டலையால் வணங்குவாம்.

இ - ள். வெள்ளவேணி - கங்கையைத் தாங்கிய சடை
யையுடைய, பெருந்தகைக்கு - கடவுளுக்கு, யாம் செய் - எம்
மானே செய்யப்படுகின்ற, அடிமை - பொய்யடிமையானது,
மெய் ஆக - மெய்யடிமையாதற்பொருட்டு, கள்ள வேடம் -
பொய்க்கோலத்தை, புனைந்திருந்த - தரித்துவந்திருந்த, கள்வர்
எல்லாம் - திருடரெல்லாம், களங்கமறும் உன்னமோடு - மாச
ற்ற நெஞ்சத்தோடு, மெய்யடியாராக - மெய்யடியாராகும்வண்
ணம், உள்ளத்து - தனது திருவுளத்தில், உள்ளும் - நினைத்
தருளிய, அருள் வள்ளல் ஆகும் - கருணைவள்ளலாகிய, வசவே
சன் - வசவேசனது, மலர்த்தான் - தாமரைமலர்போலும் திரு
வடிகளை, தலையால் வணங்குவாம் - எமது சிரத்தினால் தொழு
வோம், எ-று.

சென்னவசவஸ்துதி.

பங்க வளற்று வழிமாற்றி யொருநல் வழியைப்
பகர்னார்போற், நங்கன் மதியிற் பலபிதற்றுஞ் சமப
ருணாக டமைக்கி, யங்க நிலையிற் நிலிங்கநிலை யிற்றெ
ன் றருளும் வீரசைவ, சிங்க நிலைத்த வருட்சென்ன வச
வன் றிருத்தாள் சிரத்தணிவாம்.

இ - ள். பங்கம் அளற்றுவழி - பழுதாகிய சேற்றுவழியை,
மாற்றி - ஒழித்து, ஒரு நல் வழியை - ஒரு நல்லவழியை, பகர்
வார்போல் - சொல்பவர்போல், நங்கன் மதியின் - தங்களுடைய
புத்திகளுக்குத் தோன்றியவாதே, பல பிதற்றும் - (தேகதேகி
களைக் குறித்துப்) பலவகைப்படப் பிதற்றுகின்ற, சமயருரை
கள் தமை - சமயவாதிகளுடைய சொற்களை, நீக்கி - ஒழித்து,

அங்கநிலை - அங்கத்தினது நிலை, இற்று - இத்தன்மைத்து,
இலிங்க நிலை - இலிங்கத்தினது நிலை, இற்று-இத்தன்மைத்து,
என்று அருளும் - என்று தெரிவித்தருளிய, வீரசைவசிங்கம் -
வீரசைவத்திற் சிறந்தோனாகிய, நிலைதத அருள் - நிலைபெற்ற
அருளையுடைய, சென்னவசவன் - சென்னவசவேசனது, திரு
த்தாள் - அழகிய பாதங்களை, சிரத்து - (எமது) முடியின்மீது,
அணிவாம் - தரிப்பாம், எ - று.

மடிவாலமாச்சையர் துதி.

வார்க்குங் குமமென் முலைபாக நடியா ரறுவை மா
சடித்துத், தீர்க்குஞ் செயல்போல் விச்சலமன் நவன்
றன் சேனை செய்பிழையைத், தாக்குங் கரவாள் கொடு
சின்ன பின்ன மாகத் தடிந்திட்டுப், போக்குங் கருணை
மடிவால மாச்சன் பொன்னங் கழல்போற்றி.

இ - ன். வார் குங்கும மெல் முலை - கச்சிறுக்கிச் செஞ்
சாந்தணியப்பெற்ற மெல்லிய முலையினளாகிய உமாதேவியி
னது, பாகன்-கூற்றினனாகிய சிவபெருமானுடைய, அடியார் -
தொண்டரது, அறுவை - ஆடைகளிலுள்ள, மாசு - அழுக்கை,
அடித்து - அவற்றைக் கல்லின்மேலறைந்து தீர்க்குஞ் செயல்
போல் - போக்குகின்ற செயல்போல், விச்சலமன்னவன் -
விச்சலராஜனது, சேனை - சேனையினாலே, செய் - செய்யப்
பட்ட, பிழையை-குற்றத்தை, தாக்கும் கரவாள் கொடு - வெட்டு
தற்குரிய கைவாளைக்கொண்டு, சின்னபின்னமாக தடிந்திட்டு -
சின்னபின்னமாக வெட்டி, போக்கும் - போக்கிய, கருணை -
அருளையுடைய, மடிவாலமாச்சன் - மடிவாலமாச்சையனது,
பொன்னங்கழல் - பொன்போலுந் திருவடிகளை, போற்றி -
துதிசெய்வாம், எ - று.

நால்வர் வுதுதி.

பெண்ணிற் கரசு தானாக வென்பு பெருநீற் றறை
பிரசு, வண்ணக் கமல மலர்ப்பொய்கை யாகச் செங்கன்
மாழையாய், நண்ணச் சிறிய நரிகண்முடங் குளைய பரி
யாய் நகர்புருதப், பண்ணற் குரிய வமுதுறழ்முத் தமிழ்
நால் வரையும் பணிசுவாம்.

இ - ள். என்பு - எலும்பானது, பெண்ணிற்கு அரசாக - பெண்களுக்கு அரசியாகவும், பெரு நீற்றறை - பெரிய சுண்ண வறையானது, பிரசவண்ணக்கமலமலர்ப்பொய்கையாக-தேனையும் அழகையும் உடைய தாமரை மலர்களையுடைய குளமாகவும், செங்கல்-செங்கல்லானது, மாயையாய் நண்ண - பொன்னாப்ப் பொருத்தவும், சிறிய நரிகள்—, முடங்குளைய பரியாய் - மடங்கிய புறமயிரையுடைய குதிரைகளாய், நகர் - மதுரைநகரத்தில், புதுத-செல்லவும், பண்ணற்குரிய - செய்தற்குரிய, அழுது உறழ் - அமிர்தம்போல்கின்ற, முத்தமிழ் - இயலிசைநாடகமென்னு மூவடைப்பட்ட தமிழ்ப் பதிகங்களை அருளிச்செய்த, நால்வரையும் - சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் என்கிற நால்வரையும், பணிகுவாம் - வணங்குவாம், ஏ - று.

அடியார்பொதுஸ்துதி.

பரவை கேள்வன் திருத்தொண்டத் தொகையு ளடியார் பத்தியெலா, முருவ மாகு நஞ்சோம நாதன் னுதியு ஞாறுசரண, ரவ வணியா னடியார்கண் மற்றையவர்க ளனைவருந்தாம், விரவி நாளு மிருப்பவிடங் கொடுக்கு முள்ளம் விரிந்தன்றே.

இ-ள். பரவை கேள்வன் - பரவைக்கு நாயகனாகிய சுந்தர மூர்த்தியானாது, திருத்தொண்டத் தொகையுள் - திருத்தொண்டத்தொகைப்பாடலு ளிருக்கின்ற, அடியார் - தொண்டர்களும், பத்தியெலாம்—, உருவமாகும் - ஒரு வடிவாகக் கொண்ட, நம் சோமநாதன் - நமது சோமநாதராத்நிரியினது, துதியுளு - துதிப்பாடலு ளிருக்கின்ற, சரணர் - தொண்டர்களும், அவ்வணியான் - பாம்பை அணியாகவுடைய கடவு ளது, அடியார்கள் - தொண்டர்களாயுள்ள, மற்றையவர்கள் - அவ்விரண்டிலும் அடங்காதவர்களும் ஆகிய, அனைவரும்—, விரவி-கலந்து, 'நாளும் - எந்நாளும், இருப்ப - இருத்தற்கு, உள்ளம் - எமது நெஞ்சமானது, விரிந்து—, இடம் - இடத்தை, கொடுக்கும்—, ஏ-று.

நூல் செய்தவர் பெயரும் நுதலிய பொருளும்.

தண்ணிலவு புனைசுடிலத் திறைபுகழல் லமதேவன் சரிதத் தீம்பால், புண்ணியரஞ் செவிவாயிற் றமிழ்ச்சங்

கத் தான் முகந்து புகட்டி னானால், எண்ணரிய புகழ்மல
யந் திருநதவனோர் வபுவெடுத்தா னென்று கூறப், பண்
றரி யமத தமிழ்க்கவிதைச் சிவப்பிரகா சபபெருமபேர்
படைத்து ளானே.

இ - ள் தண்ணிலவு - குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனை,
புனை - தரித்த, சடிவத்து - சடையையுடைய, இறை - கடவு
ளால், புதழ் - புகழ்ப்படுகின்ற, அல்லமதேவன் - அல்லமதேவ
னது, சரிதத்தீம்பால் - சரித்திரமாகிய துத்திப்புப் பொருந்திய
பாலை, புண்ணியர் - புண்ணியத்தை யுடையவரது, அஞ்செலி
வாயில் - உட்செவியாகிய வாயில், தமிழ்ச் சங்கத்தால் - தமிழ்ச்
செய்யுளாகிய சங்கினால், முகந்து - மொண்டு, புகட்டினான் -
புகவிட்டான், எண்ணரிய - எண்ணக்கூடாத, புகழ் - கீர்த்தி
களை யுடைய, மலயத்து-பொதியமலையின்கண்ணே எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, திருந்தவன் - பெரிய தவத்தோனாகிய அகஸ்திய
முனிவன், ஓர் வடிவு எடுத்தான் என்று கூற - (இப்படி) ஒரு
திருவுருவெடுத்து வந்தானென்று சொல்லும்படிக்கு, பண்
றரிய - (தன்னாலே) செய்யப்பட்ட, முத்தமிழ் கவிதை - இய
லிசைநாடகமென்னு மூவகைத் தமிழ்ப் பாடல்களையும் உடைய,
சிவப்பிரகாசப் பெருமபேர் படைத்துளான் - சிவப்பிரகாசனெ
ன்னும் பெரிய திருநாமத்தைப் படைத்திருக்கின்றவன், எ-று.

அவையடக்கம்.

அடலுறு மல்லம னரிய சீரோடு

படுதலி னயந்துபா ராட்டும பன்முறை

மடனிகு முலகமென் மொழியை வநதுவர்க்

கூலிது மூழ்குவர் கால மொன்றினே.

இ - ள். அடலுறும்-வலிமையால் மிகுந்திருக்கின்ற, அல்
லமன் - அல்லமனது, அரிய சீரோடு - அரிதாகிய புகழோடு
கூடி, படுதலின் - தோன்றாதலால், மடனிகும் - அறியாமையி
னீங்கிய, உலகம் - உலகமானது, என் மொழியை-எனதொரிய
செய்யுளையும், பன்முறை - பலகாலும், நயந்து-விரும்பி, பாரா
ட்டும் - கொண்டாடும், காலம்-விசேட காலத்தோடு, ஒன்றின்-
பொருந்துமாயின், உவர்க்கடலிலும் - உப்புக்கடலிலும் வந்து,
மூழ்குவர் - மனிதர் முழுகுவர், எ-று.

படலத்தொகை.

நாற்கதி தருமிடர் கடந்த நசகநர்
பார்க்கதி முதலிரு பத்தைந் தாங்கதி
மேற்கதி பெறவருந் விளங்கு மல்லமன்
சீர்க்கதி யிருபதோ டைந்துஞ் செப்புவாம்.

இ - ஷ. நசகநர் - (தன்னை) விரும்பியோர், நாற்கதி - தேவகதி மனிதகதி விலங்குகதி நாககதி எனப்படுகின்ற நான்கு கதிகளாலும், தரும் - தரப்படுகின்ற, இடர் - துன்பங்களை, கடந்த - , பார்க்கதிமுதல்-பிருதிவிதத்துவமுதலிய, இருபத்தைந் தாங்கதி-இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும், மேல்-மேலாகிய, கதி-முத்தியை, பெற-அருள்விளங்கும்-கருணையால் விளங்குகின்ற, அல்லமன் - அல்லமனது, சீர் - புகழையுடைய, கதி இருபதோடைந்தும்-இருபத்தைந்து கதிகளையும், செப்புவாம் - சொல்லுவாம், எ-று.

சம்பந்தம்.

கன்றிய வைரிகள் காதுங் காதையும்
வன்றுயர் மதனநோய் வளர்க்கு மாற்றமும்
புன்றொழி லினர்வதும் பொழுது போக்கலு
மன்றரு ளல்லம னமல லீலையே.

இ - ஷ. கன்றிய - வெதுப்புற்ற, வைரிகள் - பகைவராயினோர், காதும் - (தம்மெதிரிகளைக்) கொலைசெய்த, காதையும் - சரித்திரமும், வன்றுயர் மதனநோய் - வலியதுயரைச் செய்கின்ற காமநோயை, வளர்க்கும் - பெருக்குகின்ற, மாற்றமும் - சரித்திரமும், புன்றொழிலினர் - இழிதொழி லுடைபோர், வறம்பொழுது - வீண்காலத்தை, போக்கலும் - போக்குதற்கு ஏதுவாகிய சரித்திரமும், அன்று - அன்றாகும், அருள்-அருளையுடைய, அல்லமன் - அல்லமனது, அமலலீலை - மாசில்லாத திருவிளையாட்டு. எ-று.

அதிகாரிகள்.

புறங்கதை யொழுகுசெம் புண்ணி லீயென
வறுங்கதை புல்லியர் கொள்வர் மாமல
ருறுங்களி வண்டி னல் லமனெண் காதையைப்
பிறநதுள பயன்பெறு பெரியர் கொள்வரே.

இ - ள். புறம் - புறத்தே, ஒழுகு - ஒழுதுகின்ற, கறை - உதிரத்தையுடைய, செம்புண்ணில்-சிவப்புற்ற புண்ணில், மொய்க்கும்—, ஈயென-ஈக்கள்போல், வறுங்கதை-பயனில்லாத கதையை, புல்லியர்-சிறியோராயினோர், கொள்வர்—, மா மலர்-தாமரைமலரில் மொய்க்கும், உறுங்களி வண்டின் - மிக்க களிப்புடைய வண்டுகள்போல், அல்லமன் - அல்லமனது, ஒண் காதையை - ஒள்ளிய கதையை, பிற்த்துள பயன்-மனிதராய்ப் பிறந்ததற்குப் பயனை, பெறு - பெறுதற்குரிய, பெரியர் - பெரியராயினோர், கொள்வர்—, எ-று.

பிரயோசனம்.

மயலளந் தூன்றுகோன் மல்து மன்மெனு
மியலெழுத் தெழுதுகோ லங்க லிங்கமாம
வியனிலத் தளவுகோன் பறிவி ளக்கினை
யயர்வறத் தூண்டுகோ லமல லீலையே.

இ - ள். அமலலீலை - இவ்வமலனது லீலயானது, மயல் அளற்று-மயக்கமாகிய சேற்றுக்கு, ஊன்றுகோல்—, மங்கும் - நிரம்பிய, அன்பெனும்-குருலிங்கச்சங்கமபத்தியெனப்படுகின்ற, இயல் எழுத்து-இலக்கணமுடையவெழுத்தை, எழுதுகோல்—, அங்கலிங்கமாம்—, வியன் நிலத்து-விரிவானநிலத்திற்கு, அளவுகோல்—, மதி விளக்கினை-அறிவாகிய விளக்கை, அயர்வு அற-சோர்வு நீங்க, தூண்டுகோல், ஆதும், எ-று.

விடயம்.

நன்றிகொ ளடிகணுன் குறந டந்துபோ
யென்றனி நாவினின் நெழுமிச் செய்யுளான்
வென்றிகொ ளல்லமன் சீர்த்தி மென்பயன்
கன்றலி லன்பராங் கன்றை யூட்டுமால்.

இ - ள். என் தனி நாவினின்று - எனதொப்பற்ற நாவினின்றும், எழும் - தோன்றுகின்ற, இச்செய்யுள் ஆன் - இக்காப்பியமாகிய பசுவானது, நன்றி கொள் - நன்மைகொண்ட, அடிகள் நான்கு - நான்கடிகளாகிய நாலுபாதங்களைக்கொண்டு, உற-மிகவும், நடந்துபோய்—, வென்றிகொள்அல்லமன்-வெற்றியைக்கொண்ட அல்லமனது, சீர்த்தி மென்பயன் - புகழாகிய மெல்லியபாலை, கன்றலில் - பதனழிதலில்லாத, அன்பராம் கன்றை-சிவபத்தர்களாகிய கன்றுகளை, ஊட்டும்-உண்பிக்கும், எ-று.

இனி மூன்று பாட்டுகளால் உற்பத்தி சொல்லப்படுகின்றது.

பரசிவம் பிரம மென்னப் பட்டொரு திரிவு மின்றி
புரைமன மிறந்து நின்ற வொருசிவ லிங்கந் தன்னின்
வருமுயர் சதாசி வன்றான் மற்றவன் றனைப்பொருந்து
மருமைகொண் ஞானசத்தி யவர்களாற் சிவனுதிப்பன்.

இ-ள். பரசிவம்—, பிரமம்—, என்னப்பட்டு-என்று சொல்
லப்பட்டு, ஒரு திரிவும் - யாதொரு விகாரமும், இன்றி - இல்
லாதாகி, உரை மனம் - வாக்கையும் மனத்தையும், இறந்து -
கடந்து, நின்ற - (சச்சிதாநந்த சொரூபமாய்) நின்ற, ஒரு சிவ
லிங்கத்தன்னின் - ஒரு சிவலிங்கத்தினின்றும், உயர் - உயர்
வாகிய, சதாசிவன்—, வரும் - தோன்றுவன், அவன்றனை
அவனை, அருமைகொள் - அருமைகொண்ட, ஞானசத்தி—,
பொருந்தும்-பொருந்துவன், அவர்களால் - அவர்களினின்றும்,
சிவன் உதிப்பன்—, எ-று.

சாற்றும்ச் சிவனுக் கிச்சா சத்தியவ் விருவரா
னுந், தோற்றுவ னுருத்தி ரன்றான் சொல்லிய விவற்
குச் சத்தி, மாற்றருங் கிரியை யென்பர் மற்றிவ ரிருவர்
பாலும், போற்றுறு மரியு திப்பன் பொறியவன் சத்தி
யாமால்.

இ - ள். சாற்றும்-மேற்சொல்லப்பட்ட, அச்சிவனுக்கு—,
இச்சாசத்தி—, (சத்தியாவாள்); அவ்விருவரானும்-அவ்விருவரா
னும், உருத்திரன்—, தோற்றுவன்-தோன்றுவன்; சொல்லிய-
சொல்லப்பட்ட, இவற்கு - இவ்வுருத்திரனுக்கு, மாற்றரும் -
மாற்றப்படாத, கிரியை - கிரியாசத்தியை, சத்தியென்பர்-சத்தி
யென்பர்; இவரிருவர்பாலும் - இவ்விருவரினின்றும், போற்று
றும் - (உலகைக்) காக்கின்ற, அரி - நாரணன், உதிப்பன் -
தோன்றுவன், பொறி - திருமகள், அவன் சத்தியாம்—, எ-று.

அத்திரு பாலு பாவு மளிப்பவந் துதிப்பன்
வண்டு, மொய்த்திசை முாலுந் செங்கேழ் முளரிவா
னவன வற்றஞ், சத்திவேண் கடலை யன்றோர் தரவரு
முலகத் தோற்ற, நித்தனங் குருகு கேச னினைவுமாத்
திரையி னுமால்.

பிரபுலிங்கலீலா வசனம்

கணபதி காப்பு.

சுரகு லாதிபன் தூமலர் நந்தனம்
பெருக வாரகடல் பெய்த வயிற்றினேன்
காக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரண நாளந் தலைக்கணி யாக்குவாம்.

இதன்பொருள். சுரகுலாதிபன் - தேவரது குலத்துக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது, தூ மலர் நந்தனம் - தூயமலர்களை யுடைய பூங்காவானது, பெருக - ஓங்கும்படியாக, வார் கடல் பெய்தவயிற்றினேன் - நெடியகடலைப்பெய்தவயிற்றையுடையோ னாகிய அகஸ்திமூனிவனது, காகநீரை - கமண்டலத்திலுள்ள நீரை, கவிழ்த்த - கவிழ்த்துவிட்ட, மதகரி - மதயானையினது, சரணம் - திருவடியை, நாளம் - எந்நாளும், தலைக்கு அணி ஆக்குவாம் - (யாம்) எமது தலைக்கு அணியாகச் செய்துகொள் ளுவாம் [எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நூல் இடைபூறின் றி இனிது முடிதற்பொருட்டு], எ-று.

துதிகதிமுதல் இருபத்தைந்து கதிகளாலே இந்நூல் சொ ல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் முதலிலே துதிகதி சொல்லப் பட்டது. அதனுள் பூவாயென்பதுமுதல் பரவையெனவெனப் பது ஈராகிய பத்துப்பாட்டுகளாலே கடவுண் முதலியோரைக் குறித்துத் துதிசெய்து இதற்குமேல் அவையடக்க முதலிய பிறவும் சொல்லப்பட்டனும் தலைமைபற்றித் துதிகதியெனப் பட்டது.

இரண்டாவது கைலாசக்தி

வெள்ளிமயமாகிய பெருமைபொருந்திய கைலாசகிரியின் சிகரத்தில் வீற்றிருந்து உயிர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானுடன் சபதஞ் செய்துகொண்டு எம்பெருமாட்டியாகிய உமாதேவியானவள் அல்லமதேவரைக் காணும்பொருட்டு வஞ்சகம் பொருந்திய மாயையைப் பூலோகத்துக்கு அனுப்பின செய்தியைச் சொல்லுகின்ற கதையைச் சொல்லுவோம்.

சாங்களும் அசரங்களுமாகிய எல்லா உயிர்களையும் ஆதிகாலத்தில் நாமகளோடு கூடிப்பெற்ற சதுர்முகனாகிய பிமமதேவன் விசாலமான பிராணியண்டத்தினுள்ளே வெற்றி பொருந்திய அசுரர் நாகர் தேவர் முதலியோர்க்கும் தகுதியான இடங்களை நிரூபித்தான். அவற்றுள் போருளே திருமேனியையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கிற கைலாசகிரியானது, தேவர்களும் கண்டு அதிசயிக்கும்படியான அழகோடுகூடி அந்தப் பிரமாண்டத்தினுள்ளே மிகவுஞ் சிறந்து விளங்கி ஒப்பற்றதா யிருந்தது. வண்டுகள் கொள்ளைகொண் டெண்ணும்பொருட்டு, இழிந்து பொடியில் முழுகி முக்கினால் கிண்ட வுடைந்து முறுக்கவிழ்ந்து தேனைச் சிந்துகிற செம்பொன்போல விளங்குவின்ற கொன்றை மலர்மாலையைச் சூடப்பெற்ற சடாபாரத்தையுடைய சிவபெருமானது வெண்மையாகிய புகழ்தன் திரண்ட வளம்பொருந்திய ஸ்ரீகைலாசகிரியின்கண்ணே வெள்ளியானதுவந்து ஆரோபமாகவே விளைந்திருக்கிறது.

மேலும் அந்தக் கைலாசகிரியானது முற்காலத்தில் கௌதமரிஷியின் குழந்தையாகிய உபமன்யு பசிபொ

க்காமல் வேண்டி அமும்போது அக்குழந்தைக் கிரங்க நம்மை யனுப்பி அதன் பசி தீர்த்தாற்போல இன்னமும் ஒரு குழந்தை பால்வேண்டி அமுமாயின் அதன் பசி தீர்க்கும்பொருட்டு நம்மை அனுப்புவன், அப்படியனுப்புஞ் சிவபெருமானைத் தடுப்பதற்கு நம்மீது சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவானவன் சக்தியற்றவனு யிருக்கிறான்; ஆதலால் நாம் அந்தச் சிவபெருமானுக்கே இடமா யிருப்போமென்று எண்ணிப் பாற்கடலானது திரண்டு மலையுருவங்கொண்டு நின்றாற்போல விளங்குகின்றது.

மேலும் அந்தமலையில் ஓடுகின்ற அருவியாறுகள் அவற்றின் ஓசையினால் அறியப்படுகின்றன; விளங்காநின்ற வெள்ளிய சந்திரனானது தன்னிடத்தில் தங்கிய களங்கத்தினால் அறியப்படுகின்றது; இரதிரானது யானையாகிய ஐராவதமானது தான் பொழிகின்ற மதகீரால் அறியப்படுகின்றது; தாமரைமலர்மேல் வாசஞ்செய்தற பிரமதேவனது வாகனமாகிய அன்னமானது அழகாகிய தனது நடையினால் அறியப்படுகின்றது; இவ்வாறன்றி நிறத்தினால் அறியப்படாதபடி வெண்ணிறத்தோடு அமமலை பொலிந்தது விளங்காநின்றது.

மேலும் பிரகாசிக்கிற ஒளி ததும்புகின்ற அந்த வெள்ளியங்கிரியின் சிகரத்தில், அசையாநின்ற கதிரகனைப் பரப்புகின்ற செம்பொன்னினாலும் தேஜோரூபமாகிய மாணிக்கங்களாலும் செய்யப்பட்ட ஒரு செய்குன்றானது விளங்குதல் எப்படி யிருக்கின்றதென்றால், காங்கமில்லாத பரிசுத்தமான கற்பூர ராசியின்மேல் வளம் பொருந்திய தீபமொன்று தங்கி விளங்குதல்போலிருந்தது.

இப்படிப்பட்டதாகிய இந்தக் கைலாசகிரியில் சிவ பிரானது அரசாட்சிமண்டபமொன்றுண்டு. அந்த மண்டபத்தை ஆதிசேடனும் புகழ்தற்கு அசக்தனென்றால்,

யான் அதனைப் புகழ்ந்திலேனென்று என்னை இகழ்பவா ஒருவரும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட மண்டபத்தில் சிவ பெருமானானவன் வந்து அவ்விடத்தில் விளங்காநின்ற பதுமராக மணிகளால் செய்யப்பட்ட ஒரு மேடையின் மேல் உலகம் நிலைபெறுதற் கேதுவாகிய சூரிய பிம்பத்திலே தங்கியிருத்தல்போலத் தங்கியிருந்தான் என்று யாவரும் சொல்லும்படி தங்கியிருந்தான்.

இளம்பிறையாகி உடல்வளைந்து வெளுத்ததாகிய நேத்திரோத்ஸவமாயுள்ள ஒளிபொருந்திய ஒப்பற்ற சந்திரன் சடையின்கண்ணே பொருந்தி யிருக்கவும், மனைக்கிழத்தியாகிமலையரசனது குழந்தையெனப் பெயர் பெற்ற அழகையுடைய கங்கையானவன் அந்தச் சடையின்கண் வாழாநிற்கவும், நெருப்பென்று சொல்லுதற்குணங்க மேலே நோக்கிய ஒரு சிவந்த கண்ணானது அழகிய நெற்றியில் பொருந்தி யிருக்கவும், சந்திரனென்று சொல்லப்பட்டும் சூரியனென்று சொல்லப்பட்டும் விளங்குகின்ற அழகிய கண்கள் இரண்டும் பெருகுகின்ற அருள் வெள்ளத்திற்கு மதகுகள்போல விளங்காநிற்கவும், தியானிக்கிற அன்பரது இதயமென்கிற பறவைகள் அகப்பட்டுக்கொள்ளுகிற வலையைப்போல நெடிய ரெவிகளினிடத்துக் குழைகள் தங்கி விளங்கவும், இடது பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிற உமாதேவியினது அழகிய நெற்றியி லணிந்த கஸ்தூரித் திலகம்போல அழகிய கண்டத்தில் கருநிறமுள்ள நஞ்சக்கறையானது விளங்காநிற்கவும், மலையரையனால் புதல்வியாகப் பெறப்பட்ட பூங்கொடிபோல்பவளாகியஉமாதேவியின்கண்களுக்கு நாணியே முகம் திரும்பினதுபோலத் திரும்புகின்ற மாணானது மனமகிழ்ந்து இடக்கையிலும், ஒளியுள்ள வீரத்தன்மையமைந்த மழுவானது தகும் தகும் தகும் என்று ஒலிசெய்து எரிதலால் அவ்வாறு திரும்புதல் தகும் தகும் தகும் என்று சொல்வதுபோல வலக்கையிலும் பிரகாசியாநிற்கவும், நவவியாகரண பண்டிதனாய் விளங்கு

கின்ற மாணிக்கத்தையுடைய ஆதிசேஷனது ரூபமாகிய கங்கணமானது கையிற் பொருந்தி விளங்காநிற்கவும், ஒரு கரியபன்றியின் கொம்பானது பதக்கம்போலத் திருமார்பில் பொருந்தி விளங்காநிற்கவும், புலியினாலே தரப்பட்ட ஆடையானது திருவரையை யடைந்து பட்டாடைபோல அழகுசெய்யாநிற்கவும், முப்புரங்களை எரித்துவென்ற சிரிப்புக்கும் மெல்லிய தாமரைமலரி லிருக்கின்ற பிரமதேவனது சிரத்தைக்கள்ளி வென்ற சிவந்த கைக்கும், கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனை எரி த்துவென்ற நெற்றிக்கண்ணிற்கும், இப்படி ஒரு விருது இல்லையென்று சொல்லும்படியாக யமனைக்கொன்று அத ற்கு அறிகுறியாகத் தரிக்கப்பட்ட வீரக்கழலோடு திரு வடி. விளங்காநிற்கவும் வீற்றிருந்த முதற்பொருளாகிய சிவபெருமானது இடது பக்கத்தில், விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் அவற்றிலுள்ள சராசர ஜீவராசிகளும் ஒருங்கே தோன்றும்படி ஈன்றும் சூலுற்று வருந்தாத அழகிய வயிற்றையுடைய லோகமாதாவாகிய உமாதேவி யானவள் வீற்றிருந்தாள். எப்படி யென்றால், இறைவ னது அழகிய கண்களொன்று சொல்லப்படுகின்ற சந்திரன் சூரியன் அக்கினி என்கிற மூன்றொளிகளும் நட புக் கொள்ளப்பெற்ற இருளென்று சொல்லப்படுகின்ற கூந்தலின்மேல் அறவாழி யந்தணனாகிய அந்தச் சிவ பெருமானாலே அலங்கரித் தருளப்பெற்ற தேனைப்பொழி கின்ற மணம்பொருந்திய மலர்மாலையானது தொங்கா நிற்கவும், இடபக் கொடியையுடைய இறைவனது சடா பரத்திலுள்ள இளம்பிறையானது இவ்விடத்தி லிருக்கின்ற கங்காநதியில் வீழ்ந்து இறக்கத்துணியாநிற்க வடிவம் பொருந்திய ஒளியையுடைய திருநெற்றியில் தொங்கவிடப்பட்ட ஒரு இரத்தினச்சுட்டியானது அழகு செய்பா நிற்கவும், இறைவனது முகமாகிய தாமரை மலரில் ஆசை மிகுந்த வண்டுகளாகிய கண்களுக்கு நிறைந்த அருளும், வாசனையுள்ள செவ்வல்லி மலர்போன்ற

வாய்க்குச் சிறிய வெள்ளிய சிரிப்பும், ஒளிதவழ்கின்ற ஆபரணங்களாகச் சிறந்து தோன்றாநிற்கவும், அழகிய செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு விளங்குகின்ற ஒளிபையுடைய கர்ணபத்திரங்களின்மேல் காணப்படுகின்ற அந்தக் காதுகள் என்னும் பெயரையுடைய வள்ளைகளானவை மாட்சிமைப்படிம்படி ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கைகால் முதலிய அவயவங்கள்போல ஆபரணத்துக்கு உட்படாமையால் அந்தக் கர்ணபத்திரங்களின் ஆபரணங்கள்போல அழகு செய்யாநிற்கவும், உயர்ந்த ஐராவதமென்னும் யானையையுடைய இந்திரனும் பிரமனும் நாரணனும் தம்மாலே தாங்கப்படுகின்ற உயிர்களானவை உடல்களினின்றும் பிரியும்படி அழியவருங்காலத்திலும் களையப்படாத வலியையுடைய மங்கள் சூத்திரமானது ஒளிரிற்றைந்த ஆபரணங்களுக்கு அரசுபோலச் சிறந்து விளங்காநிற்கவும், பாம்புகள் உலாவுகின்ற சடையையுடைய சிவபெருமானைத் திருஞானசம்பந்தரென்னும் குழந்தை மூன்றுவயதிலே தமிழ்வேதம் பாடும்படிக்கு இனிமையாகிய ஞானப்பாலைக் கொடுத்தருளின ஒப்பில்லாத திருத்தனங்களின் கீர்த்திபோல மிக்க ஒளிபொருந்திய முத்துமாலையானது அவற்றின் மீது தொங்கவும், ரத்ன வளையல்களாகிய பறவாத வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற தாமரைமலர் நீலமலரோடுகூடி அழகு பெறுநிற்கவும், பச்சைக் கிளியானது வேதாந்தப் பெருநுளை மறவாமல் சொல்லிக்கொண்டு முன்னங்கையில் அமர்ந்திருக்கவும், தோலாகிய ஆடையையுடைய கடவுளது பழமையாகிய மனையாளிடத்து இது வந்த தெவ்வழியாலென்று வியக்கத்தக்க பட்டாடையானது அரையிலுமிக்கப்பட்டுப் பிரகாசியாநிற்கவும், அழகிய மேகலாபாணமானது நூலிழைபோலச் சிறிய இடைக்குக் கூந்தலின் பாரத்தினாலும் தனங்களின் பாரத்தினாலும் உண்டாகின்ற வருத்தத்தைச் செய்யாதிருக்கவும், புதிய அனிர்சமலர்பட்டாலும் பொறுக்கமாட்டாமைபை அறிந்

திருந்தும் அந்நாளிலே நடந்த பெரிய விவாக காஸத் தில் சிவபெருமானால் அம்மியின்மீ தெடுத்து வைக்கப் பட்ட பாதாவிந்தங்களில் முத்துக்களை மணிக்கற்களாக வுடைய செம்பொற் சிலம்புகள் ஒலியாநிற்கவும் வீற்றி ருந்த பேரருளையுடைய உமாதேவியினிடத்து, ஸ்தநபாரத் தால் வருந்துகின்ற நூற்பிளவுபோன்ற சிற்றிடையை யுடையவராகிய அநேக தெய்வமாதர்கள் வந்தார்கள். வசித்தர் முதலாகிய சப்தரிஷிகளின் மனைவியராகிய அருந்ததி முதலியோர் உமாதேவியின் சந்திதியிற் சென்று வணங்கி வாழ்த்தினார்கள். தாமரைமலரில் வாழ் கின்ற ஒரு அன்னமானது அறியாத சிவபெருமானது திருமுடியிலுள்ள கங்கையை யறிந்து அதனைக் கிட்டி வந்து சுழலாநின்ற அன்னங்களின் கூட்டம்போலத் தாமரைமலர்களில் வாழ்கின்ற நூறுகோடி யென்னுந் தொகையுள்ள இலக்குமிகள் உமாதேவிக் கெதிரே வந்து நின்று வெண்சாமாங்களை வீசினார்கள். கோடி யிந்திரா ணிகள் வந்து உமாதேவியின் பக்கத்தில் நின்று பாம்பி னாலே கவ்வப்பட்ட சூரியனென்று கண்டோர் சொல்லு தற்குரிய சிற்றாலவட்டங்களை யசைத்தார்கள். அநேகம் கலைமகளிர் வீணைகளைக் கையிலெடுத்து வந்து தமக் கருகே நிற்கிற தம் கணவராகிய பிரமர்களும் வீணையின் நரம்பொலியிது கண்டத்தாற் பாடுகிற வொலியிது என்று அறியப்படாமல் உமாதேவியின் புகழை யெடுத் துப் பாடினார்கள். மான் கண்களோடு ஒப்புமை யமைந்த கண்களையுடைய உருத்திரகணிகையர் பலர் மன மகிழ்ந்து வெவ்வேறு சுவையினவாகிய பலவகைப்பட்ட காயங்களும் உப்பும் அளவொத்த இனிய கறியைப் போல சொல்லப்பட்ட மத்தள வொலியையும் இராக வொலியையும் தாளவொலியையும் மேன்மையாகிய சிற் றடிகளின் நன்மை பொருந்திய அழகிய மிதிப்பையும் தழுவி நடித்தார்கள். சிவபெருமானது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கிற உமாதேவியின் ராஜஸ தாமஸ ஸாத்

விகங்களென்று சொல்லப்படுகிற முக்குணங்களும் வடிவமாகக்கொண்டு வந்த மாதர்கள் அவளுடைய குற்றேவல் செய்தலில் மனமகிழ்ந்து அருகில் நின்றார்கள். அவர்களுள்ளே தமோருணமாது உமாதேவியின் அருளால் அழகையும் மாபை யென்னும் பெயரையுங்கொண்டு செருக்கடைந்து நின்றாள். உருத்திரருடைய கூட்டங்கள் தெளிவாகிய நெடிய அலைகளையுடைய கங்கையும் கங்கையும் இளஞ்சந்திரனும் இளஞ்சந்திரனும் மிருதியாகத் துள்ளுகிற இளமையாகிய மானும் மானும் உறவுகொள்ளும்படியாக அந்தச் சபையின்கண்ணே நெருங்கின. நாரணருடைய கூட்டங்கள் சங்குகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கவும் ஒளிமிகுந்த உயர்வாகிய சக்கரங்களும் அப்படியே ஒன்றோடொன்று தாக்கவும் அலைகளைச் சுருட்டுகின்ற கருங்கடலானது வந்தாற் போல ஆச்சரியகரங்களாகி எமது இறைவரது பெரிய சபையினிடத்து வந்து சேர்ந்தன. எண்ணிலாகிய உலகத்தைப் படைக்குந் தொழிலையுடைய பிரமர்கள் நான்கு முகங்களிலும் நான்கு வேதங்களும் விதிப்படி ஒலியாநிற்கவும் நான்கு தலைகளிலும் உயர்ந்து எட்டுக் கைகளும் கூம்பாநிற்கவும் உமாதேவியினால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட திருமேனியையுடைய கடவுளது சபையில் பரவிப் புகுந்தார்கள். வச்சிராயுதத்தையுடைய அளவற்ற இந்திரர்கள் பிரமனும் நாரணனும் எம்மைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுமாத் திரமேயன்றி எம்மினும் உயர்ந்தவரல்லர்; சிவபெருமான் தங்கியிருக்கிற திருவேலக்கத்தைக் காண்பதற்கு எம்போல ஆயிரங் கண்களையுடையரல்லர்; ஆதலால் அவர்களைப்பார்க்கிலும் நாங்களே உயர்ந்தவர்களென்று தனித்தனியே தம் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். நாகர் வித்தியாதார தேவர் கிம்புருஷர் சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலகர் அரக்கர் மற்றுமுள்ள எல்லாரும் விழிபிதுங்கி உடல்நெருங்க இறைவரது திருச்சபை

யைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு வந்தார்கள். கேட்டையும் பெருக்கத்தையும் வாய்ச்சொல்லினாலே பிறர்க்கு உண்டாக்குகின்ற வல்லமை பெற்றவரும் மனோவாக்குக் காயங்களால் முயன்று நல்லறவழியில் நிற்பவரும் முக்காலங்களைப் முணர்ந்தவரும் பாசபந்தங்கள் நீங்கப் பெற்றவருமாகிய வசிட்டர் முதலிய பெரிய முனிவர் வந்து பரவினார்கள்.

இந்தப் பூதங்களுடைய குழந்தைகள் முலைப்பால் குடிப்பது கடலைக் குடிப்பதை நிகர்க்கும்; சோறுண்ணப்பழகுவது பூமியை யெடுத்து விழுங்குவதை நிகர்க்கும்; இந்தக் குழந்தைகளின் விளையாட்டுத் தொழில் படைப்புத் தொழில் முழுதையும் நிகர்க்கும் என்று புகழப்படுகிற வல்லமையைக்கொண்ட பூதகணங்கள் அளவற்றனவாய் வந்து நிறைந்தன. செருக்கினால் கடவுளை நிர்ந்தித்த வாய்க்கு விசாரிக்குமிடத்தில் பிராயசசித்த மில்லையென்று முற்காலத்தில் சிவநிந்தை செய்த தக்கனது தலையை வெட்டி நெருப்புக்கு இரையாகக் கொடுத்து நிந்தைசெய்யாத ஆட்டின் தலையைப் பொருத்திக் களித்துநின்ற வீரபத்திரன் வந்து ஒரு பக்கத்திற் சேர்ந்தான். ஆயிரம் நாரணரைக் கொன்று மாங்கனி போற் பிழிந்து கோதுகளை யெறிந்துவிட்டாலும் கடலைக் கவிழ்த்தாற்போலப் பெருகுகின்ற செவந்த உதிரத்தினால் பாதிபளவாயினும் நிறையாத பிரமகபாலத்தைக் கையிலே யுடையவனாகிச் சிவபிரானது சபையினிடத்து வைரவன் வந்து சேர்ந்தான். போர்செய்ய விரும்புகின்ற வீரகாளியும், மாதருக்கு வீரமில்லையென்று சொல்வதற்குக் காரணம் யாது? வீரத்தன்மையுள்ள மாதென்று நன்றாக அறியுங்களோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே வீரயோகினி கூட்டத்தோடும்வந்து சிவபிரானது சபையினிடத்துப் புகுந்தாள். சூரியனானவன் இருளைக் கெடுப்பதுபோல மாயையைக் கெடுத்த பிருங்கிமுனிவன் நல்வழியில் ஊன்றப்பட்ட ஞானத்துடனே வைராக்கியத்தை

யும் பரிசுத்தமான நல்லொழுக்கத்தையும் தனக்குமுன்று
கால்களாகக்கொண்டு சிவபிரானது திருமுகத்தில் புன்
சிரிப்புண்டாகும்படி நின்று கூத்தாடினான். பூமியைச்
சுமக்கின்ற பெரிய தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனாகிய கங்
கணத்தையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளிலே படு
கின்ற ஒளிபொருந்திய கிரீடங்களெல்லாம் படப்பெறு
கின்ற திருவடிகளையுடைய எம்மிறைவனாகிய நந்திப்
பிரான் தாங்குகின்ற கைகளிலே அடிகள் பட அடித்து
அந்தச் சபையிலுள்ளாரை இருபுறத்திலும் விலக்கி மன
முள்ள பூமலைபைத் தரித்த பிரப்பங்கோலோடு களித்
துத் திரிந்தான். அழகிய வாணசரணும் பாணுகம்பனும்
பெய்யப்படுகிற பெரிய மழையையுடைய மேகம்போலப்
பெருங்குரையுடைய முழுவ வாத்தியங்களையும் களங்க
மில்லாத பூர்ணசந்திரன்போன்ற வெண்மையாகிய சங்கு
களையும் யாவரும் கைகளாலே தம் செவிகளை மூடிக்
கொள்ளும்படி கைகளாலும் வாய்களாலும் ஒத்து முழக்
கினார்கள். அந்தச் சபையில் நெருங்கி யிருப்பவர்களில்
சிலர் துதிப்பார்கள், சிலர் ஆடுவார்கள், சிலர் பாடுவர்
கள், சிலர் குதிப்பார்கள், சிலர் கைகளால் தோள்களைத்
தட்டி ஆரவாரிப்பார்கள், சிலர் மனமுருகிச் சரீரம் நடுங்கு
வார்கள். இப்படி நிறைந்த பெரிய சபையின்கண்ணே
நானாவிதமான ஆயுதங்களின் ஒளியும் தேவர்களுடைய
சரீரகாந்தியும் அவர்களால் தரிக்கப்பட்ட பொன்னரி
மலைகளின் பிரகாசமும் தெய்வ மகளிரது ஆபரண
சோபையும் ஆகிய இவையெல்லாம் இருளானது சிவ
பெருமானது கண்டத்தில் அடைக்கலம் புகும்படி வியா
பித்தன. இப்படிப்பட்ட சிறப்புடன் இச்சபையின் நடு
வேயிருந்த சிவபெருமானை வினாவப்படுவ தொருகாரி
யத்தை நினைத்து, சர்க்கரையும் அமிர்தமும் கசக்கும்படி
இனிமையான சொற்களையுடைய எமது தாயாகிய உமா
தேவியானவள் தன் வாய்திறந்து பேசத்தொடங்கினாள்.
எப்படியென்றால், “தலைவனே! இந்தச் சபையினிடத்

தில் வந்திருக்கிற பெரிய சம்பத்துள்ள யாவரும் வெங்
 விய பிறவியிற் பொருந்தி அலையாதவராய் முத்தியை
 யடைவார்களோ? அல்லது நிலைபற்றவராய்ப் பிறவியில்
 அகப்பட்டு அலைவார்களோ? இதனை எனக்குச் சொல்லு
 வாயாக” என்றான். அதுகேட்ட சிவபெருமானானவன்
 உமாதேவியாரை நோக்கி, “விளங்காநின்ற ஆபரணங்
 களை யுடையவளே! உன் வினாவானது நன்றாய் இருந்
 தது” என்று சொல்லி அவ்வினாவுக்கு உத்தரமாக, “பூமி
 யை அடியனந்தவனாகிய நாரணனும் பிரமன் முதலாயி
 னோரும் தமது மனத்திலே கொள்ளப்பட்ட நாமரூபங்க
 ளோடு பொருந்தும்படி தம்மைப் பிணித்துள்ள இரு
 வினைகளால் பேரின்பமாகிய முத்தியை யடையமாட்டார்
 கள்” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட உமாதேவியான
 வள் இறைவனை நோக்கி, “அப்படியானால் நாமரூபாதி
 களை வெல்லும்படியான உபாயமொன்றை நீயெனக்குச்
 சொல்லக்கூடவை” என்று கேட்க, அதற்குத்தரமாகஅரும்
 பவிழ்ந்த கொன்றைமலர் மாலையைத்தரித்த சடையை
 யுடைய சிவபிரான் இதனைச் சொல்வானாயினன். எப்படி
 பென்றால், “ஐக்கியமாகிற பேரின்பப்பேற்றைச் சொல்லு
 மிடத்து, கருமபூமியின்கண்ணே மக்களுடம்பெடுத்தா
 லன்றிப் போகவுடம்பைக்கொண்டு அடைதல் கூடாது.
 ஆதலால் பூமியிலே பிறந்து யோகமார்க்கத்தில் நின்ற
 வர் தத்துவ ஞானத்தைப்பெற்று முத்தியை யடைவார்
 கள்” என்று இந்த வாக்கியத்தைத் தன் கணவனான
 சிவபெருமான் சொல்ல, இளமைபொருந்திய பூங்கொடி
 போல்பவளாகிய உமாதேவியானவள் இறைவனை நோ
 க்கி, “அப்படியானால் பூமியின்கண் ஒவ்வொரு மனி
 தரும் ஒப்பற்ற ஞானசித்தியை நன்றாய் அடையும்படி
 போதிக்கவல்ல ஆசாரியன் யாவன்? நீ சொல்லக்கூட்
 வை” என்று வணங்கிநிற்க, மேருமலையை வில்லாக
 வளைத்த இறைவன் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

“பூர்வகாலத்திலே உயர்ந்த சுஞ்ஞானி நிராங்கா
ரன் என்று சொல்லப்படுகின்ற தாய் தந்தைகள் அள
வில்லாத தவங்களைச் செய்தலால் எமது தத்துவசொரு
பத்தினால் அவர்களுக்குப் புதல்வனாயினோம். அவன்
பேர் அல்லமன் என்று சொல்லுவார்கள். அப்படிப்
பட்ட பிரபாவமுள்ள அல்லமனை நீ காண்பது மிகவும்
அருமையாம்” என்று சொன்னான். சொல்லுதலும் உமா
தேவியானவள் இறைவனை நோக்கி, “எல்லாவற்றிற்
குங் காரணமாய் நிற்கிற எனக்கு அரிதென்று சொல்லு
தற்குக் காரணம் யாது? உன் கூறுகிய ஒப்பற்ற அல்ல
மனது உண்மையை அறிய விரும்பினால் எனக்கேயன்றி
இந்தச் சபையில் இருக்கிற யாவருக்கும் அந்த அல்ல
மனைக் காண்பது எளிதாம்” என்று மனங்கலங்கிக் கூறு
தலும், பகைவரது முப்புரங்களை யெரித்த அழகிய சிரி
ப்பை யுடையவனாகிய சிவபிரான் தேவியாரை நோக்
கிச் சொல்லலாயினன்: “மாதே! கோபங்கொள்ள
வேண்டாம்; வீணான உன் சொல்லளவிலே நிற்பவனல்
லன்; வினைகளை யொழித்துகின்ற அன்பராலே அன்
போடு விரும்பப்பட்ட வடிவத்தை யுடையவனாய் அவ
ரது கண்முன் காணப்பட்டி அருள்செய்வன்; அந்த அல்
லமதேவனது இபல்பு யாவராலும் சொல்லுதற்கு அரி
தாகும்” என்று சொன்னான். அதுகேட்ட உமாதேவி
யார் மேலும் “அவ்வல்லமனைப் பார்க்கிலும் வேறாயுள்ள
வர்க்கு என்னாலே செய்யப்படுகிற மாயையானது பொய்
யாலே நிறைந்த செயலிலின்றும் அவனிடத்தே தப்
பிப்போமாகில் இச்சொல் மெய்ம்மையாகும், காண்
பேன்” என்று செருக்கோடு சொல்லிய அளவில், அச்
சொல்லைக் கேட்ட இறைவன் தேவியாரை நோக்கி,
“உன் வல்லமையைப் பார்ப்போம்” என்று அடியில்
வருஞ்சொற்களைச் சொல்லுவானாயினான்: “பொன்போல்
விளங்குகின்ற தேமல் படரப்பெற்ற நெருங்கிய தனங்
கையுடைய மாதே! இவ்வண்ணமாகப் பிரதிக்கினை

சொல்லி இனி இதுமுதலாக சும்மா விருப்பாயானால்
தோல்வி யுன்னிடத்துண்டாகும்” என்று சொல்லிய
அளவிலே, பார்வதிதேவியானவள் இறைவனை நோக்கி,
“என் சொல்லானது ஒருபொழுதும் தவறாது” என்று
வற்புறுத்திச் சொல்லி, அதன்பிறகு அந்தச் சபையில்
தன்னருகே நின்ற தமோகுணரூபமாகிய மாயையை
அழைத்து, “நீ போய்ப் பூமியினிடத்துள்ள அல்லமன்
என்னும் பெயரையுடைய நாயகனை அறிந்து இவ்விடத்
திற்கு வரக்கடவாய்” என்று சொல்லி அனுப்பினாள்.

அந்த மாயையானவள் தேவியை வணங்கி, அடி
யில் வருவதொரு சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினாள் :
எப்படியெனின், “அல்லமனது தன்மையை யறிந்து
அங்கே அவனைக் கூடுவேன், அவன் வசப்படாமற்
போவானாகில் மிகவும் வலிமை செய்துபற்றி இழுத்துக்
கொண்டு இவ்விடத்துக்கு வருவேன்” என்று ஒரு பிர
திக்கினை வார்த்தையைச் சொன்னாள். அந்த வார்த்தை
எப்படியிருந்ததென்றால், ஒரு சிற்றெறும்பானது கடல்
நீரை வற்றுப்படி குடித்துவிடுவேனென்று தன்னிடத்
தில்லாத வல்லமையைச் சொல்லுவதுபோல இருந்தது.
பிறகு அந்த மாயையானவள் தனது அளவை அறியா
தவளாய் மயங்கிக் குளிர்ச்சிபொருந்திய இளம்பிறை
தவழ்கின்ற சடையையுடைய கடவுளது சபையிலே
நின்று தன்னாலே சொல்லப்பட்ட அந்தப்பிரதிக்கிணையை
முடித்தற்பொருட்டு ஆதிசேடனது முடியினால் தாங்கங்
பட்ட பூமியின்மீது செல்லுதலை மனத்தில் நினைத்தவ
ளாய் அந்தப் பூமியை யடைந்தாள்.

மூன்றாவது மாயையினுற்பத்திகதி.

மாயையென்று சொல்லப்படுகிற அம்மாதா பூலோகத்தை யடைந்து முனிவர்களுடைய நெஞ்சங்கள் கலங்கும்படி பிறந்து வளர்ந்த செய்தியைச் சொல்லுவோம்.

களங்கத்தைபுடைய வெள்ளிய சந்திரனது மனத்தை வருத்துகிற ஒப்பற்ற ஒளியுள்ள சங்கத்தை யுடைய பூமீமகாவிஷ்ணுவின் விவாககாலத்திலே அலங்கரிக்கப்பட்ட பல வளங்களையுங் கொண்ட பூமிதேவியின் மார்பிலேயுள்ள பதக்கம்போல விளங்குகின்ற விளவலதேயம் என்பது ஒன்று உண்டு. அத்தேயத்திலுள்ள குளங்களெல்லாம் மன்மதனது பெரிய அம்புக்கூடாகும். வயல்களெல்லாம் அந்த மன்மதனு லெடுக்கப்படுகிற விற்சாலைகளாகும். சோலைகளெல்லாம் அவனது திருச்சின்னச் சாலைகளாகும். மங்கையர் வீடுகளெல்லாம் அவனது போர்க்களங்களாகும். அந்த நாடு முழுதும், பொறுமையாகிய கயிற்றினாலே * புகழையும், இனிய சொல்லாகிய வலிய கயிற்றினாலே விருந்தினரையும், ஆசாரியராலே உபதேசிக்கப்பட்ட வேதார்த்தப் பொருளாகிய கயிற்றினாலே நெஞ்சையும், நல்ல அறமாகிய கயிற்றினாலே செல்வத்தையும் கட்டுவோர் உளர். பூஞ்சோலைகளின் மணமுலாவுகின்ற விளவல தேசத்தை யடைந்தால், வடதிசைக் கதிபனாகிய பெருஞ் செல்வத்தை யுடைய குபேரன் வறியனென்று சொல்லப்படுதற் குரியனாவன். கல்வியறிவிற சிறந்தவனாகிய ஆதிசேஷன் கல்வியறிவில்லாதவனென்று சொல்லப்படுதற் குரியனாவன். கருப்புவில்லை யுடையவனாய் அழகிற் சிறந்த மன்மதனும் அழகிற் குறைந்தவனென்று சொல்லப்படுதற் குரியனாவன். இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற பல வளங்களும்

நிறைந்து விளங்குகிற அந்த விளவலநாட்டில், அந்தப் பதக்கத்தின் நடுவிலே பதிக்கப்பட்ட விலையில்லாத மாணிக்க மணிபோல விளங்குகின்ற வனவசைமாநகர் என்றொன்றுண்டு. நிலத்தினுள்ளே குளிர்ச்சியையுடைய வேர்ப்பலாக்காய் பழுத்து அதனால் நன்மைபொருந்திய நிலம் வெடித்துண்டாகிய வழியால் ஆதிசேஷனது சிரோரத்நமாகிய மாணிக்கத்தின் கதிரானது ஆகாச மத்தியத்தில் தங்குப பூர்ணசந்திரனைச் சேர்ந்து தீண்டி விரக ஸோயினரைக் கோபித்து அவரை வருத்துகிற மன்மதனது குடைக் காம்புபோல விளங்காநிற்கும். துறவிகள் இல்லறத்தாரது வீடுகள்தோறுஞ் சென்று ஐயமேற்றுண்டு தமது ஏகாந்த ஸ்தாநமாகிய குகைகளில் சென்று தங்கியிருத்தல்போல, வண்டுகளானவை முறுக்கவழிந்த மலர்கள்தோறுஞ் சென்று அவற்றிலுள்ள தேனை மிருதபாகவுண்டு தம் கூடுகளை யடைந்து ஒடுங்காநிற்கும். களிப்பையுடைய வண்டின் கூட்டங்கள் தடாகங்களிலுள்ள செந்தாமரை மலர்களிலே இராக்காலத்தில் விரும்பித் தூங்கி விடியற்காலத்தில் சோலையுட் புகுந்து அங்குள்ள குயில்கள் கூவாநிற்கக் குளிர்ச்சி பொருந்திய தேனைக் கொள்ளைகொண்டு உண்ணாநிற்கும். தம்பேடுகளோடு கூடிப் பிரியாத பச்சைக்கனிகள் வாழ்தற் கிடமாகிய குளிர்ச்சிபொருந்திய பூஞ்சோலைகளில் வண்டுகள்போய் அந்தப் பூம்பொடியை உதிர்க்காதிருந்தால் அந்த மலர்களினின்றும் பெருகுகிற தேன் பெருக்கானது கழனிகளின் மடைகளை உடையாநிற்கும்.

சேல்மீன்கள் விளையாடித் திரிதற்கிடமா யிருக்கிற ஆற்றாரானது பெரிய யானை மறையும்படியாய்க் கதிர்களைத் தலையிலேயுடைய செந்நெற் பயிர்களானவை ஒங்கித் தழைத்து விளையின்ற வயல்களில் வாய்க்கால்களின் வழியாயோடி விரைந்து விழாநிற்கும். விரிக்கின்ற அழகிய சிறையையும் மெல்லிய நடையையு

முடைய பறவைகள் வாழ்தற்கிடமாகிய வயல்களானவை மச்சரேகையும் (நெடியமீனும்) பதுமரேகையும் (செந்தாமரை மலரும்) சங்கரேகையும் (நெடிய சங்கும்) இருத்தலாலும், மலர்களையுடைய நீரை (மலர்களாகிய கணைகளைத்) தாங்குதலாலும் கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனது செவந்த கையை நிகர்த்திருக்கும்.

குளிர்ந்த பாற்கடலில் யோகநித்திரை செய்கிற பூநீ மஹாலிஷ்ணுவானவர் தமது சாரூப்பியத்தையடையும்படி எவருக்குக் கிருபை செய்வரோ அவர் கையிலே அந்த நாராயணனால் கொடுக்கப்படுகிற பாஞ்சஜந்யம் என்னும் சங்குகள் பிறக்கு மிடங்கன்போலக் குளங்க னெல்லாவற்றிலும் குடம்போன்ற பெரிய சங்குகள் நெருங்கியிருக்கும். தாழ்ந்தோர் உயர்வரென்றும் மிக வுயர்ந்தோர் தாழ்வரென்றும் அறதூல்களை ஆராய்ந்தோரால் சொல்லப்பட்ட நீதினாக்கியத்தின் உண்மையை இங்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டோம். அதெப்படியென்றால், அந்த நகரத்தின் மதிலைச் சூழ்ந்துகிடந்த பழனாபாகிய அகழியானது தாழ்ந்ததனால் ஒப்பற்ற ஆதிசேஷனது மணிமுடியின்மேல் நின்றது. அந்த நகரத்தைச் சூழந்த மதிகானது மிகவும் உயர்ந்ததனால் மேருவை வலம வந்து உடியகிரியினின்றும் உதிக்கின்ற சூரியனது காலின்கீழேபோய்த தங்கி நின்றது. அந்த நகரத்தில் நான்கு வேதங்களையும் ஆரங்கங்களையும் கற்றறிந்த அந்தணா சாஸ்திரவாதமாகிய பொற்போரைச் செய்யாநிற்பார். நீண்ட வில்லியையுடைய பூநீ ராமபிரான் போல வெற்றியுள்ள அரசர் விற்போரைச் செய்யாநிற்பார். பிறர் பொருளையும் தமபொருள்போலக் காப்பாற்றி வாணிகஞ் செய்கிற வணிகர் பொற்போரைச் செய்யாநிற்பார். வேளாண்குடியிற் பிறந்தோர் நெற்போரைச் செய்யாநிற்பார். அந்த நகரமானது உடுப்போர்க்கு உடுத்தற் சூரிய ஆடைகளாலும், உண்போர்க்கு உண்ணுதற்சூரிய

உணவு முதலிய பண்டங்களாலும், மாலை தொடுப்
 போர்க்குத் தொடுத்தற்குரிய மலர்களாலும், அலங்கரித்
 துகொள்வோர்க்கு அலங்கரித்துக்கொள்ளுதற்குரிய
 ஆபரணங்களாலும், குடியிருப்போர்க்குக் குடியிருத்தற்
 குரிய வீடுகளாலும் குறைபாடுடையதன்று. ஆயினும்
 கொடையாளர்க்கு இரப்போரில்லாத குறைபொன்று
 மரத்திரம் உண்டு. சிவபெருமானுடைய தாபப்பட்ட ஒற்
 தைக் கொம்பிணையுடைய யானைக்கு இரண்டு கொம்பு
 களையுடைய நாங்கள் இணையாவோமாயின் இரத்திரனைச்
 சமத்திர நாஸ்கு கொம்புகளையுடைய யானையானது எங்
 களுக்குச் சமாநமாகுமென்று கலிக்கின்ற யானைகளும்,
 இரண்டு உருளைகளையுடைய சகடங்களை யிழுகிற
 கடாக்கள் எமமினும் உபநாயகின் ஒருந்நையுடைய
 குரியாதத்தை யிழுகிற குகிரைகள் ஒன்றையும் இழுக
 தார ரெல்லாத எமமினுஞ் சிறுகனவாகும் என்று
 கலிக்கின்ற குகிரைகளும், அருத நகரத்தாகத் தெருந்
 கலில் நிறைந்த நீங்காதனவாயிருக்கும். வேதங்களும்
 அறுபதாநான்கு கலைகளும் முழங்குகின்ற ஓசையும்,
 விவாகம முதலிய சபகார்பங்கள் செய்கிற இடங்களில்
 முழங்குகிற தோழகருவி தொலைக்கருவி முதலியவற்
 றின் ஓசையும், யானைகளும் குகிரைகளும் ஆகிய இவற்
 றால் நிறைந்திருக்கிற தெருக்களில் ஓடாநின்ற மணி
 களையுடைய 'ரோகனின் ஓசையும், நீரால் நிறைந்த கட
 லினது அலைகள்போல ஒன்றோடொன்று கொடாந்
 து சென்று வின்னுலகத்திலுள்ள தேவருடைய காதுகளா
 யும் சென்றிபடச செய்யும்.

இவை முங்கிலைப் பழிகுகின்றனவெனப்படுகின்ற
 ஒளிபொருத்திய வளைகளை யணிந்த தோள்களையுடைய
 உராமீதனியினிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு போயும்
 விட்டு நீங்கி வருதற்கரிய கைலைமலையைப் பிரிந்து வருது
 இரகப் பூமிநாயகன் முனிவர்கள் தமது பரிசுத்த
 மான மனங்கள் கலங்கவும், மன்மதனானவன் திரண்ட

தன் தோள்கள் பூரிக்கவும், மாயைபானவள் பிறந்த வனவசைமாநகரின் வளத்தை யார் சொல்ல வல்லவர்.

இந்த வனவசை மாநகரத்திற்கு அரசனாகிய நஞ்ஞ வாழ்பவன் யாவனெனின், அந்தத் திருமால் தன் தேவியை மார்பின்கண்ணே வைத்திருத்தல் வீணாகும், புகழைத் தருவது அன்று என்று சொல்லும்படி வெற்றித் திருவைத் தன் தோளில் வைத்தவனும் கைம்மாறு வேண்டாத மேகம்போல்கின்ற கொடையானனாகிய மமகாரன் என்று சொல்லப்படுகிற பெயரையுடையவனும் ஆவன். அன்றியும், தனக்குக் கப்பல்களைச் செலுத்துகின்ற வெற்றியையுடைய அரசர்க்குக் காணுதற்கரிய மேம்பாட்டை யுடையவனும், தன்னிடத்து வந்து குறை யிர்ப்பவர்க்கு எதிரே விரைந்துபோய் அவர் காணும்படி அவர்களுக்கு எளியனாய் நிற்பவனும், நிறைந்த மந்தையையுடைய மலைபோன்ற அஷ்டதிக்குக் கஜங்களும் நிறு சுமக்கின்ற பூமிபாரத்தைத் தானொருவனே சுமக்கின்ற மிகுந்த வலிமை பொருந்திய தோள்களை யுடையவனுமாவன். அன்றியும், இந்தப் பூமியை பிரப்பவர் வந்தால் இந்தப் பூமியானது நாரணனுக்கு ஓர் அடியுள் அடங்கிய எளிய பொருளேயன்றி உலுத்தராலே மறைத் த வைக்கப்படுகிற பொருளுந் அன்று என்று நினைக்கும்படி சுகைபைக் கற்று, சொல்லுவோராலே சொல்லப்படுகிற சொற்களை யெல்லாம் தனது புகழிலே வைத்தவனும், மண்ணுலகில் செருக்குற்று வாழ்பவனும் ஆவன். அப்படிப்பட்ட அந்த மமகாரனுடைய மனைவியானவள் யாரெனின், வீளந்த நெடிய கூந்தலையும் அழகிய வேல்போலும் கண்களையும் மின்னற்கொடிபோன்ற இடையானது தளர்ந்து அசைந்து வாடும்படி பருத்துப் பொற்பொடிபோன்ற தேமல் படரப்பெற்ற ஆபரணங்களை யணிந்த தனங்களையும் உடைய பூங்கொம்புபோல் பவளும் இனிமை மிகுந்த அமிர்தம்போலுந் சொல்லையுடைய மோகினி யெனப்படுகிற பெயரையுடையவளும்

ஆவன். வேதமுடிவிற் சொல்லப்பட்ட ஒரே பொருளான இறைவனது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உமாதேவியாரால் அனுப்பப்பட்ட இந்த மாயையானவள் தளராத வலியையுடைய முனிவரது மனந் தளரூம்படியாகக் கெடாத அழகை இந்தப் பூமியின்கண் இவளது பொலிவு பொருந்திய கருப்பத்திலே புகுந்து பெற்றாள் என்றால் இவளுக்குச் சமானமாக இனி யாண யெடுத்தாள் சொல்லுவோம்.

இந்த மமகாரனும் கருமை நிறைந்த மெல்லிய கூந்தலையும் வாள்போலும் கண்களையுமுடைய மோகினி யென்னும் மாதும் அழகிய பிள்ளையில்லாமையால் மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்து உடம்பு வாடுதற்கு ஏதுவாகிய விரதங்களை அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். அப்படியனைக் கருகிச்செய்த மோகினிமாதின் வயிற்றிலே உமாதேவியின் தண்ணிய அருளினால், அரசியலையுடைய மன்மதனது வலதுதோள் துடிக்கக் கன்னிகைபாகிய மாயையானவள் கருப்பத்தை யடைந்தாள். அடைதலும் மோகினி யென்பவன் முத்துமாலையால் ஆலங்கரிக்கப்பட்ட முலைகளின் முகங்கள் கறுக்கப்பெற்றாள். வடிவத்தைப் பற்றிய அழகிய நிறமானது வெளுத்து, நாடபுகள் பசுமையடைந்தனவாய் அந்த நிறத்தை மேலே பரப்பாநிற்க, பொய்புறக்கங்கொண்டு புளிஞ்சுவையுள்ள பண்டங்களையும் விரும்பினாள். இவ்விதமாகப் பத்துநாடமிருந்து, பின்பு ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றாள். அந்தக் குழந்தையானது சங்கிற் சிறந்த சலஞ்சலம் ஈன்ற முத்துப்போலிருந்தது. அப்படி அந்த மோகினியானவள் குழந்தைபெற்ற தினத்தில், சங்கவாதியுழைத்தளமும் பிரமதாளமும் ஊதுகொம்பும் உடிக் கையும் முரசங்களும் மன்மதனது முரசமாகிய கடல் போல முழக்கப்பட்டன. அப்பொழுது மமகாராஜன் தனக்குப் பெண் பிறந்த பெருங்குணியால் ஆடை ஆபாணம் இரத்தினம் பொன் பசு முதலியவற்றை அந்தணர்

க்கு அவர் விரும்பினபடியே தானஞ்செய்தது மன்றி அவர் வெறுக்குமபடியாகவும் மிகுதியாகக் கொடுத்தான். இவ்விடத்தில் அழகின் முனையாகிய மாயை உகிததலோடும் மன்றதனானவன் மனங்கொள்ளாத பெருங் சளிபுடையவனாப்த் தன்னாலே செலுத்தப்படுகிற வெவ்விய அமபு மழையும தேவர் முதலியோரால் இறைக்கப்படுகிற பூமழையும ஒன்றாகுமபடி தானொருவனே யெங்கும் நின்று செவிரதான். அபபடி சொரிந்த காலத்தில் இரதப பூமியில் கங்காநதிக் கரையிலும் மலைக்குகைகளிலும் புண்ணிய வனங்களிலும் போய், தம்மீது புறறு முடவும மரமுனைக்கவும யோகத்திலிருந்தும், பனிக்காலத்தில குளிராத நீரிலும் வேனிற்காலத்தில் பஞ்சாகுகனி நடுவிலும் சோந்தும், ஆஹார நித்திரைகளை யொழித்தும் செய்யப்பட்ட தவத்தையுடைய முனிவருடைய மனங்களும் மைபற்கடவி லாழ்ந்து பதைத்தன. அப்பொழுது அந்த முனிவரெல்லாம் பஞ்சமஹா பூதங்களும் அவற்றாலாகிய சாசர ஜீவராசிகளும் அழிந்தொழியும் முடிவுக்காலத்திலும் சலர மடையாத நம்முடைய மனங்கள் இப்போது கலங்கியதற்குக் காரணம் யாதோ? அபூர்வமாகிய இந்தச் செய்கை இயகே வந்த வரலாறு யாது? என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், தளர்ந்தவிடத்து உதவுகின்ற கல்விபோல துருவாசமுனிவர் அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு வருதலும், முனிவரெல்லாரும் அந்தத் துருவாசமுனிவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து அவாங்குச் செய்யவேண்டிய வுபசாரங்களைச் செய்து உயர்ந்த ஆசநததின்மேல் அவரை யெழுந்தருளச் செய்து அவரது திருவடிகளை மலர்களால் அர்ச்சித்துத் துதித்து வணங்கிநின்று சொல்லுவாராயினர் : “ஐயனே ! எக்காலத்திலும் எமது மனங்கள் சித்திரதீபம் போல அசையாதிருக்கும். இன்று யாது காரணத்தலோ தென்றற்காற்றுக் கெதியேயிருந்த சிறிய விளக்

குப்போல நிலைதடுமாறியின்றன. இதற்குக் காரணம் இன்னதென்று நாங்கள் நன்றா யுணரமுற்படி. தேவரீர் சொல்லியருளவேண்டும” என்று பிரார்த்தித்தது நின்றார்கள். அதற்குத் துருவாசமுனிவர் மனங்கனிந்தது அந்த முனிவர்களை நோக்கி, “ஓ தவத்திற் சிறந்தவர்களே ! உமாதேவியானவள் சிவபிராபுரமேனோ செய்த சபதத்தினால் தனது தமோருணா நுபமாகிய மாயையென்னுமாயதையனுப்ப, அவள் வனவசைநகரில் இளஞ்சுந்தியன் போல இன்று பிறந்தாள். அதனால் உங்கள் மனங்கள் கலங்கி வலியுழிந்தன” என்று சொன்னார். அவர் அப்படி சொல்லக்கேட்ட முனிவரெல்லாரும் துருவாசரை நோக்கி, “ஐயனே ! நீ சொன்னது உண்மையே; ஆயினும் அந்த மாயையென்னுமபெண் பிறந்ததனால் பெரிய தவத்தொழிலையே மேற்கொண்டிருக்கிற எமது மனங்களால் கலங்குதல் தகாது. தேவரீர் எம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளினதனால் எமக்குண்டா யிருந்த சந்தேகங்களாயும் நீங்கின. ஆனால் மலையரையன் மகளாகிய உமாதேவியானவள் ஏவ மாயையானவள் இவ்வுலகில் வந்து பிறந்ததற்குக் காரணம் யாதோ அதனை யெங்களுக்கு எளித்தரித்துச் சொல்லவேண்டும” என்று பிரார்த்திக்க, துருவாசமுனிவர் சொல்லலாயினர்.

திருக் கயிலாயத்தில் திருவேலக்கத்தி லிருந்த சிவபிரான் “அல்லமதேவனது பெருமையை நீ அறிய மாட்டா”யென்று உமாதேவியோடு சொல்லுதலும், அவ்வுமாதேவியானவள் “யான் அறியமாட்டுவே” னென்று சொல்லி, விளக்கைக் கண்டுவரும்பொருட்டு இருளையனுப்பினற்போல இந்த மாயையை அனுப்பினார். மாயையானவள் கைலையைவிட்டு இங்கு வருவதற்குக் காரணமியுவே. அந்த மாயையென்னும் நஞ்சானது தருகிறமயக்கம் அல்லமதேவன் என்னுங் கருடனைத் தியானித்தால் நீங்கப்போகும். பிணிமிகட வேண்டினாலும், தீர்க்காயுளை வேண்டினாலும், பெருஞ் செல்வம்

பெற்றவோ டினாலும், கலவிப் பெருக்கைப் பெற்றவென் டினாலும், தேவர்கள் தமமை வனங்க வேண்டினாலும், முததியடைய வேண்டினாலும் ஒபாற்ற அல்லமன என லும் பெயருடைய மகாதமாலை எகசாலத்தும பெரி யோர் திபாநஞ் செயவாகா” என்று சொல்லி திருவாச முனிவா தமகிடகதையடைநதா அனறு முதலாக அந்த முனிவா பாவரும் அல்லமதேவனது திருவடி பை மன தகிலிருத்தி அவனது புகழைத் தமது வாய்க்கிசைந்த வாறு பலவாரையத துநீரகலுற்றார்கள். மேலும் மன மாசிப் தசனியில் பகதிபாசிப் நெய்பை நிறைத்து கருத தாகிப் பஞ்சுத்திரிய் னுபசியில் பறறுமபடி அல்லமன என லும் அழகிய சுடாவிளக்கேற்றி மாயையாகிய அந ராகத் இருள் நீங்கப்பெற்றுத் தமது பழமைபாகிய பெருந தவத்தைச் செய்துகொண் டிருந்தார்கள் மந்தரங்கிரியா சிப் மத்தினூர் கலங்கப்பெற்ற பாற்கடல்போல முனிவா மனங்கா பலங்கி மெல்லத் தெளிந்தமையைச் சொன னேம இனி பூமியிலவந்து பிறந்தபோதே மாதவா மன னங்களைப் பெல்லாம் கலங்கச் செய்யவல்ல பமகாரண மத னுடைய செய்கிபைச் சொல்லுவோம் நதசகலவி னாலே இழக்கப்படுகின்ற இருமபானது அதனோடு பொருநது கல்போல கண்கள் பாவைகளாலே தனனோடு பொருந்தக் கட்டிகொண்டு யாவையும் கிரகித்தற்கு இசைந்த மனம் நியாய நூலோர் ஒரு பரமாவுருப் மென்று சொல்லுதல் நியாயமன்றென்று அமமனத்தில் தனனைப்பற்றி உண்டாகிய ஆசையாகிய பெரிய கட்டைப் புகவிகுகின்ற மகளைக் கண்டு மனமசிழந்து பமகாரணனை மாயைபென லும் பெயரை அவளுக்கு இட்டு நாமகாணைச் சடங்கு செய்தான.

அதனாற்றகு அந்த மகளைப் பெற்ற மோகினியான வள் அந்த மாயைக்குப் பரிமா மஞ்சளபூசி, தன கண்க காலகளினமேல் பொருந்தக் கிடத்தி, நீராட்டி, இரண்டு கண்களிலும் அது விழாமல் ஒதுக்கி, உச்சிரீர் ஊதி,

பட்டாடையினால் உடம்பைத் துடைத்துத் தன் மெல்லிய முலைகளோடு சேரத் தழுவிக்கொண்டு, வாயின் எசகிற் துளிகொண்டு இழைத்து மண்பொட்டிட்டு, திருநீற்றுக் காப்பிட்டு, கண்களுக்கு அழகுபொருந்த அஞ்சன மெழுதி, கால்களுக்குச் சதங்கைகளையும் பொன்னலாகிய தண்டைகளையும் அணிந்து, பொன்னரைஞ்ஞாண்டிடையிற் கட்டி, புலிநகஞ் சேர்ந்த அழகிய பசும்பொன்னாலாகிய பதக்கத்தை மார்பிலே யணிந்து, தோள்களில் சிறிய மெல்லிய தொடியணிந்து, பெண்ணரசியாகிய அவளா அழகிய நெற்றியாகிய பொன்னிறமுடைய பிறையின்மேலே ஒரு சுட்டியணிந்து, போக்குதற்குரிய செஞ்சோற்று நீராலத்தி கற்பூராலத்தி வெண்கடுகு முதலிய பொருள்களாலே கண்ணைச்சிலால் நேரிட்ட குற்றத்தைப் போக்கி, அன்போடு முலைப்பாலுண்பித்து, தூக்கப்பட்ட பவளக் கால்களையுடைய பசும் பொன்னாலாகிய தொட்டில் நிறையுமபடி படுக்கவைத்துப் பார்த்து, “மகிழ்கின்ற சுவையையுடைய மேலான அமிர்தமே! உலகத்தை யாளுகின்ற மமகாராஜனுக்கு அழகு செய்வனோ! எனது பின்னைக்கவி தீர்த்த இனிய கரும்பே! என் கண்மணியே! என் செல்வமே!” என்று சிராட்டி, வறியனாகிய ஒரு செய்பாளன் அந்தச்செய் வினையும்படி காப்பாற்றுகின்ற செய்கைபோலவும் ஒப்பில்லாத கல்வியை விநும்பினவன் பாடம் போற்றுதல்போலவுந் கோடுதலில்லாத செங்கோலையுடைய மதுநூலின் வழி நடக்கின்ற அரசன் உலகத்துயிர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற செயல்போலவும் வருத்தத்திற்கு ஏதுவாகிய பலவிரதங்களை யனுஷ்டித்துத் தான்பெற்ற பூங்கொடிபோன்ற மகளை வளர்த்தாள். வஞ்சகமுடைய மாயையின் அழகு போல் யான் பார்த்ததில்லை யென்று மிகவும் உள்ளத்திலே யாச்சரியப்பட்டு சிரமசைப்பதுபோல அசைகின்ற விளக்கைப் பார்த்தும், ஒற்றைவிரலை மெல்லச் சுவைத்தும், விளங்குகின்ற அழகிய சதங்கையணிந்த கால்களை

யுதைத்துக்கொண்டு விரிந்த செவ்வல்லி மலர்போலும் வாயைக் குவித்து அழுதும், மீளச் சிரித்தும் கிடக்கும் மாயையானவள் முகம் கவிழ்கின்ற பருவமடையவே அதற்கு முன்னே நாணத்தால் முகம் கவிழ்ந்து கிடந்த மன்மதன் உட்கார்ந்தான். அவன் உட்காரும் பருவ மடையவே அவன் கைவிட்டுப்போன விலலொன்றை எடுத்து எழுந்தான். பொன்னினுற் செய்யப்பட்ட பாவை போலுள்ள அவன் எழுந்து நிற்கும் பருவமடையவே அந்த மன்மதன் நடந்தான். மமகாராஜனீன்ற மகளாகிய அவள் நடக்கும் பருவமடையவே பரிசுத்தமாகிய தவத்தைச் செய்து ஐந்தாசைகளையும் ஒழித்த முனிவரிடத்துக்கு ஓடினான். அம்மாயை யானவள் புள்ளாங்குழவி னிசையையும் வீணையி னிசையையும் இன்பந்தருவனவென்று சொல்லாதபடி மெல்லிய கொவ்வைக் கணிபோன்ற வாயால் மழலைச்சொல்லைச் சொல்லியும், உடற்கின்ப முண்டாகும்படி ஓடி மேல்விழுந்தும், யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற அமிர்தத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் இன்பமுண்டாகும்படி உண்ணப்படுகின்ற அறுசுவை யுண்டியைச் செழுமை பொருந்திய, சிறு கைகளால் துழாவியும் தன்னை ஈன்றோர்களாகிய மமகாராஜனையும் மோகினியையும் தன்மீது அதிக போகமுள்ளவர்களாகச் செய்தாள். மேலும் உலகமுழுதும் பாவிய பெருஞ் சிறப்பையுடைய அல்லாளைப் பிடிக்கவந்த மதிபோன்ற மதியினால் தன்னுருவத்தின் சாயையைப் பிடிக்க நினைந்து ஓடியோடி அது அகப்படாமையினால் அழுவாள். ஒப்பில்லாத சந்திரனாவன் நிற்காலத்தில் கோபித்துக் கொதிக்கின்ற நெருப்பை வீசாதிருக்கும்படி அடுத்து அவளை புறவுகொள்வான்போல வாவாவென்று அழைத்திடுவாள். இவ்விதமாக மாயையானவள் தந்தை தாயார் மகிழும்படி வளர்ந்து, அரசசெய்து இருந்த அரசனானவன் இறக்க அவன் வழியில் நோன்றிப் இளம் புதல்வனானவன் அவனது சிங்காதனத்தின்

மேல் இருப்பதுபோல், முன்னே முளைத்த வெண்பற்கள் விழுதலும் அவை யிருந்தவிடத்தில் வேறு பற்கள் முளைக்கப் பேதைப் பருவங்கடந்து அதற்குமேல் வாக்கடவதாகிய பெதும்பைப் பருவத்தை யடைந்தாள். செய்யவல்ல கம்மானால் செய்யப்பட்ட சிங்ராசனத்தின் மேல் மணிமகுடத்தை யணிந்த அரசனாவன் மெல்ல வந்து கொலுவீற்றிருக்குந் தன்மைபோல், வெவ்வித தக்கைகள் வளர்த்து நீங்க மேம்பட்ட குணத்தையுடைய வள்ளைபோன்ற காதுகளில் பரிசுத்தமான பசும் பொன்மேல் மணிகள் அழுத்திச் செய்யப்பட்ட ஒன்றற்கொன் றொப்பாகிய குண்டலங்கள் அணியப்பெற்று விளங்கினான். தேனையுடைய மலர்களாகிய அமுட்டி யேந்திய மன்மதனுக்கு வனதுர்க்கமாக வளர்க்கப்பட்ட கூந்தற் காடானது (பழியொடுகலந்து) மலரொடுகலந்து (காவலையுற்றது) கட்டப்படுதலையுற்றது. கண்களானவை நமது கடவுளின் கண்டத்திலுள்ள நஞ்சின் குணத்தையும் சிறிது பொருந்தின. இளமுலைகள் துறந்தேகாராகிய பறவைகள் முட்டி மயக்கமாகிய கண்ணியிலே அகப்படுதலை மறைந்து மெல்ல எட்டிப் பார்ப்பனபோல் முகங்கொண்டு மார்பில் புறப்பட்டன. அன்ன நடையும் அன்னத்தையிட்ட முனிவரது ஒழுக்கமும் ரோர்வடையுப்படி மாயையானவள் நடக்கும் நடையற்றாள்; கரும்பைக் கசப்பிக்கின்ற சொற்களைப் பெற்றாள்.

வளத்தால் மிகுந்த மலரின்சண்ணை வீழ்கின்ற வண்டுகள்போன்ற காளையரது பார்வைக் குறிப்பை யறிந்தாள். அதனால் தானே தன்னை அரியவளாக மதித்துத் தன் மனத்தில் செருக்கடைந்தாள். இந்த மாயையினது சந்திரன்போலுள்ள முகத்தின் முழுப்பார்வையைப் பெற்றுச் சிவப்பு நிறம் பொருந்திய வாயின் வலிமையை யடைந்து அழகிய சிங்கம்போலுள்ள இடையினைப்படுத்த தகுதியிளையுடைய அரசுபோலுள்ள அல்குவின் வலியையுஞ் சேர்ந்து முதன்மையாகிய மீனக் கொடியை

புடைய மன்மதனுவன் துறவோராகிய பகைவரை வெல
 லுமபொருட்டு மனததைபுடைய புஷ்பபாணங்கள்
 பலவற்றைக் கன் கருபுவிவிலிற ரெடுத்தான். பகருவ
 மாகப் பொங்கியெழுமின்ற அன்னமபோலப் பொங்கு
 கின்ற வளாச்சிணையுடைய மோகத்தைச் செய்கிற மாபை
 யின் பருவத்தை நினைத்துக் கிடீததைபுடைய அரச
 னுவன் நான் முரணும் கண்டு மயங்கதக்க ஒரு கன
 னியாபாடம் அமைத்து, அதன்கண் கற்பிக்கப்பட டநானு
 விதமான விததைகளையும், அவற்றை முடிவுறக்கூறு
 வல்ல மசனிப் பல நம் சூழ்ந் துறிக அவரோடுசிறுத்ததுக
 பொண்டு ஒருரகுபடி செய்தான். தனக்குத் தகுந
 துள்ள அங்க அழகிபமாடத்தை யடைந்து பறபலவாகிய
 பாமாலைப் பை அபடியிசித்து நம்மபாகிய நாவையுடைய
 லாபற்ற வீணை யைத் தனக்கு மாணுககனென்று சொல
 லாபடி புதைத்துத் தடவின்ற அங்குலிகளாலே பேசு
 வித்தும், அங்கு ஒரு மந்தையானவள் மத்தளத்தை
 முழக்காநிற்க, சில மங்கையர் இராகங்களை முறைமை
 படி பாடாநிற்க, ஒரு பசங்கொடியானது மணம் விரி
 ராத மலரி ளாள் வண்டொலி செய்பாநிறத்த, தென்றற்
 காற்றினால் அசைதலபோலப் பாடிக்கொண்டு நடித்துப்,
 வளாச்சிணை தனமாகிய அரசனுக்கு நேராக வராநிற்க
 கையாகிய அவ்வரசனுடைய சேவகன் அடித்துத் தூத
 தூதீத நாமபோல மணம் பொருந்திப் மலரணிந்த கூந
 தனினமேலே வந்துகள் ஒளித்து எழுமபடி பருத்த
 முத தசகால செய்யப்பட்ட மெல்லிய பருதுகளை அடி
 தது விண்ணாடியும், மலாமாலையை நெடிய கூந்தலில் சூடி
 யும், நல்ல பணமுடைய சந்தனத்தையும் கஸ்தூரியை
 யும் மேனி முழுதும் விளங்குமபடி பூசியும், பல அவய
 வங்களுக்கும் பொருந்த அணிதற்குத் தகுதியாகிய
 ஆபரணங்களை அணிந்தும், குடித்தற்குத் தகுதியாகிய
 பலவகைச் சுவைகளையுடைய குடிநீர்களைக் குடிக்கும்,
 இனிமையாகிய பழங்களையும் பாலொடு சேர்த்துச் செம்

பொன்னுலாகிய கூடுகளினால் தாங்கப்படுகிற பச்சைக் கிளிகளை யுண்பித்துத் தன் சொல்லை அது கற்கும் படி கற்பித்தும், கற்பகப் பூங்கொடிபோல்பவளாகிய மாயையானவள் காலங்கழித்து வருநாளில், ஒருநாள் பாண்டியன் சோழன் சோன் கொங்கணதேசத்தரசன் மாளுவதேசத்தரசன் மகதநாட்டரசன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இவ்வுலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்குள்ளே எவரிடத்து என் புதல்விக்கு மணங்கூடுமோவென்று ஆலோசித்து மகாராஜன் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் குருவாக வழிபடுகின்ற சார்த்தத்தையுடைய அகங்கார னென்னும் பெயரினையுடையோன் அவ்விடத்துக்கு வந்தான். அவ்வரசனும அவனை யெதிர்கொண்டழைத்துவந்து விதிப்படி வணங்க, அந்தக் குருவானவன் அரசனது வழிபாட்டை முறைப்படி அங்கீகரித்து மாயையின் வளர்ச்சியையும் நற்குணத்தையும் காணும்பொருட்டு அவளிருக்கிறவிடத்திற்குச் சென்றான். அப்பொழுது அவன் எதிர்கொண்டு வந்து ஆசிரியனைத் தன் தலையால் வணங்கிப் புதித்தான். மாதனியையும் ஆலிலையையும் கோங்கரும்புகளையும் அமுதுள்ள தாமரை மலர்களையும் தாங்கி அற்புதமாகிய பூங்கொத்தினையுடைய ஒரு கொடிபோன்ற அமமாதைக்கண்டு அவ்வாசிரியன் ஆலோசித்து, இவன் ஒரு காரணத்தால் அவதரித்த மாதென்று அறிந்துகொண்டான். 'மாயையினது வடிவத்தினுள்ள குறியைச் சிந்தித்து அறிந்தவன் கிரீடாதிபதியாகிய அரசனை யன்போடு பார்த்து, "உன் புதல்வியைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணுவோர் யார்? சொல்லக்கடவை" என்கிற அளவில் அவ்வரசன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“ஐயனே, அந்தச் செய்தியை அடியேன் அறிந்திலேன்; மாதாடத்தொகுதியிலும் தெய்வத்தொகுதியிலும் நமது பெண்ணின் விவாகத்துக்கு உரியவராகிய ஒருவரை நீயே திருவுளத்தாராய்ந்தறிந்து எனக்குச்

சொல்லக்கடவை” என்றான். அதுகேட்ட அந்த ஆசிரியன் அரசனை நோக்கி, “ஆகாசகங்கையைச் சேரவல்லது வளைந்த கழுத்தையுடைய கொக்கு அன்று; அதற்குரியது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அன்னப் பறவையே யாம். அதுபோல இந்தப் பெண்ணைத் தழுவுதற் குரியவர் மனிதரல்லர்; மற்று யாரெனின், நமது இறைவராகிய சிவபிரானே இவளுக்குத் தகுதியான நாயகனாகவேண்டும்” என்று சொன்னான். அதுகேட்ட அரசன், “திருமாலும் நான்முந்நாம தேடிக்காணாத அந்த இறைவன் என் புதல்வியாகிய இந்த மங்கைக்கு எளிபனாவோ” என்று கேட்க, ஆசிரியன் அரசனை நோக்கி, “நீ அப்படி மலைக்கேவண்டியதிலலை; விஷகண்டத்தை யுடையவருகிய சிவபெருமான் அன்பர் விருந்திய கொல்கொண்டு அவர்களுக்கெதிரே பிரததியட்சமாவன்; இதுவுண்மை” என்று சொன்னான். இந்தப்பிரகாரமாக அரசனுக்குச் சொல்லி, மாயையாகிய கன்னியை அழைத்து, அவர் கருத்துக்கு இணங்குமபடி செவ்வையான அருஷ்டானத்தை அவளுக்கு உபதேசித்து அந்தக் குருநாதன் தனதிடத்திற்குப் போயினான்.

பிறகு மாயையானவள் ஆசிரியனது உபதேச வாக்கிய வழியை யுட்கொண்டு, சிறந்த வனவசை நகரிலுள்ள மதுகேச்சரனைப் பூசைக்குரிய உபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் குறைவறச் சேகரித்துப் பூசிதது வழிபட்டாள்.

நான்காவது

மாயை பூசைகதி.

செவ்விரபரத்த கண்ணையுடைய மாயையானவள் பிராணநாயகி யடைபவேண்டுமென்னும டுசையைத் தன்னது இயத்தி லிரத்தி மதுகேசுவரரை வேதா சா விதிப்படி உதயசாலத்தில் பூசை செய்குவதும் நாடகமாக, ஒரு நாள் செய்விதியை, விவரிப்பது கூறுவோம்.

சந்திரனைத் தூரத்திற் காட்டு மலர்கின்ற நீலோற் பவர்கள் வாடவும், முத்திரை வொளிபொ டுதப் ஆபா வங்கள்விந்த இராமயாகிய தீனபகையுடைய அழகு பொருத்திய மாயையின் முரட்டுப் சாட்சினைச் சேர்த்த விரபரத்த கண்களாகிய நீலோட்டலங்கள் மலவும், பசுசைக குறை புண்ட தேரையுடைய குரியன கிழக ருத்த திகழ்வுள்ள உதாரியில் கோன்றிலுன அப்பொழுது அனந்த சிவ மேலவிய இறகால் பரப்பித்திசு செய்த சயனத்தின்பீது தமிழளாகப் பெருமை பொருந டிய வொடுமயில்போலத் துயிலசெய்த மாயையானவள் விழித்த நகலாணி தொழில் நிறைந்த மருசனசாலைக் குட சென்று பணிவிடைப் பெண்கள் இனிய வாசனீரை யேந்திவா அந்த நீரில் ஸ்நானம் செய்தாள். பின்பு விலை யிவவளவென்று மதிசகப்படாத அதனக் கோவை ருத்த கரையையுடைய பட்டாடை யுடுத்த, அந்த ஆடையின் ஒரு முன்றூணையைத் தனங்குளின்மேல் அழகா யணிந்துகொண்டாள் அவளது தனங்குளோடு பொருந்திய அந்நாயக்கண்ட நாள்தொடர்புல்லவா தருக்க சாத்திர சிறுவல்லவா கட்டமென்று உதா ஹரிப்பது! ஒரு சேடியானவள் பொன்னிழை செய்த மணிகளிழைத்த மிதியடிகளைக் கொண்டுவந்து எதிரே வைக்க, மாயையானவள் கட்டவிழ்ந்த சேந்தாமரை

மண்ண நிகர்த்த தன் பாதங்களில் தொடுத்துக்கொண்டு நடத்துபோய் ஆபாண மணிந்து கொள்ளுதற் குரிய ஆவன்கார மண்டபத்தில் ஒரு சுவர்ண ரத்னமயமான ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அவ்விடத்திற்கு ஆபாணங்களைக்கொண்டு அலங்கரிக்கிறவண்ணமகளிர் பலர்வந்தார்கள். ஒரு வண்ணமகள், மன்மதன் தன் வில் வளையும் படி பூட்டிய வண்டாகிய நாணின் கீழ்க்குதைப் பூட்டைக் கழற்றி விட்டதுபோல மலரா லலங்கரிக்கப்பெற்ற கருமயாகிய அளகபாத்தைப் பின்னி யலங்கரித்து வீரத்தன்மை யமைத்த வேல்போன்ற கண்களையுடைய மாயையின் முதுகிலே தொங்கவிட்டாள். பொற்பொடியும் விரும்புதற்குரிய தேமல்படர்ந்து விளங்குகிற வந்தாங்கையுடைய ஒரு சேடியானவள், பின்னிவிடப்பட்ட சண்டையுருவாகிய ரெடிய கூந்தலெனப்படுகிற கரிய பெரும் பாம்பானது முன்னே விழுங்கின குரிய சந்திரனை உமிழ்ந்துவைத்த முறைமைபோல மாயையின் ஒளி பொருத்திய ரெற்றியின்மேல் குரியப்பிராப சந்திரப் பிராப என்று சொல்லப்பட்ட ஆபாணங்களை அழகு பொருத்த அலங்கரித்தாள். ஒரு சேடியானவள், களங்க மில்லாத ஒளிய சந்தனப் பொட்டாகிய வேள்ளிய சந்திரனைக் கார்த்திபொருட்டுக் கூந்தலாகிய கருமணவின் மேல் கார்பிடச செல்லுகிற ஒரு சிறு பாம்புபோல மயிர்வகிரில் பொருந்துமபடி ஒளிமிசுந்த மானிக்கக் கூட்டியொன்றைத் தொங்கவிட்டாள். ஒரு பாவையோனும் சேடியானவள், மன்மதனது கொலைசெய்யும் நரந்தா பூசப்பட்ட கொடிய வேல்போல் மையிடப்பட்ட கண்ணானது தன்னைப் போர்செய்ய வருதலால் அந்தக் கண்ணின் பகையாகிய குவளைமலரைத் தான் படைத் துணையாகச் சோத்துவைத் திருக்கிற தன்மைபோலத் தோன்றக் குவளைமலரை அழகிய காதின்மே லணிந்தாள். ஒரு வண்ணமகள், துறவினரை யடுத்து அவரது பெரிய தவத்தை அழித்துவிடுங்கொன்று மன்மதன்

தங்களுக் கனுப்பின வோலைச் சுருள்களைக் கண்களா
னவை, பாராயிலும் தம்மீது நிகதை சொல்வாராயின்
அவ்வோலைச் சுருள்களை அவர் கையிற்கொடுத்து அந்த
மன்மதன்பேல் நிகதை சொல்வதற்குத் தம்மருகே
வைத்திருப்பதுபோலத் தோன்றுமபடி பொன்னோலைச்
சுருள்களைச் செவிகளிலே தரித்தாள். ஒரு வண்ண
மகள், தன்னை யிகழ்கின்ற வெண்மையாகிய பற்களின்
மேல் நிகதை சேரும்படி, நிலைபெற்று அந்தப் பற்கள்
நிகரற வாழ்கின்ற வீட்டு வாயின்முன்னே சென்று
சாவேனென்று கழுத்திற் கயிறுகட்டிக்கொண்டு தொங்
குகிற முறைமைபோலத் தோன்றுமபடி முத்துக்கோ
த்த மூக்கணியை மூக்கில் அணிந்தாள். ஒரு சேடியான
வள், கற்றையாயுள்ள கூந்தலானது நல்ல மலர்மாலே
போடு பாரமாய்ப் பொருந்துதலாலே வருந்துமென்று,
விளங்காநின்ற பொற்பூண் சேர்த்ததற்கு நிகராக, வில்
லைப்போலத் தோன்றுகிற வொளிபொருந்திய நெற்றி
யையும் அழகையுமுடைய மாயையின் கழுத்தில் பொன்
னிணைச் செய்யப்பட்ட பரப்பாகிய பொன்வட்டத் தகட்
டணியைச் சிரசில் அணிந்தாள்.

ஒரு பணிப்பெண்ணுவள், மாயையினது கைகள்
வந்து (கன்னியாராசியி லிருக்கின்ற அஸ்தநட்சத்திரம்
வருந்) ஒரு ஜாதியாயுள்ள மணிக்கற்களையுடைய கட
கத்திலுள்ளே நிலைபெற்றது (கூட்டமாகிய முத்துக்கள்
போன்ற கற்கடக ராசியிலே நிலைபெற்றிருக்கிறது) ஆச
சரியமென்று சொல்லவும் வளைகள் பலவற்றையும் காகக
வும் வில்லை நிகர்த்த நெற்றியையும் கரிய கண்களையும்
பேதைமையையும் உடைய மாயையினது கைகளிலே
விளங்கும்படி பொன்னாலாகிய நல்ல மணிக்கடகத்தை
யணிந்தாள். மயில்போன்ற ஒரு வண்ணமகள், ஆராய்
நது கொள்ளப்பட்ட இனிய அறுவகைச் சுவைகளை
யுடையவுணவுகளைத் தருதற்குச்செல்லுகின்ற கையோடு
கூடிச் சென்று வாயினது தெள்ளிய அழகைக் காணும்

பொருட்டுச் சேர்ந்திருக்குமா அப்போல மாயையின் கையில நற்சாடகத்தின் முன்னே குற்றமில்லாத செம்பவளங்களைக் கோத்துக் கட்டினான். ஒரு சேடியானவன் சுபமான செப்கைகளை யுடைய காளையரது மனங்கள் நடத்தற்பொருட்டாகக் குங்குமப் பெருஞ் சேற்றினைக் குறித்து இடப்பட்ட கற்கள்போல் தோன்ற பெண்களுக்கும் தலநம்போல் சிறந்தவனாகிய அழகையுடைய மாயையின் ஸ்தனங்களின்மேல் ரத்னபரணங்களை அணிந்து அலங்கரித்தான். திருமரன்போன்ற ஒரு சேடியானவன், பாய்வுன்ற வெள்ளிய அலைகளை யுடைய கருங்கடலாற் சூழப்பட்ட நிலத்தைத் தலைச்சுமையாகவுடைய ஆதிசேஷனது ஆயிரம் படங்களாலும் அரசிறையிடப்பட்டதுபோல்வனவாகிய மேலாக விளங்காநின்ற கதிர்க்கா விரிக்கின்ற மணிகளாலாகிய மேகலாபரணத்தை மாயையினது நிதம்பத்தின்மேல் அணிந்து அலங்கரித்தான். ஒரு பணிப்பெண்ணாவன், உரல்போலும் அடிகளையும் களிப்பையும் உடைய யானையின் வரவைக்கண்டு வீதியில் சுஞ்சரிக்கிறவர்கள் ஓட மணிகளை யிருபக்கத்திலும கட்டுதல்போல, மிக்க தவத்தையுடைய முனிவர்தெரிந்து ஓடும்படிக்கு ஒள்ளிய துதலையுடைய மாயைக்கு நல்ல தாமரைமலர்போன்ற அடிகளிலே சிலம்பணிந்து அலங்கரித்தான். ஒரு சேடியானவன், குடையகத் துள்ள மெல்லியமலரை மணத்தினால் அறிந்து அதைச் சேர இராகங்களைப் பாடுகின்ற வண்டினங்களானவை சூழ்ந்துகொள்ளுதல்போல இளைஞரது கண்கள் பரப்பத் தேடித்தெற்கரிய பொருள்போல்பவளாகிய மாயைக்கு மிகுதியாகிய பரிமாணமுள்ள சந்தனக் குழம்பைப் பெருமைபொருந்திய குவிந்த தனங்களின்மேல் பூசினான். ஒரு வண்ணமகள், உனது வடிவமே உனக்கு உவமையாகும் அதல்லாமல் வேறொன்றில்லை என்று காண்பிப்பவன்போலக் கண்களால் காணும்வண்ணம் தெளிவாகிய ஒரு பெரிய கண்ணாடியை மலைகளெனப்படுகின்ற

குனிழலைபோயுடைய மாயைக்கு முன்னே தாங்கி நின் றான். இவ்வாறாகப் பணிபு பெண்ணால் அலங்கரிக்கப் பட்ட மாயையானவன் வீரதகன்மையுள்ள மன்மத னாலே விளக்கப்படாத செங்கு நம்பும், அவன் வில்லின் நானின்மீல் நொடுக்கப்படாத மலரும், சளங்கடில் னாத ஒளியையுடைய சூர்திரையும், தேகத்தை சோத யின்னற் நொடியும், கடலிலே தோன் டாத டுறிய அமி ராகமும், வெரில்லாத பூங்கொடியும்போல விளங்கினான். பகிர்ப்பண்கள் இவ்வாறு அலங்கரித்தலும், ஒரு மனது வந்து எதிரேநின்று, “ஓ பற்ற எம் இறைவியே! மனுகைவானைப் பூசுதற்கு வேண்டிய பொருள்கள யாயும் ஆபத்தமா யிருக்கின்றன. இனி நீ பூசை செய்வதற்குப் போகலாம்” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட மாயையானவன் மயில் எழுந்தாற்போல எழு, அவனோச் சூழ்ந்திருந்த மாதர் கூட்டங்கள் சூழிற் கூட்டங்கள் எழுந்தாற்போல எழுந்தார்கள். அவரது மாதச சிலம்போசைகள் தூக்கத்தை விட்டெழுந்தாற் போல எழுந்தன. சத்தாபரணங்களின் காந்திகள் வெய்யி லெழுந்தாற்போல எழுந்தன. அப்பொழுது தண்டிகை சுயம்போர் பொன்னினுற் செய்யப்பட்ட தண்டிகையை எதிரே கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். உடனே மாயை யானவர் அந்தத் தண்டிகையில் ஏறினான். ஏறுதலும், திருச்சின்னங்களும் தவள சங்கங்களும் பேரியும் மத் தளமும் சந்திரோதயகாலத்தில் கடல் முழந்தலப்போல அவருக்கேதிரே முழங்கின. கோபாலனாகிய கண்ண னால் ஊதப்பபட்ட புள்ளாங்குமுலானது பல விடங்களி லுந் சிதறியின்ற பசுக்களை ஒரிடத்திற் சேர்ப்பதாகும். இந்தப் புள்ளாங்குமுலோவெனின், அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்கடையுடைய மான்போன்ற மாதர்களைச்சேர்ப்ப தாகும் என்று சொல்லும்படிக்கு புஷ்ப தருசையுடைய மன்மதனாலே திரட்டி யெடுக்கப்பட்ட அமுதம்போல் பவளாகிய மாயைக்கு முன்னே சில மங்கையர் சென்று

ஆறுமுகந்தோயுடைய முருகனும் மனங்குழையுமபடி புள்ளாடமுழை ஊதினாக வளந்தாநின்ற மாயையாகிய அழகிய கருமபினுந் தாழ்ந்தவரும நிரமகாரினும் பந்தவருமாகிய பலமருதையா தன்னுள்ளே ஊற்றா யிருந் தொழுநாநின்ற தேன்னாயுடைய மலரை விருமபிச சூழ்கின்ற வணிகளபோலப் பிறருடைய காலகால நடக்கின்ற மாயையின் இருபுறத்தும் இடைவெளியில்லா மல நெருங்கிச் சூழ்ந்தாகா. மலாநுனவன் சந்திர னாகிய தன குடையை இவ்வுருந் தொடுந்தானேவெ ன்று சொல்லாபடி கரு வெள்ளை குடையான் ஏ, அசைக்க ப்பட்ட வாள்போலப் புளாநின்ற களிப்பும் நெடுமையு முள்ள கண்களையுடைய மாயையின் பகசக்திப் பொரு ந்த, நஞ்சுபோலுங் கண்டோயுடைய மகாரி பலா இளங் கழுநீன் பாடோடோன்ற வெண்டாமங்களை இரண்டு பக கவகளிலும் நின்ற வீதினாகன். காமமாயிப் கொடிய நெருப்பை மூட்டுதல்போல மணம்பொருதிய மலாக னாற் செய்யப்பட்ட விசிறிகள் சில மாதால் அசைக்கப் பட்டன. கருப்புவிலை யேந்திய நெடூரையினையுடைய மன்மதனுனவன் பொய்ப்பம்புகளைச் சொரிந்து மாயை யின் கருத்தை யறிதல்போல அழகினால் நிரமகனைவெ ன்ற மகாரி சில நெருங்கிப் பூமறை பொழிந்தார்கள. பாக்கு வெற்றிலையும் சந்தாமும் குங்குமமும் பசுசைக கப்பூரமும் மகிழ்ச்சியைத் தருநிற கஸ்தூரியும் வண்டு கன்மொய்த் தொவிச்சிவ்ற பூமலையும் பெருமை பொரு நதிய ஆபாணப் பெட்டியும் ஆகிய இவற்றைப் பலமாதா் கள் சுமந்துகொண்டு சென்றார்கள். தனங்களாகிய அழ கிய குவிந்த தாமரை யரும்புகளும் கண்களாகிய கெண டைமீன்களும் வாயாகிய ஆம்பல் மலரும் அழகிய கைக ளாகிய தாமரை மலர்களும் நாடியாகிய சுழிகளும் ஆகிய இவைகளை யடுத்து சுபம் விளங்குகிற அழகிய வீடுகளை யுடைய வீதியானது மிகுதியாகிய நீர்பெருகாநின்ற யாற்றினை நிகர்த்திருந்தது. சந்திரன்போல ஒளிபொருந்

திப நெற்றியையுடைய மாதரது செம்பொற் சிலம்போ
 சையும், வளைகளோடு மற்றைய அபரணங்களின் சிற்
 றொலியும், பரிமளம் வீசுகின்ற பூமாலைகளில் மொய்க்
 கிற வண்டுகளின் ஒசையும் கூடிப் பல நீர்தனுளிகர்
 சேர்ந்து பெருகுதல்போலக் கடலுக்கு நிகராக மிக்
 கொலிக்கும். இவ்வாறு நெருங்கிய மாதர்சேனை சூழ்ந்து
 வாராநின்று, அழகிய மயில்போல்பவனாகிய மாயையான
 வள் நெற்றியைக்கொண்டு அழகாகப் பிரகாசிக்கிற மழு
 வையே, திப பரமசிவன் தனது நெற்றிக் கண்ணினால்
 மன்மதனைக் கொன்றதற்குக் காரணம் யாதென்று அவ
 ரைக் கேட்போமென மனவலிகொண்டு போகின்ற
 செயல்போல அந்தத் தெருளிற் சென்றாள். அப்போது
 அரிகளையும் களிப்பையும் குளிர்ச்சியையுமுடைய கண்க
 ளோடு கூடிய மாயையின் பக்கங்களில் சூழ்ந்து வரு
 கின்ற மகளிரது அழகைப் பார்த்தவளவில், நெருப்புப்
 போன்ற கண்களையுடைய ஆன்சிங்கத்தை நிதர்த்த
 ஆடவர்கள் யானையால் விழுங்கி யுமிழ்ப்பட்ட விளாம்
 பழத்தை யொத்திருந்தார்கள். அந்த ஆடவருள்ளோ
 சிலர் “நன்னடைக்குக் காரணமாகிய நமது பேரறிவை
 யெல்லாம் இந்த மாதரது இடை யொரு சிறிதும், ஒளி
 பொருந்திய நெற்றியொருசிறிதும், வான்போன்ற கண்க
 ளொரு சிறிதும், பவளமபோன்ற வாயொரு சிறிதும்,
 இணைக்குடம்போன்ற தனங்கொரு சிறிதும் இவ்விட
 த்திற் கொள்ளை கொள்ளுதலாலே அவை ஒழிந்துபோ
 யினவே, இனி யென்செய்வோம்” என்பார்கள். வேறு
 சில ஆடவர் “மனிதர்க்குள்ள அறிவு அவர் சேர்ந்த
 இனத்தினது இயல்பாகும் என்று சொல்லப்படுவது
 உண்மையே; மனவருத்தத்தை யுண்டாக்குகிற காம
 மயக்கத்தை நீக்குகின்ற விபூதியானது அனிச்சப் பூவி
 னும் மெல்லிய அடியையுடைய மாதரது நெற்றியிற்
 சேர்தலும் காமமயக்கத்தை யுண்டாக்குதலால் எம்
 முடம்புகள் வியர்த்து வேகின்றன” என்று சொல்லுவார்

கன். வேறு சில ஆடவர் “உமாதேவியைத் தன்னிடது பாகத்திலே யுடைய அருளுருவினாகிய மதுகேசன் முன்னொரு காலத்திலே தேவர் முதலியோர் தம்மை நஞ்சுவருத்துதலா லுண்டாகிய துன்பத்தைச் சொல்லு தலும் அவர்க்கிரங்கி அந்தத் துன்பத்தை நீக்கிக் காத்தவனாதலால் மாயையோடு செல்லுகின்ற மங்கையாது கண்களாகிய நஞ்சு செய்யுந் துன்பத்தையும் நாம் அன னோடு சொல்லிக்கொள்வோம்” என்று சொல்வார்கள். வேறு சில ஆடவர் “இந்த மாதர் கூட்டத்தில் அழகிற் சிறந்தவள் எவனென்று தம்மை வினாவுவோர்க்கு விடையாக, மா வாழை பலா என்னு முக்கனிகளுள்ளே எந்தக் கனி மிகுந்த சுவையுள்ளது நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்பார்கள். வேறு சில ஆடவர் “சுரும்பினு மிக்க இன்பம் செய்கிற சிவந்த கயல்போலுங் கண்களையுடைய மாதாது நமக்குப் பயன்படாத தனங்களாகிய இனங் குரும்பைகளையும் அதாமாகிய கோவைக்கனியையும் விரும்பி உலகினர் முன் வீணாக மனம் வருந்துதற்குக் காரணம் யாவரும் நகைத்தற்குரிய தமது அறியாமை யேயாகு” மென்பார்கள். “விஷம் பொருந்திய மதர்த்த கண்களையும், பரிமளம் பொருந்திய மலர்களால் அமை கரிக்கப்பெற்ற கூந்தலையும், துவளாநின்ற னூலிழை போன்ற இடையையும், பிறைபோன்ற நெற்றியையும் முடைய பொற்கொடிபோல்பவாகிய மாதர், குடங்கள் நாணமடைதற்குரிய இளமையும் திரட்சியுமுள்ள தமது கொங்கைகளை மூடிக்கொண்டாற்போல உடம்பு முழு தும் மூடிக்கொண்டால் நாம் பிழைக்கலாம்” என்பா கள். இவ்விதமாக இளைஞர் யாவரும் மயங்காநிற்க, கோ வைக்கனிபோன்ற அழகிய அதர்த்தையுடைய மங்கைய ரோடும் முல்லைமலர்மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய மாயையென்பவள் அந்த மதுகேசர் கோயிலினருகே போயினாள். இப்படிப்போன மாயையானவள் தண்டி கையினின்றிறங்கித் தன் தலைபால் தாங்கப்பட்ட குவி

ந்த கையுடனே கோபுவாயிலுட் புகுந்து நாககங்கணத்
தைத் திருக்காத்திலணிந்த மதுகேசரது சந்நிதியிற்
சென்றாள். சென்று பூசைக்கு வேண்டிய உபகாணங்
களை யெல்லாம் ஏவற் பெண்கள் அவ்விடத்தில் பக்கத்
தில் நிறைத்துக்கொண்டு கொடுத்துக்கொண்டிருக்க,
தெற்றிக்கண்ணையுடைய மதுகேசருக்கு அன்பு பூண்டன
ளாய்ப் பூசைசெய்யத் தொடங்கினார்.

பூசைக்கு முதலிலே செய்யவேண்டிய சடங்குகளை
யெல்லாம் விதிப்படி செய்து, அருக்கிய முதலானவை
களைக்கொண்டு, கடவாணித்தி ரந்த மலர் முதலான
ஹைநைக் களைந்து, மந்திரந்த சொல்லித் திரும்பச்சொற்
செய்யத் தொடங்கி, எண்ணெயும் பஞ்சகவ்னியமும்
பஞ்சாமிர்தமும் நெய்யும் பாலும் தயிரும் தேனும்
வந்ப்பஞ்சா ரும் ருனியமும் தெக்கினீரும் பரிமா
முள்ள சத்தனக்குழிப்பும் வெதாபா விதிப்படியினை
ந்த ஸ்தபந கலா நீரும ஆவிய இவை யெல்லாவற்றா
லும் ஒன்றன்றின்னென்று முறையே மதுகேசருக்கு
அபிஷேகஞ்செய்து, வளையலைபணிந்த மெல்லிய கை
களையும், வெல்போலும் விழிகளையும் உடைய மாயையா
னவன் மதுகேசரனு ம திருமேனியின்மீது திரு
நீறு இப்பகையாயப் பூத்திருப்பா பங்களகாமாகிய
ஆவந் திருமேனி மிதநாம சங்ககத் திரை நிறைப
ஆபதி, ஒரு முத்துசாயியிலை பெறப்பட்டதென்று
கொல்லுபபு கொடுத்தையுடைய வெள்ளிய இடப
வாகராகிய மதுகேசரது திருமுடி மேல் முத்தாலாகிய
ஆகஸ்தையுமி னா. பாலசுந்தரன் தவழ்கின்ற கடை
முடியையுடைய வானது நடவுளையிடுத்துச் சர்ப்பமென்னு
மயக்கமுண்டாக வானையுள்ள மெல்லிய பூமலைகள்
பலவற்றையுடையனாக, கூரிய கொம்புகளையும், தொங்கு
கின்ற வாயையும், கோபததையும், உலப்போன்ற அடி
களையுமுடைய பாணியின் தோலாகிய போர்வைபத்
தாங்கிய திருமேனியழகுபொருந்த துண்ணிழையாலா

கிய ஆடையைத்தரித்து, இறைவனது எலும்பாகிய ஆபரணங்களெல்லாம் நானும்படி விளங்குகின்ற ரத்நாபரணங்கள் பலவற்றையும் கெடுத்தணிந்தாள். நதும்புகை கமழ்வின்ற நித்திரை கலியாணியென்னும் பெயரையுடைய உமைமணாளாகிய மருகேசனுக்குக் கஸ்தூரியணிநது, ஊனம்பெற்றுக் கடிதலில்லாத கறிகள் பொருந்திய வுண்டிகளைப்பிச்சையுண்டியன்றி மந்த்ரோருண்டியில்லாத கடவுளுக்குரியேதிருந்து, வண்டுகள் கிண்டிக்குடியிருந்து ஊருமின்ற மணமுள்ள மலரையணிந்த கூந்தலையுடைய மாயையானவள் மெழப்பா தாம்பூலமுப் கொடுத்தாள். பரிமளதுபமும் பெருமையாகிய தீபமும் பெல்லிய விசிறியும் வெண்சாமாழும் கண்ணாடியும் விதிப்படி நெடிய கடல்போல வாத்திய முழங்க முன்னின்று சமர்ப்பித்து, கடவுளை மாயையானவள் இவ்வாறு பூசை செய்து அடுத்த மிருகம் அன்போடு வேதத்தால் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற முநீ பஞ்சாசுஷாததையும் உச்சரித்து வலம் வந்து எதிபெரின்று வணங்கிப் பிறகு அன்பினால் மனமுருகிக் கண்ணிரால் எழுதியிருந்தவை கரைந்திருக்க, பொன்சபான்ற திருமேனியிலுள்ள ரோமங்கள் சிலிர்க்க, வேர்வையால் நெற்றுத்திலகமழிந்து, மின்போன்ற நெடியசடையையும் பொன்மலைபோலுந் திருமேனியும் உடைய கடவுளாது சிவானந்த வெள்ளத்தில் முழுகி, அந்த ஆநந்தத்தினால் கடத்தாடுவாள் போல வந்து நடநசபையை அடைந்தாள். கையால் அலங்கரிக்கக்கற்ற பணிபபெண்கள் நடநசபையினடுவே நடநஞ் செய்தற்கேற்ப ஆடையுறித்து, கோங்கரும்பு தாமசையரும்பு தென்னங்குரும்பை பொன்னங்கிரி மன்மதனது கிரீடம் பொற்குடம் பொற்பிமிழ் சிற்றூனைக்கொம்பு சூகாவாகம் பொற்பந்து சூதாடுகருவி கைத்தாளம் நீர்க்குமிழி என்பவற்றை யெல்லாம் வெற்றிகொண்ட தனங்களைக் கச்சினு விருக்கித் தவங்களை யெல்லாம் கொள்ளையிடுகிற கரும்பெருங் கண்களை யுடையவளா

சூய மாயையின் சிற்றடிகளிலே வண்டுக் கொலிக்கிற மல்லிகை மலர்போன்ற சிறுசதங்கைக் கோவைகளை ஒலிக்கும்படி கட்டினார்கள். மாயையின் தனங்களுக்குச் சமானமாவேனென்று என்னெதிரேதானும் வந்ததென்று நினைத்துப் பொருமையால் வலக்கைத்தாளம் போய் இடக்கைத் தாளத்தைத் தாக்குதல்போலப் புடைத்து ஒலிசெய்யாநிற்கவும், வாயினுற் சொல்லப் படுகிற சொற்கள்போல மத்தளமானது செங்கைகளால் வார்த்தை சொல்லாநிற்கவும், விரும்பப்பட்ட கலைமகள் நானும்படி, அழகிய மங்கையர் வீணைகொண்டு இசை பாடாநிற்கவும், பூங்கொடி போல்பவளாகிய மாயையானவள் எனது ஒரு கையோடு நீர் சண்டை செய்ய வருவீராகவேன்று நிற்பவன்போல ஒரு கையை இடையிற் பொருந்த வைத்து, ஒரு கையை நீட்டி, மதுகேசர் சந்நிதியில் நின்று கருப்புநிலையுடைய மன்மதனை இங்கே அஞ்சாமல் வாவென்று அழைப்பதுபோலக் காவில் சதங்கை ஒலியாநிற்க, பொண்ணுற் செய்யப்பட்ட பொரு பதுமையானது நடநஞ் செய்தல்போல நடநஞ் செய்யத்தொடங்கினாள். மத்தளவோசையும் தாளவோசையும் பாடுகிற இராகத்தினோசையும் ஆகிய இவையெல்லாம் அழகிய மலர்போல மெல்லிய அடிகளின் வழித்தாகிய அடைவுக்கு ஒத்து நிற்கவும், இரண்டு கட்பார்வைகளும் பல வகையிலையணிந்த கைகளின்வழியே நடவாநிற்கவும், பெண்ணமுதம்போல்பவளாகிய மாயையானவள் நடநஞ்செய்தாள். வாயினுற் சொல்லப்பட்ட சொற்களின் பொருளைத் தாமரைமலர்போலுங்கைகளானவை சொல்லாநிற்க, மேலாயுயர்ந்த ஆகாயத்தின்கண்ணே செல்லுகின்ற மெல்லிய பறவைகளின் ஓசையெல்லாம் பரவுகிற வொளியையுடைய செம்பஞ்சு ஊட்டப்பெற்ற அடிகளிலிருந்துண்டாக மிதித்துப் பேயோடாடுவோடுகிய மதுகேசன் சந்நிதியில் அவனும் மயங்கும்படி நடநஞ்செய்தாள். மாயையானவள்

இவ்வாறு நடநஞ்செய்யாநிற்கக்கண்ட பிரமதேவன் பெருமை பொருந்திய கலைமகளை யிகழ்ந்து உபநிழந்தான். திருமால் திருமகளை யாவருஞ் சீயென்று சொல்லும்படி வெறுத்துக்கொண்டான். இந்திரன் அரியளாகிய இந்திராணியை மறந்தேபோயினான். கடவுளர் செய்கையே இப்படியாயின் மாதுடர் பட்டபாடுகளை என்னென்று சொல்லுவோம்! காளையர் பொன்னினாலாகிய மதிலின் கண் பொருந்திய துவாரங்களுள் முகத்தை வைத்தும், பொருந்தி முன்னே நின்றவரது தோளின்மேல் நேறியும், மின்னற் கொடிபோல நடநஞ் செய்திற மாயையின் இடையாகிய ஆநாயத்தைக் காணும் பொருத்தித் துன்பப்படுவார்கள். விஷபங்களைப் பற்றுகின்ற மாயமானது ஒடி இரண்டு கண்பாராவையிற்று மடைந்த மற்ற விஷயங்களை மறந்து நடிக்கின்ற மாயையை அணையாநிற்க, உயர்ந்த பொன்மதிலின் உறுப்பின்கண்ணே தங்கிய பதுமைகள்போல இளைஞர்கள் அசைவற்று நின்றார்கள். இளங்கொடி போலும் இடையையுடைய மாயையானவள் இந்தன்மைபாக நடநஞ்செய்யும்போது, கணவின் கணிபோன்ற கரிய கண்டத்தையுடைய கடவுளோடு பூசித்துக் குளிர்ந்த மனத்தையுடைய வேதியனா ளைப் மகிழ்ந்து மதுகேசனணிந்த வளம்பொருந்திய சந்தைத் தைப் பூமாலையோடு நொடுத்தான். அந்த மதுகேசனாய் நிர்மாலியத்தை மாயையானவள் வணங்கிப் பிரசாதமாக ஏற்றுக்கொண்டு, மகனிரோடு நாட்டிய மண்டபத்தில் துண்ணிய நூலிழைபோன்ற இடையானது மிகவுடையருந்துமென்று இரைந்து பிணக்கமடைந்த சத்திரவாரி னோசையானது அழுத பிள்ளையினோசை யடர்ந்து போல அடங்கும்படியிருந்தான். அப்போது, மைசிரபூதப்பட்ட விசாலமாகிய நெடுங்கண்களையுடைய மாயையானவள் பக்தியோடு பூசை செய்துவருவதை, அழிவற்ற வனும் உலகமுழுதும் நிறைந்தவனும் தோழநாட்டிலாதவனும் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினவனும்

ஆகிய அருளையுடைய முதன்மையாகிய அல்லமன் என்
னும் பெயரையுடையவன் அறிந்தான்.

மாயைபூசைகதி முற்றிற்று.

ஐ ந் தா வ து

பிரபுதேவர் வந்தகதி.

எப்போதும் அடியார் வேண்டும் எண்ணங்களை
யெல்லாம் நிறைவேற்றுகிற பேரருளையுடைய அல்லம
தேவன் தன்னியல்பினின்றும்வேறுபட்டு ஒருமனிதனாகி
வருந்துகின்ற மயக்கத்தையுடைய மனத்தோடு பூசை
செய்த மாயையினிடத்துப் பொருந்துவோன் போலச
செய்த செய்தியை விரித்துச் சொல்லுவோம். உயிர்கள்
தம்பால் அறுபனிக்கப்படுகின்ற போகத்தையும் முத்தி
பையும் கொடுக்கவல்லவன் தானையாமென்று யாவரும்
சொல்லாதலாலே அல்லமதேவன் அல்லமதேவனென்னும்
உண்மையான பெயரும் மறையும்படி மத்தளிகள் என்
னும் வேறொரு பெயரையடைந்து, அந்த மாயைக்குக்
காமிப பூசைக்குத்தக்க பயனைத் தான் உறுதியாக அரு
விச்செய்ய நினைத்து, பரமசிவன் தனது அழகிய நெற்றி
பிங்கன்னுள்ள வெப்பமாகிய நெருப்புக் கண்ணி
னால் நிறுபட்ட மன்மதனது தொழிலைச் செய்தற்பொரு
ட்டு அவனது வடிவத்தைத் தான் கொண்டதுபோலவும்,
அழகு மிகுந்து ஒழுகுதற்கு இடமாகிய ஆறுமுகங்க
ளுள்ளுமகிறந்த ஒரு முகத்தோடு இளமையும் அழகும
தன்னிடத்தே பொருந்தத் தோற்றிய முருகனைப்பே "ல
வும, விளங்காவின்ற சடையையுடைய முனிவரது மக
ளிர் மயங்கி வருகதுதற்பொருட்டுக் கொண்ட பிசுநா
டன வடிவம் அழகு செய்கின்ற இந்த வடிவத்தைக்
கொள்ளுதற்கு முன்னே பழகிவிட்டதுபோலும் குவி
ந்த முலைகளையுடைய மகளிரது உயிரைக் கொள்ளை கொ

ங்ளுகின்ற வடி வம்போலவும் பூமியின்கண்வந்த சூரியன் போல மிக்க ஒளியையுடைய ஒரு வடிவங்கொண்டான்.

நடுவிலுள்ள களங்கமானது ஓரத்திற் பொருந்த விழுந்து குழந்த ஒரு சந்திரன் உளதாயின் அது வளம் பொருந்திய மயிரொழுங்கினையுடைய அல்லமனது ஒளியையுடைய முகத்தை யொக்கும். இரமை பொருந்திய கருந்தாமரை மலர் ஒன்று உளதாயின் அது அல்லமனது ஒளி செய்கின்ற நாபியின்மேல் சென்று மார்பி னிடத்தே தோன்றுகின்ற மயிர்ச் செறிவை நிகர்க்கும். அறுபத்துநாலு கலைகளின் எல்லையை அறிந்தவாது கருத்திற் கெட்டாததா யிருந்தும் எனது புல்லிய தலையின் கண்ணே வரத்தக்க கமலம்போல் அழகிய திருவடிகளை யுடைய அல்லமன் விலையின் அளவு அறியப்படாத பீதாம்பரத்தை அரையில் விளங்கும்படி விரித்துடுத்து, பொதியமலையி லுண்டாகிய புதிய சந்தனத்தையும் கஸ்தூரி யையும் காததூரம் வரைக்கும் வாசனை வீசும்படி திருமேனி முழுதும் நிறையப் பூசி, தனிர்ந்த குளிர்ந்த சோலையின் தேமாவினது பெரிய கிளையில் வாசஞ்செய்கின்ற குயிலின் முகத்தைப்போலக் கார்க்கூலமேகத்தை வருத்துகின்ற சுருண்ட தலைமயிரை முடியாகக்கட்டி, வண்டுகளால் தொடரப்பட்ட பூமாலையைச் சூடி, அநத மாலையானது பார்க்கின்றவர்களுக் கெல்லாம் வெளிப் பண்பான சொல்லிலுள்ள பொருள்போலத் தோன்றும்படி மெல்லிய தலைச்சாத்தணிந்து, கழுத்தினிடத்தி லிருந்தால் தன் சொருபத்தைத் தெரிந்துகொள்வார்க ளென்று எடுத்து அதனை நெற்றியில் வைத்துக்கொண்ட செங்கைபோலக் கஸ்தூரிப்பொட்டிட்டு, ஒளியையுடைய ஒப்பற்ற சந்திரனானவன் தன்னிரு புறத்திலும் உரோக ணியோடு அவருக்கு நிகராகிய மற்றொரு நட்சத்திரமாகிய பெண்ணைக் கூட்டிக் காப்பாற்றிப் பொருந்தவைத் திருத்தல்போல அழகிய ரத்னகுண்டலத்தைச் செவி களில் தரித்து, விலையில்லாத வெள்ளிய முத்துமாலையும்

வீரசங்கிலியும் வாகுவலாமும் விளங்காநின்ற செம்மணியமுத்திய பொன்மோதிரமும் ஆகிய இவைமுதலான எல்லா ஆபரணங்களையும் ஒள்ளிய அழகு என்கிற சிவந்த நெருப்பிற் பெய்கிற நல்ல நெய்போலப் பிரமையில்லாத நமது குருவாகிய அல்லமதேவர் ஒளிபொருந்திய அவயவங்கள் எல்லாவற்றிலும் தரித்து, தேவேந்திரனுடைய செல்வத்தை யனுபவித்தற்கேற்ற இலக்கண முழுதும்வாய்த்த அழகிய இந்த ஆடவனுக்கு ஆ! ஆ! இந்த மத்தளத்தைச் சுமப்பதற்கு ஏதுவாக வந்திருக்கிற ஊழியாதோ என்று நினைத்து மனிதர் திகைக்கும்படி பழிப்பற்ற முதுகினிடத்து மத்தளமொன்று தோன்றச் சுமந்து சென்று, அருளையுடைய மதுகேசரது சந்திரியில் ஆகாசத்தில் சுஞ்சரிக்கின்ற சூரிய சந்திரர்கள் சுற்றிவரப்பட்ட மேருமலைபோன்ற கொடிகள் கட்டி வைத்திருக்கின்ற நெடிய பொற்கோபுர வாயிலுக்கு எதிரேபோய் நின்று, சபையினிடத்தே செய்யப்பட்ட கூத்தாட்டையுடையவனாகிய நடேசனோ இந்த மத்தளத் தொழிலைக் கைக்கொண்டானென்று யாவரும் மனமயங்கும்படி எம் மிறைவனாகிய அல்லமதேவன் மத்தளத்தைக் கையாலேறிநது முழக்கினான். உல்களை யொன்றன்மே லொன்று அசையாமல் அடுக்கி உறியிலுள்ள நெய்யை யெடுத்து உண்டவனாகிய கண்ணனது கண்டமசைந்து ஊதப்பட்ட ஒப்பற்ற புள்ளாங்குழ விசைபோன்ற சொற்களையுடைய மாதர் மயங்கும்படி, மீன்குத்திப் பறவையின் அசைந்தாடுகின்ற சிறகைப்போல விரல் அசைந்து அறைதலன்றித் தன் சரீரம் அசையாமல் நின்றான். பரிசுத்தமுள்ள சச்சிநானந்த சொருபமாகிய சூரியன் தன் கைகளால் முழக்கப்படுகின்ற மத்தளமாகிய மேகத்தினது ஓசையை நடனஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற மாயையாகிய மயில் கேட்டு, “அம்மா! இந்தப் பூமியிலுள்ள மனிதர் கையினால் எமது செவியிற் கேட்கப்படாதிருந்த புதிய ஓசையிது”வென்று மனதில் ஆச்சரியமடைந்து இதனைச்சொ

ல்லுவாள்: “உயர்வும் இளமையுமுள்ள தனங்கோடியுடைய பெண்களே! இப்படிப்பட்ட மத்தளவோசையை யாம் இதுவரையிலும் காதினால்கேட்டிலேம். இப்படியொன்று உண்டென்று சொல்லவும் கேட்டிலேம். உலகத்தா ரெல்லாரும் விரும்பி நின்று கேட்டு ஆச்சரியப்படத்தகுந்த இஃத வித்தையைக் கற்றறிந்து காட்டிய அவன் யார்? நீங்கள்போய்ப் பார்ப்பீராக” என்று மாயையானவள் சொல்லவும், அனுகேட்ட மாதர்கள் விரைந்து சென்று மத்தள முழக்கிக்கொண்டு நின்ற ஒளியுருவாகிய அல்லமதேவரை முற்பிறப்பிலே தாங்கள்செய்த நல்ல தவப்பயனால் தமது கண்களாற் கண்டு, செவிகளோடு போர்செய்து மீளஞ் சுயல்போலுங் கண்களையும் செவந்த அதாத்தையுமுடைய மாயையி னிடத்திற்கு வந்து இதைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: எப்படி யென்றால், “எம்மிறைவியே! கற்கப்பட்ட தனது மத்தள வித்தைபோலவே அவனது அழகையும் யாம் வேறெங்கும கண்டிலேம்; விற்போரிற் சிறந்தவனாகிய உருவ மில்லாத மன்மதனே உருவங்கொண்டு வந்தாற்போல ஒருவன் வந்திருக்கிறான்” என்று சொல்லக்கேட்ட மாயையானவள் “அவனை அழைத்து வாருங்கள்” என்றாள். அந்த மாதர்களும் அவ்வாறே சென்று அல்லமதேவரை யழைத்துவந்து மாயையினெதிரே விட்டார்கள். அப்படி வந்து நின்ற அல்லமதேவரைக் கண்டவுடனே மாயையானவள் அந்த அல்லமதேவரால் தனக்குண்டாகிய காமவேட்கை மயமாகி, பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட ஒரு பதுமைபோல அசைவற்றிருந்தாள். அப்பொழுது கரும்புவில்லையுடைய மன்மதன் அளவில்லாத பாணங்களை அந்த மாயையின்மேல் எய்து கைசலித்து நின்றான். மாயையானவள் யாவரையும் மயக்குவா ளென்பதுபோய்த் தானே மயங்கிநின்று ளென்று கண்டோர் யாவருஞ் சொல்லும்படி அவள் நிற்க, அவளருகேநின்ற மாதர்கள் அல்லமதேவரை

நோக்கி, “வீரத்தன்மையுள்ள ஒப்பற்ற மன்மதன்
 போல் அழகுள்ளவனே ! உன் பேர் யாது, நீ வாழ்
 வது எந்த வூர், எந்தத்தேசம், இவை யாவும் எங்களுக்
 தெரியுமாடிக்குச் சொல்லக்கடவை” என்று கேட்க,
 அவர் கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரமாக அல்லமதேவர்
 சொல்லுகின்றார் : “மேகம்போலும் கூந்தலையுடைய
 பெண்களே ! எனது தேசமோ அந்நியதேசம் (மேலான
 முத்தியுலகம்) , சபதத்தால் வல்லவரென்று வந்தவர்களை
 அவமாநப்பிட்டு அவரது வல்லமைகள் நிலையல்லவே
 ன்று வெளியிடுகின்ற என்பேர் அல்லமன் என்று சொல்
 லுவார்கள். என்னிடத்து அன்பு செய்பவரிடத்தில்
 நான் எந்நாளுந் சேர்ந்தி நுப்பேன்” என்று சொன்னார்.
 அதுகேட்ட அந்த மாதர்கள் அல்லமதேவரை நோக்கி,
 “ஐயனே! நீ வேறொரிடத்திற்போகாமல் எமது இறைவி
 யாகிய மாயையினிடத்தில் வித்தை கற்றுத் தேர்ந்தவ
 ரோடு கூடிச் செல்வத்தோடு இவ்விடத்திற்குநே இருக்
 கக்கடவா” யென்று அல்லமதேவர் சம்மதிக்கும்படி
 இனிய சொற்களால் பிரார்த்தித்தார்கள். இதைக் கண்ட
 மாயையானவள் “நாம் சொல்லவேண்டிய சொற்களை
 யெல்லாம் இந்த மாதர் சொன்னது மதுகைநாதனை நாம்
 பூசித்த பூசையின் பயன்” என்று மனமகிழ்ந்து ஒன்
 றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தாள் அப்போது அவ
 ளருகே நின்று அடைப்பை ஏந்துகிற பாகி யென்பவள்
 மோகினியின் மகளாகிய மாயையின் கையில் வெற்றிலைச்
 சுருளைக் கொடுத்து அதனை அந்த மாயையைக்கொ
 ண்டே அல்லமதேவருக்குக் கொடுப்பித்து இன்னும்
 அவர் மனமகிழ்தற் கேதுவாகிய வரிசைகளும் செய்
 தாள். அப்போது, தன் திருவடித்தாமரைகளைப் புகழ்
 கின்ற அன்பராலே விரும்பப்படுகிற பொருள்களெல்லா
 வற்றையுங் கொடுக்கின்ற கருணாநிதியாகிய அல்லதே
 வன் தான் கொண்ட கோலத்துக்கேற்க நடிப்பவனாத
 லால், மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட தாம்பூலத்தைத்

தாழ்ந்த சாதியான்போலக் கையினால் ஏற்றுக்கொண்டான். பிறகு இரமைபாகிய பூங்கொடிபோன்ற மாயையானவன் இடபக்கொடியையுடைய மதுகேசனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மன்மதபாணங்கள் தன் மார்பிற் பட்டுருவும் துன்பத்தால் மனமயர்ந்து பொற்சிவிகையிலேறித் தோழியர் சூழ்நதுவரச் சென்று, தன் தந்தையாகிய மமகாராஜனிடத்தை யடைந்து அல்லடநேவது அழகு முதலியவற்றைச் சொல்லித் தனது அந்தப்புரத்தை யடைந்திருந்தாள். பல வலம்புரிச்சங்குகள் சூழ அவற்றினிடிலே வீற்றிருக்கிற சலஞ்சலம் என்னும் சிறந்த சங்குபோலப் பொன்னினாலும் மணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட உபரிகையில் பல அழகிய மாதர் சூழ மாயையானவன் மலரணைமீ திருநதுகொண்டு, எம் மிறைவராகிய அல்லமரோடு அவர் மத்தளவிதத்தையின் குணத்தை ஆராய்ச்சி செய்பவர்போலப் பேச விருமபினான். அலங்கரிக்கப்பட்ட மலரையுடைய நெடிய கூந்தலையும் பொன்வளையையுமுடைய மாயைக்கு நினைவு முழுதும் அந்த அல்லமரது சையோகத்தின்மேலது. நெடிய கண்களின் பார்வை மன்மதன் போல்பவனாகிய அல்லமரது அழகின்மேலது. வாய் பயனில் சொல்லின் மேலது. இப்படியிருக்கையாலன்றோ மனமொழிமெய்கள் ஒருமைபபட்ட மாதர் உலகத்திற் கிடைபது அநுமையென்று சொல்லுவர் பெரியோர்! குற்றமற்ற கருப்பினின்றும் அதனது இளிய சாற்றைக்கொள்ளாது அதன் கோதைக் கொள்வதுபோலவும், கஸ்தூரி மிருகத்தினிடத்தில் உண்டாகின்ற கஸ்தூரியைவிட்டு அதன் மலத்தைக் கொள்வதுபோலவும் மாயையானவன் அல்லமரால் பேரின்பமாகிய முத்தியடைவதைவிட்டு, அற்பமாகிய சிற்றின்பத்தை விரும்பினான். அப்பொழுது மன்மதனானவன் ஒன்றிரண்டொழிய தன்னிடத்திலுள்ள மற்றைய பாணங்களை யெல்லாம் இவள்மீது இறைக்க, அந்தற்கு இவள் ஆற்றாதவளாய் மின்னலானது உருக்கொண்டு வந்தாற்போன்ற அல்லமரது திருமேனியின்மேல் வீழ்வாள். தன்னருகே சூழ்நது நிற்கிற மங்கையர் பார்க்

கூறர்களே என்று நாணி எழுந்து நிற்பாள். இவ்வாறு மாயையானவள் காமத்தியினால் சுருகாயுலர்ந்து வெப்பம் பொறுதவளாகித் தன்னுயிர்போன்ற சிலமாதர் உடன் வா எழுந்து உள்ளே சென்று, மலரையணிந்த கூந்தல் சோரவும், அழகிய தனங்களின்மேலுள்ள ஆடை விலகவும் புஷ்பசயனத்தின்மேல் வாயால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு வீழ்ந்தாள். அவ்வாறு வீழ்ந்தவள் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கிற தோழியரை நோக்கி, “அல்லமாமா திருநாமத்தை உச்சரிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினாலும் தோழியர்க்குத் தன் கருத்தை அறிவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தாலும் அல்லமர் வாழ்வதற்குரிய வீதியாது” என்று வினவினாள். இறங்கு துறையிற்றானே நீச்சுண்டாயினுற்போல மாயையிடத்துக் காமவேட்கையானது பிறந்தபொழுதே உயிர் எவ்வளவோ அவ்வளவாய் நின்றதென்னுந் தன்மைபை அருதத் தோழியர் அறிந்து, “உன் கருத்தை எமக்கு அறிவிப்பையாயின் அல்லமற்குச் சிறந்த மனையொன்று அமைத்துத் தருவோம்” என்று சொல்லி, அவளைப் பார்த்து, “அழகிய மணிகளாலாகிய மேசலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடையையும், வடித்த வேலாயுதத்தையும் மருட்டுகின்ற கண்களையும் உடையவளே! காமத்தின் முனையானது உன்னிடத்து முனைத்ததென்று எங்கள் கருத்துக்குப் புலப்பட்டது; யாமும் உனது மனமும் வேறல்லேம், ஒருபொருளேயாவோம்; உன் மனத்திலே மறைத்து வைத்திருப்பதை நாணமல் எமக்குச் சொல்லவேண்டு” மென்றார்கள். அதுகேட்ட மாயையானவள் தன் கன்னித்தன்மை கெடும் என்னும் நாணத்தையும், உலகத்தைக் காக்கின்ற ஒரு வேந்தன் மகளென்று யாவராலும் சொல்லப்படுகிற தன் பெருமையையும், மத்தளிகளைப் புணர்ந்தாள் என்று பலரும் பழிப்பதாகிய பழிச்சொல்லையும் தன் மனத்தில் ஆலோசித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்

லாமல் மௌனமாயிருந்தாள். இப்படி இவள் இருத்த
லும், இவளது ஏவற்பெண்கள் பலருள்ளும் சிறந்தவளா
கிய சுகளை யென்னும் மாது நம் தலைவியானவள் சொல்
லும் செயலும் ஒழிந்து சும்மா விருத்தற்குக் காரணம்
யாது? அவட்கு அந்தரங்கப் பிரியையாயிருக்கிற நீ அறிந
திருந்தால் சொல்லக்கடவை யென்று அவளைவிட்டு நீங்
காதிருக்கிற விலாசி யென்பவளை வினவினாள். அதற்கு
விலாசி பென்பவள் சுகளையை நோக்கி “இனி யான் உங்
களுக்கு மறைக்க வொண்ணாது. இன்று மத்தளிகளைய்
வந்த அல்லமனது பேரழகாகிய நறவையுண்டு ஆற்றாத
வளாய் நம்மிறைவியாகிய மாயையானவள் அறிவு கலங்
கினாள்” என்று சொல்ல, மாயையானவள் அதற்குச் சம
மதித்துக் கோபங்கொள்ளாமல் முகம் கவிழ்ந்து புன்
னகைகொண்டிருந்தாள். இவ்வாறு மாயை புன்னகை
கொண்டு சும்மா இருத்தலை நோக்கி, “இவள் அல்லமன்
மீது விருப்பமுடையவள்” என்று தோழியர் அறிந்து
கொண்டு, “இனி இவளை மயக்கின அல்லமன் கருத்தை
யும் அறியவேண்டும்” என்று சொல்லக்கேட்ட மதமானி
யென்பவள், “யான் அந்த அல்லமனது உட்கருத்தை
அறிந்து வருவேன்” என்று அல்லமனிடத்திற்குச் சென்
றாள். அப்பொழுது அல்லமதேவன், மதமானி யென்ப
வள் தன்னிடத்திற்கு வருகிறதற்குக் காரணமின்னதெ
ன்று முன்னே யறிந்துகொண்டு, அவள் ஒரு சொல்லைச்
சொல்லுதற்கு முன்பே அவளை நோக்கி, “நான் வந்து
தங்கியிருக்கு மிடத்திற்குப் போகிறேன். உங்கள் தலைவி
என்னைத் தேடினால் எனக்குச் சொல்லக்கடவாய்” என்று
சொல்ல, அதற்கு உத்தரமாக மதமானி சொல்லத்தொட
ங்கினாள்: “ஐயனே! நீ வேறிடத்தில் வீடு தேடவேண்
டியதில்லை, ரதநமயமான எமது மாளிகை உம்முடைய
தே; இவ்விடத்தில் இருப்பாயாக; மாயையானவள் தனது
இருதயபீடத்தில் உன்னை யிருத்திக்கொண்டிருக்கிறாள்;
அன்றியும் நீ தன்னோடுகூடவே யிருக்கவேண்டுமென்

ஹும் விருப்பமுடையவளாய் மிருக்கிறாள்; இந்தச் செய்தியை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியுமிருக்கிறாள்” என்று சொல்லுதலும், அல்லமர் அவளைநோக்கி, “அம்மா! நான் ஒரு பொருளுமில்லாதவன், நீங்கள் எல்லாப் பொருளுமுடையவர்கள்; நான் சாதியறியப்படாத ஈனன், உங்கள் தலைவி உயர்ந்த ராஜகுமாரி; அன்றியும் நான் புருஷஜாதி; ஆதலால் உங்களோடு கூடிவாழ்தல் எனக்குத் தகரா”தென்று புன்சிரிப்போடு சொல்லினான். அதைக் கேட்ட மதமானியானவள் அல்லமரை நோக்கி, “ஐயனே! எங்கள் தலைவி ஒருவரோடு சினேகம் செய்து விட்டால் அந்தச் சினேகிதர்கள் உயிரைக் கேட்டாலும் கொடுத்துவிடுவாள், அவரை அவமதியாள்; அப்படிப்பட்டவள் தன் உயிரினுஞ் சிறந்த பொருளாகக் கொண்டிருக்கிற வன்னை அவமதிப்பாளோ! நீ சில காலம் அவளோடுகூடி வாழ்ந்தறியக்கடவா” யென்று இன் சொற் சொன்னாள். அதற்கு அல்லமர் அவளை நோக்கி, “உன் சொற்களெல்லாம் இருபொருள்படுவனவா யிருக்கின்றன. அவற்றின் உண்மையை அறிந்திலேன். ஒருவரிடத்திற் ஒரு தொழில் செய்வோர் தூரத்தில் தங்கியிருந்து தொழில் செய்யுங்காலத்தில் வருதல் தகுதியேயன்றிச் சமீபத்திலிருத்தலும் உடனிருத்தலும் தகாத காரிய” மென்று மாயைக்கு வசப்படுவோன்போல நடித்து அவளைவிட்டு நழுவுவோனாகிய அல்லமன் சொல்ல, மதமானி, “ஐயனே! எங்கள் தலைவி தனது திருவோலக்கத்தைக் காணும் ஆடவரோடு உன்னையும் ஒருவராக நினைப்பவளல்லன்; தனக்குத் தலைவனாக நினைத்திருக்கிறாள்” என்று சொல்ல, அல்லமர் அவளை நோக்கி, “உங்கள் தலைவிக்கு ஒருவரை உயர்த்துதல் இயற்கை, எனக்கு முன்புபோலவே யடங்கி நடத்தல் இயற்கை” என்றார். அதுகேட்ட மதமானி அல்லமரை நோக்கி, “ஐயரே! நாமிருவரும் சொற்போர் செய்வதில் ஒருபயனுமில்லை; எங்கள் தலைவியாகிய மாயையானவள் உன்னைக் கண்டாள்

வில யானையுண்ட விளாமபழகதை நிகாசனு வறியனா னா, அந்நால உனக்கு மறைத்துப் பேசவேண்டியது ஒன்றுமில்லை” என்றான் அங்கேட்ட அல்லமா மதமாளி னைப்போசகி, “உங்கள் தலைவியின் கருத்தை நீ யறிவாய், இன்று நூதனமாய் வாத யானறிவேனோ? ஆயினும் ஆபதமாசிய ஏன் மொழியைக் கேட்பதே யென்கரு னம்மையான நெறி” என்றான் அது கேட்ட மதமாளி, “ஐயரே! நீ சுபசகராம பாகதற வாஜீர, யாவரையும் மயக்க வல்லான மாயையை ஒரு கருணபராயமாய் மயக்கி அவரது சுகா நம்பவந்தையும் அநுபதித்தருளியா னீர்” என்று புன சிறிப்போடு சொல்லிவிட்டு மாயைரி னிடத்தாகுது மீண்டுப்போனான் “இவள் அல்லமரிடத்திற்குப் போனபிறகு, என்னுயிரினுஞ் சிறக்க கட்டழகமாகிய அல்லமரை, நமமால் அனுப்பப்பட்ட மதமாளி யானவா கனது இன் சொற்றால வசப்படுத்திக் கொண்டு வருவாளோ? வன்கொற சொல்லி நீ வசச் செய்வாளோ? என்காம ரோபை யறிவச் சொற்றவா னுது சொல்லாமல் வாதுவிடுவாளோ? பாஜ நபாரியை னன்று என பிராண நாயகா நியவிட்ட விட்டுக்கிடப்போனாரோ? எனது அரிஷ்டம் எப்படி யிருக்கின்றதோ? பொன்னோலும் ஒளியுள்ள அவரது முகத்தை நான் கண்டாலன்றி என்குணபம் நீங்காது” என்று பலவாறு சொல்லிப் புலம்பிச்சொண்டிருக்குஞ் சம்பத்தில, தோழிமாரசருக்கு இடக்கண் துடிக்கல் முசனிய சுபசகருநர் நா சாணப்படுதலால் அவாக னொல்ல நம “நாமது கலைவியின் கருதநுநிறைவேறு” மென்றுமனம்கிழந்திருக்கும்போது, மதமாளியும் வந்து சோதாள அவனைக்கண்ட தோழிமாரெல்லாநும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, “நீ அல்லமரிடத்தில் சென்ற காரியம் பதமோ காயோ” என்று கேட்க, அவள் “பழம்” என்று முகமலாசரிப்போடு சொல்லுதலும், தோழியா அடைந்த சந்தோஷத்தை ஓரளவுபடுத்திச் சொல்லலாம்,

மாயையடைந்த சந்தோஷத்துக்கோ ரளவில்லை. “இந்தச் செய்தியை அரசனறிந்தால் என்ன அநர்த்தம் விளையுமோ” என்று சொல்லிக்கொண்டு தோழிப்பெல்லாரும் இரவின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அன்னம்போலுமநடையையுடைய மாயையானவள் அல்லமரது சமமதியைச் சொல்லிய அந்த மொழியையே, மன்மதபாணம் தைத்ததனாலுண்டாகிய புணர்நகடு மருத்தாயெண்ணி மனமகிழ்ந்திருந்தாள். நீ விளையாட்டைச் செய்றே இரண்டு சிறுவர்களுக்கானே ஒரு சிறுவன் ஓடி நீரில் விழுவான்போலச் சூரியன் பெறகடவிடப்போய் மறைய, நீரில் முன்பு குளித்த ஒரு சிறுவன் மீட்டும் எழுந்து வந்தாற்போலச் சந்தான கிழவருட்கடவிவிருந்து உதித்தான். நெருங்கிய தாமரைமலர்கள் வாயமுடிசு குவிந்த அளவில், மகப்பாடு செய்து மயங்குந் உறபலமலர்கள் மலாநதன. மேக மண்டலத்தை யாடின இளஞ்சோலையிலுள்ள அழகை நடைகளை இறந்தோடுநின்ற நாரைகள் அடைந்தன. செவ்வானமாகிய வெங்க நெருப்பினின்றும் தெறித்த பொறிகளபோல ஆகாயத்தில் ஈக்ஷத்திரங்குகள் தேனறின பரிசுத்தமாயே பிரகாசத்தையுடைய சூரியன்பெய மேற்குச் சமுத்திரத்தில் பூழ்கின அளவில், மாயைபென்னும் பெயரைக் கொண்டிருந்த சத்கலாபத்தை யுடைய மயிலே ஆகாயமாகிய பசுபாநதி கண்டு கீகாபிததுச சரீரம் சிவந்து அடங்குதலபோல, மாலைப்பொழுதில் பரவிய செவ்வானம் தோன்றி அடங்கியது. காலைப்பொழுதில் அருமபி, பகலெல்லாம் பேரருமபாயிருந்த காமமாயே பல மாலைப்பொழுதில் மலாநததனால் சசிகாமல ஒப்பற்ற மாயையென்னும் பெயரையுடைய அழகிய கொடியானது மூலையிலிருந்து வெளியேவந்து பரந்த வெண்மையாகிய நிலாமுற்றத்தில் தோகையை யுடைய மாலைப்போல வீழ்ந்து, காமவிகாரம் அதிகரிக்க வாய் பித்தலுவா ளாயினள். எப்படி யென்றால்,

“கிலேய” நீ சாயினிடத்தில் கோன்றி, அவன் மிசவும
தலைபை மோதி மோதி வெறுசது புலனுடைய ரோணிப
பாப, (பெருசி ஜலைபை வீசி வீசி அலைதா ஒலிசகுமபடி
சாத்திரிசையை வீசுவாய்) அன்றிபும, கூடப்பிறாகவனா
கூப திருமசா இந்நாது வாழ்சிறை வாசனை பொருநாகிப
நாமரைமலராகிப காவலைசொண்ட வீட்டை அசாயக
தில் எழுதாவது அழிப்பா பொன்றல், ஐபோ’ என
அம ஒது கனமையாபிராமல் சேப்பவனை’ உனனோடு
பாகொரு சம்பாசமு நிலலாச எனனை நீ பெனனாநான
செப்பமாட்டாப் பிரசாசபாநின்ற வெண்பிப சாதிரனை’
தசசனது யாகசதில் ஒருநாள் சடவுநுடைய பாசகதிற
பட்ட நீ சலைபெறிச சிற சகவகதினா பாகரஜலாகை
பிறைசசவும இன்னும் இறங்நிலை அவனது பவாம
பொரு சிவாச வாபிராப ரெசனடகிலே பிறங்குநிற
விஷபானது உனை நிராசு மெனபது அறிபாணாபே
பாம வெணநம்பாசப சாதிரனை’ சண்டகதில் விஷக
கைவகர பரமசிவன உபாநசமாபிப பிரசாசிபாநின்ற
சடைபின நீது பொருச உனனை நுகசது, உனநீநம
பை நினைகநீக பலலார? பிரசாசிபாநின்ற அபுககிரண
ககையு தட்டவனென்று உனைச சொ லுசல இவ்வு
சததில் மனிசா சநராபாபிப ஆட்டை வெணாநெ
ன்று சொல்லுசறகு ஒப்பாகுநீ’ பொதிபமலை நிற
சச மனாசசையுடைய சாசனச சடையாலாசிப குழ
மபு லாசா பெரிபுபாபபாசவும புஷ் சபனமும
பாவாகுரா விருபக்கைச சநகி பூமாலைசநா எரி
புமபடி பாசும ரெநுபபை ரொரிசுநொண்டை உதி
தத வெணநாபாகிய சாதிரனை’ வெப்பம மிருநக அச
கினிபானது சிவநது உலசசதா சாணுமபடி பிரகாசிபா
நிறகவும, ஈலல சாசசிகா ரெநுபபு வெண்ணிறகை
யுடையகென்று சொல்லுவது உன குணககையாராபந
தலலவா? சாதிரனை’ இப்பொழுது ஒருலசகதினகன
எனக்கொரு தனமையாகவும மறறவாகளுக்கொரு தன

மையாகவும் இருக்கிறது. இப்படி யிருந்தால் உனக்கு நன்மையாகுமா? முற்காலத்தில் உன் மனைவியர் இருபத் தெழுவரையும் சமமாக நோக்காத செய்கையாலன்றோ குரியன்போல எக்காலத்து மொருதன்மையா யிராமல் தேய்ந்து போகின்றாய்? ஐயோ, அதனை நீ அறியாயோ! கொடிதாகிய இளந்தென்றலே! கொல்லா விரதத்தை யுடைய அகத்தியமுனிவர் வாசஞ்செய்கிற பொதியாலை யில் பிறந்தாய் என்னைக் கொல்லுகின்றாய். நீ சிறிதும் அருளில்லா திருப்பது யாது காரணத்தினாலே? திருப பாற்கடலில் பிறந்த விஷத்தில் அதனது தீயகுணமே யல்லாமல் அழுதத்தின் நற்குணமுண்டோ? குயிலே! பெற்றபொழுதே உன்னைப்பெற்ற தாயாகிய பூயில் உன் குரலைக் கேளாமுன்னமே ஓடி விட்டது. அன்போடு வள ர்த்த தாயாகிய காகம் உன் குரலைக் கேட்டளவில் நீ அஞ்சும்படி உன்னைத் தூத்தினிட்டது. பயனைத் தரு கின்ற மலர்களை யுடைய பூஞ்சோலையி லிருந்துகொண்டு பலதரமும் கூவினால் நான் கோபித்து உன்னை வெறுத் துக்கொள்வது சொல்லவேண்டுமோ? கருப்பு வில்லை யுடைய மன்மதனே! அல்லமனது அமுனைக் கண்டு அவ னுக் கெதிரிநிக் காணியோ இங்கே என்முன் நின்று கோபிக்கின்றாய்? தன்னினும் அழகிற் சிறந்தவர்கள் இல்லையென்று தருக்குகின்ற ஆத அல்லமனைப் போரில் தோற்குச் செய்பாமல் எம்போல்வாறாகிய மெல்லிப மாதரைப் போர்செய்து வருத்துகின்றாய்; உனது ஆண் பிவனைத் தன்மை மிகவும் நன்றாய் இருந்தது!" என்று இவ்வாறு மாயைபானவர் புலம்பி மயக்க மடிகரித்தது அழுது மனஞ்சோர, வாசனைபொருதிய மலர்களால் நிறைந்த மெல்லிப சயனத்தை யுடைய அழகிய பள்ளி யறையில் மதமானியானவர் சென்று, ஆடவரிற் சிறந்த அல்லமனை முன்னை அழைத்துக் கொண்டுவந்து இருக் ச்செய்து, தவனையாகிய உணவை வெற்றியையுடைய சிங்கத்தனுக்கு உண்டித்தல்போல மாயையை அபபள்ளி

யறைக்குள் அனுப்பினான். கோடைகாலத்தில் உச்சிப் பொழுதில் வெய்தத்தையுடைய பாலை நிலத்தில் நீர் வேட்கையுள்ளவன் அந்த நிலத்திலுள்ள கானலாகிய நீரைத் தான் எதிரேகண்டு அதனைப் பருக ஒடுதல்போலக் குளிராசசி பொருந்திய புஷ்ப சயனத்தின்மீதிருந்த மெய்ஞ்ஞான விளக்காகிய அல்லமனை மாயைபானவள் கண்ணாக்கண்டு, புன்சிரிப்போடு அழகிய முகமலர்ச்சியை யுடையவளாய்த் தனது நெருங்கிய ஸ்தனங்கள் பூரிக்க விருப்பி மேல்விழுந்து தழுவினான். மதர்த்த கண்களையுடைய மாயைபானவள், கண்ணாடியிற் காணப் படுகின்ற பிரதிபிம்பம்போலச் சயனத்தின்மேல் காணப் பட்ட அல்லமனையோடி விழுந்து தழுவக் கையில் அகப் படாமையால் சயனத்தின்மேல் விழுந்து, கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைப் பிடிக்க நீட்டிய கை கண்ணாடியிற் படுப்படிநின் றழுது வாடுகின்ற மழலைச் சொல்லை யுடைய இளங் குழந்தைபோலத் துன்ப மடைந்தாள். சொல்லுக்கடங்காத அழகையுடைய அல்லமனது திரு வருவானது கண்ணுக்குத் தோன்றுதலால் மீளவும் எழுந்து மலர்போன்ற மெல்லிய கைகளால் ஆகாயத்தைத் தழுவுதல்போலத் தழுவினான், வெறுவடிவைச் சுவைத் தாள்.

இவ்வாறு மாயைபானவள் வெளியைக் கண்டு மயங்கி அல்லமன் தன்கையில் அகப்படாமையால் இவ்விடத்துக் காணப்படுவது உருவெளித் தோற்றமேயன்றி அல்லமன் அல்லன் என்று அவனது மெய்யுருவைச் சந்தேகித்தாள். செய்தற்கரிய தவத்தை நெடுநாள் முபன்று செப்து தான் பெற்ற அமுதில் வாய்வைத்திடு மளவில் அவ்வமுதம் கைதவறுதல்போல, அல்லமன் கட்புலனுக்குத் தோன்றியும் அவனைத் தன் மெல்லிய தோளினிடத்தில் அணைக்க ஆகாயம்போலக் கைக்கு அகப்படாமையால் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போலப் பதைபதைத்து வருந்தினான். காமமயக்கத்தை உருவிவி

யாகிய அல்லமனன்றி உருவுடையவர்களில் யார் நீக்குவார்கள்? துறவினரை வருத்திய அந்த மாயையானவள் “கன்னிகை யென்றும் ராஜகுமாரி பென்றும் ஆலோசிக்காமல் எனக்கு மோகமுண்டாக்கியும் எனது இருதனங்கள் தன் மார்பினிடத்துப் பொருந்த அணைத்து அதரபானஞ்செய்து புஷ்பசயனத்தின்மீது புனார்ந்து துன்பமில்லாத இன்பக்கடலில் மூழ்க இவ் வல்லமனால் பெற்றிலே” மென்று தன்மனம் நொந்து வெப்பமாகப் பெருமூர் செறிந்தாள். மேகத்தால் பெய்யப்பட்டு விழாநின்ற நீர்த்தாரைகளால் காற்று நனைபுமாகில், புகைநெழுகின்ற நெருப்பினால் ஆகாயம் லேகுமாகில், ஒலிகின்ற வெள்ளிய அலைகளையுடைய பெருங்கடலானது அந்தக் கும்பமுனிபை அமுநதப் பண்ணுமாகில், நஞ்சுமானது எழுந்து பரமசிவனை வருத்துமாகில் அல்லமதேவன் மயக்கமடைவான். அந்த அல்லம நொழிந்தவரை எப்பொழுதும் மயக்காநின்ற மாயையும் அந்த அல்லமனை மயக்குவாள். ஆகாயத்தைக் குத்திக் கை யிளைப்பவர் போல வேல்போன்ற நெடிய கண்களையுடைய மாயையானவள் ஆங்கிருந்த ‘அல்லமனைத் தழுவித் தழுவிச் சரீரம் வருந்திப் பரவசப்பட்டுச் சயனத்தின்மேல் உறங்கி முன் எண்ணிய நினைப்பினால் அந்த அல்லமதேவன் கூடினதுபோல இனிய கனாவொன்று கண்டெழுந்தாள். இடமகன்ற உலகத்தில் குரியனும் கருங்கடலினின்றும் உதித்தான். உதயகாலத்தில் பூமாலையணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய தோழிகளைக் கண்டு சொல்லுவாள்: “அல்லமனது விளையாட்டை என்சொல்வேன்! கண்ணைதிரே தோன்றிக் கிட்டினால் என் கைகளுக்கு அகப்படான். அதனால் மிகவும் வாடி நித்திரை செய்நீதன்; கனவில் பருத்த என் தனங்கள் குழையத் தழுவி மறுபடியும் தலையளிசெய்து உன்னை நான் என்றும் விடுகிலேன் என்றனன்” என்று சொன்னாள்.

“ஹனிநரது அரிய தவநகை அழிக்கின்ற அழகையுடைய இரத மாபைக்கு அகபாடாத நெற்றிபை யுடையவன் யாரோ அவன் இதரின் பிரமன் திருமால் தேவாகவ முனிவரோ கிட்டிநடர் விததிபாதா என்று சொல்லாட்டவாகருக்குள்ளே சோததவனல்லன்; பா கருமிடநக இவன் ஓபாற்ற கடவுளேபாவ”னென்று கோழியர் தமது மனததர்றோ யதிகயித்து மாபை யுடனே பேசுததொடங்கினான். எவ்வாறெனின், “உன் னுள்ளத்தி லாசையை அகிகப்பரித துதற்காக அல்ல மன் இவ்வாறு நடித்தான்; நீ சொல்லிய கனவின் பயனை ஆராரின் மறுபடியும் உன்னை சரித்திற் பொருதப புணநவான்” என்று வாசனை பொருந்திய மெல்லிய கூடநல்லையுடைய மாபையினுடைய மனத்தினுள்ள துன் பம் நீங்கும்படி ஆலோசித்ததந தோழியர் சொன் னாகன். அதுகேட்ட மாபைபானவன் துன்பம் நீங்க மாபைகிழ்ந்தான். இவ்வாறாக மாயையினிடத்து நிகழ்ந்த செய்தியைச் சிலதோழிகள் போய்ச சொல்ல மோகனி பென்னுந தாயானவா அறிந்து, அபிபானம் அது கரிக்கத துன்பக கடலில் முழ்கி ஒப்பற்ற தன்மகள் வாழ்கின்ற மாவிகையை யடைந்து, தோழிகளாயும் மாகையும அழைத்து, மகளை நோக்கி, “என் செல்வப் புதலனீயே! நீ என்னகாரியஞ் செய்தாய், நீ அறிவில் லாதவள்” என்று மனமவாடி இவைகளைச் சொன்னாள். “மானமும உயிரும் ஒருங்கு நிலலாதவிடத்து உயிரை விட்டுத் தானடையவேண்டிய பொருளாக மானத் தையே காருன்ற உன் தந்தையின் செவியில் வீழ்ந்தால யாதாய் முடியுந். பாவீ! சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரைக் கும் இரதப் பழியானது நமது சந்ததிதோறும் தொட ருமே! நான் வருதி உன்னைப் பெற்றதும் இதற்குத தானோ?” என்று மேலுஞ் சொல்லுவாள். தந்தை தாய் களுடைய ஆணைவழியில் நடக்கின்ற கன்னிபபெண் கள் தாய் தந்தையர் சம்மதித்துக் கொடுக்காவிட்டால்

முருகவேளைபொத்த ஆடவராயினும் அருவருப்பார்கள். குருபிகளாயினும் தாய்தந்தையர் மனமகிழ்ந்து கொடுக்கில் அந்த ஆடவரை மேலான கடவுளாகவே நினைத்து இனிதாகக் கூடிவாழ்வார்கள். தெய்வ மகளிரை நிகர்த்த மாதரும் மணந்து செய்தற்கு முன்னே தாய்தந்தையரது ஆணையினும், மணம் முடிந்த பிறகு தனக்கு நன்மையைச் செய்கின்ற கணவனது ஆணையினும் நிற்பார்கள். எப்போதும் தம்வசத்தினரல்லர் என்பதை அறிந்திருந்தும் அறிவில்லாதவனே ! நீ இந்தத் தகாத காரியத்தைச் செய்தாய். உன்னைக் கோபிப்பாரில்லை யென்று இருந்தனைபோலும்” என்று தாயாகிய மோகினி கோபித்தாள். தேன்போலும் மதுரமாகிய மிருதுவான சொல்லை யுடைய மாயையோ தான்செய்த குற்றமும் தாய் செய்கின்ற கோபமும் தன் மனத்தை மிகவும் வருத்த “இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்” என்று வெட்கமுற்றுத் தலைவணங்கிப் பெருமை பொருந்திய பூமியைப்பார்த்துக் கண்ணீர் சிந்த இருந்தாள். மோகினி அதைப்பார்த்துக் கோபம் நீங்கி, மனமுருகி, “மானினது கண்போலும் கண்களையுடைய மாயையே ! உன்மேல் குற்றமில்லை” என்று சொன்னாள். மனம் கரைதலில் தாய்போல் உலகத்தில் ஒருவர் உண்டோ ? அதன் பிறகு மோகினியானவள் மாயையின் தோழிகளை நோக்கி, “தோழிமாரே ! நீங்கள் சூழ்ந்திருந்தும் வேலியில்லாத பயிர்போல மாயையின் கற்பு அழியும்படி என்ன காரியஞ் செய்தீர்கள் பாவினளே” என்ன, அதற்கு அந்தத் தோழிமார் மோகினியை நோக்கி, “அம்மா ! மன்மதபாணத்தா லுண்டாகிய துன்பத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் உன் மகளாகிய மாயை உயிர் நீங்கத்தக்க நிலையிலிருந்தாள்; அப்படி நீங்காது பிழைத்திருப்பது உன் தவப்பயனாலேயாம், எங்கள்மேற் குற்றமில்லை” என்றார்கள். இப்படித் தோழிமார் சொல்லுதலும், ராஜமஹிஷியாகிய மோகினியானவள் சிறிது கோபந்தணிந்து, தோழிமார்களுள்ளே சிறந்த சகனையின் முகத்தைப்

பாதித்து, “புஷ்பபாணங்களை யுடைய மன்மதனை நிகர்த்த அல்லமனை வெளியே நின்று தூரத்தினிடாமல் எமது புதல்விபாகிய மாபைக்கெதிரே யனுப்பினாப், இது யாது காரணத்தாலோ” என்று கேட்க, அந்தச் சகனையான வன் மோகினியை நோக்கி, “தாயே ! எல்லாப் பிறப்புக் களினுள்ளும் மாதுட்பிறப்புச் சிறந்தது. அதிலும் அரசர் மக்களாய்ப் பிறத்தல் அரிது. அதிலும் அவயவக் குறைபாடின்றிப் பிறத்தல் மிகவும் அரிது. அதினும் அறிவோடிருந்து போதங்களை யதுபவித்தல் அரிது, என்றிவ்வாறு பெரியோர் கூறுதலால் நீ அநேக தவங்களைச் செய்துபெற்ற செல்வப் புதல்விபாகிய மாபை பைர்கோபித ந வெறுத்துக்கொள்வது உனக்குத்தகுதியன்”றென்று சொன்னாள். அதுகேட்ட மோகினியான வன் முகமலர்ந்து, “என் தவப்பபனாகிய மாயை குற்ற முடையவளல்லன்; காந்தர்வ மணம் அரசர்க்குரியநென்று சொல்லுவார்கள். ஆதலால் இவளுக்கு அல்லமன் றானே மணவாளனாதற் குரியவன்; அவனிடத்தில் இவ ளிஷ்டப்படி போகத்தையதுபவிக்கட்டு” மென்று சொல்லிப் பின்னும் ஒன்றைச் சொல்லுகிறாள்: “தோழிகளே ! உலக முழுதும் அறியும்படி விவாகஞ் செய்யுமளவும் உலகத்தாரும் அரசனும் அறியாமல் மாயையின் செய்கையை நீங்கள் மறையுங்கள்; இவளது நன்மை தீமைகள் யாவும் உங்களுடையனவே ஆதலால் உங்களுக்கு நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை” என்று சொல்லி மகளுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்கிச் சென்றாள். பிறகு மாயையானவன் தோழிகளை நோக்கி, “நீங்கள் என் குற்றத்தை என் அன்புள்ள தாயோடு சொன்னால் அவள் என்னைக் கோவிப்பாளோ” என்ன, அதைக் கேட்ட சகனையானவன் “சாந்தாங்காரன் உனக்குப் பாம சிவனை நாபகனென்று சொல்லியிருக்கவும் நீ யிர்த்தக் காரியத்தைச் செய்தால் உன்னைக் குறித்துக் குற்றஞ் சொல்வார்மேற் குற்றமுண்டோ? நம்முடைய தாயறிந்

ததனால் அற்பமாய் மறைத்தது, அரசன் அறிவானான் எளிதாகுமோ? போனது போகட்டும், இனிமேலாவும் அந்த அல்லமனை அப்புறப் பிடுத்துவதே விவேகம்” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட மாயையானவன் மனங் சோர்ந்து, தாங்குதற்கரிய துன்பத்துடன் நிரூப தான். இந்தச் செய்தியை யறிந்த அல்லமன் சகலையை நோக்கி, “உங்களுடைய ராஜபுகரியாகிய மாயைக்கு நேரிட்டது யாது?” என்று கேட்க, அவள் அல்லமனை நோக்கி, “ஐயனே! எமது தலைவியாகிய மாயை உன்னைக் கண்டநான்முதலாக உன் மாயைவலையி லகபாட்டு வருந்துகிறாள். இந்தச் செய்தியை அரசனோ நவன் மாத் திரும் அறிந்திலன், மற்றெல்லாரும் அறிந்தார்கள். ஆக லால் நாம் பிழைக்கவேண்டி நீ வெளியில் ஒரு இடம் பார்த்துக்கொண்டு அங்கிருப்பது நன்மை” என்றான். அதிகேட்ட அல்லமன் அவளை நோக்கி, “பெண்ணே! நான் மாயையைவிட்டு நீங்கினால் எனக்கு நடக்கக் கா லெழுவோ, வாயில் பேச்சுண்டா துமோ, உண்ண மனம் வருமோ, இரப்பகல்கள் அறியப்படுமோ, உடலுயிர்கள் சேர்த்திருந்து இன்பமதுபவிக்குமோ, என்னை ஒருநவர் கண்டதாக வந்து உனக்குச் சொல்லுவாருண்டோ” என்றிவ்வாறு சொல்ல, முன்னே அல்லமனது தயைபை விரும்பிபுழன்ற சகலையானவள் அவன் மனக்கருத்தை யறிபாமல் அவளை நோக்கி, “ஐயனே! எமது தலைவியாகிய மாயையைப் புணர்தற்குரிய நல்லுழ் உனக் கிரு க்குமாயின் நீ யெங்கிருந்தாலும் அரசன் உன்னைத்தேடி அவளை உனக்கே மணமுடித்துக் கொடுப்பான், இதில் சந்தேகமில்லை” என்றான். அதிகேட்ட அல்லமன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, “நன்று நன்று” என்று சொல்லி, மதுகேசன் சந்திதியிற் சென்று மாயை நடிக்கும்போது தனது மத்தளத் தொழிலை நடத்திக்கொண்டிருந்தான்.

பிரபுதேவர் வந்தகதி முற்றிற்று.

சூ ர வ து வி ம வ ஸ க தி.

நிர்மலையாகிய பார்வதீதேவியனுப்ப அந்நற் பூமியில் வந்து ரஜோகுண வடிவமாகிய விமலையானவன் மலத்தோடு கூடினவனாகிய மாயைக்கு அநுந்நவாகிய அல்லமாதா ஒழுக்கத்தை அன்போடு சொல்லிய வண்ணம் சொல்லுவோம்.

மாண்பானவன் மதுகேசனை நான் தோறும் பூசித்து நமந அல்லமதேவர் கொடுத்த மயக்கம் தன் மனத்தில் அதிகரிக்க இருந்தான். இப்படி யிருந்தகாலத்தில் உபாதேவி “நம்மால் அனுப்பப்பட்ட மாயையானவன் பூலோகத்துக்குப் போய் நெடுநாளாயின. அவன் இன்னமும் வரவில்லை. நீ போய் அவனை யழைத்துக்கொண்டு விரைவாக வரக்கூடவை” யென்று விமலையை அனுப்பினாள்.

களங்கமில்லாத பிரகாசத்தையுடைய கைலாசத்திலிருந்து எம்மிராட்டியாகிய பார்வதீதேவியனுப்ப அப்பார்வதியை வணங்கி, தன் தனங்களின் பாரத்தினால் விழுந்தாளென்று சொல்லும்படி விமலையானவன் பூமியின் மீது வந்தான். அப்படி வந்தவன் வனவசைமரகாத்தில் பொன்னினாலும் மணிகளாலுஞ் செப்பப்பட்ட உபரி கையை யடைந்து, ஒருகற்பகக்கொடிபோல மாயைக்கெதிரே நின்றனள். நின்றவளை மாயையானவன் கண்டு, “இவள் வாழ்வது இந்த நிலவுலக மன்றுபோலுள்” என்று லோசித்து எழுந்து வணங்கி ஓராசனம் கொடுத்தாள். அந்த ஆசனத்தில் விமலையிருக்க, இவ்விருவரையும் எதிரெதிராயிருக்கக்கண்ட அந்நகரத்து மாதர்கள் “இரண்டு கைகளையுடைய இரண்டு மாணிக்கங்களை நிகர்த்திருக்கிறார்கள்” என்று அதிசயித்தார்கள். இப்படி யிருக்கும்

பொழுது மாயையானவள் விமலையை நோக்கி, “நீ யிருப்ப தெவ்விடம்? உன் பெயர் யாது? நீ யிருங் கு வந்ததற்குக் காரணம் யாது?” என்று வினாவு, விமலை சொல்லுவாளாயினள்: “தற்பகக் கொடிபோன்ற மாயையே! நான் வசிக்குமிடம் கயிலை, என் பெயரைச் சொல்லின் விமலை யாகும், மலைபரையன் புதல்வியாகிய பார்வதி உன்னிடத்திற் கனுப்பினாள். ஆதலால் இங்குவந்து உன்னைக் கண்டேன்” என்று சொல்ல, ராஜகுமாரியாகிய மாயையானவள், எம்மிறைவியாகிய பார்வதி மிகுந்த சூக்கத்தை மூடையமாதுடப்பிறப்பினளாகிய என்னைநினைத்து உன்னை பென்னிடத்திற்கனுப்பினதற்குக்காரணம்பாது?” என்று கேட்க, விமலை சொல்லலாயினள்: “என் தங்கையாகிய மாயையே! அல்லமரது மனவலியை யறிந்துவாவென்று உமாதேவி உன்னையேவ, நீ அப்படியே யாகட்டுமென்று சபதஞ் செய்துவந்து இவ்விட மடைந்தபிறகு அதை மறந்துவிட்டாய். நீ உன்னையே யறிந்திலையாயின் அல்லமரது நிலையை நீ யறிவதெவ்வாறு? நீ உமாதேவியின் அமிசமல்லவோ? ஓடமருந்துண்டு உறங்கி விழுவார்போல நீ செய்துவந்த சபதத்தை மறந்திருத்தலால் உன்னைத் தேடி யழைத்து வரும்பொருட்டு என்னை யனுப்பினாள்” என்று சொல்லக்கேட்ட மாயையானவள், விமலையின் சொல்லினால் சூரியனுதயமாகிய பகலிற் கண்டபொருள்போல அறியாது சந்திரனுதயமாகிய இரவினிற் கண்ட பொருள்போல மனந் தெளிந்து தனது பூர்வஸ்திதியையும் தான் செய்துவந்த சபதத்தையும் அற்பமாயறிந்தாள்; அறிந்து, பிரபஞ்சத் திற்குமுலகாரணனென்று சிலசமயத்தாராற் சொல்லப்படுகிற திருமாலும் ராமாவதாரஞ் செய்தபோது தனது பூர்வஸ்திதியை அறிந்திலனென்றால் மிகவும் அறிபாமையுடைய நான் இவ்வுலகத்தில் வந்து மயங்குதலைக்குறித்துச் சொல்ல வேண்டுமோ? அந்த அல்லமனது சபாவ குணங்களை யெல்லாம் அறியுப்படி நீயெனக்குச் சொல்லுகடவை”

பென்று திருவடியை வணங்கிநின்ற மாயையை நோக்கி, விமலையானவன் சொல்லத்தொடங்கினான்: “கைலாயத்தில் உமா தேவியுடன் நெற்றிக் கண்ணையுடைய பரமசிவன் அல்லமனது சரித்திரங்களைச் சொல்லும்போது நான் பக்கத்திலிருந்து அறிந்திருக்கிறேன்; அந்தச் சரித்திரத்தை மயிற்சாயலையுடைய மாயையே! நீ கேட்பாயாக” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்: “இவ்வுலகத்தில், வள்ளிகாவையென்னும் ஊரில், தனக்கு ஒப்பில்லாதவனும, இடையறாத கிருபையை யுடையவனுமாகிய கீரங்கார னென்னும் பெயரையுடையவன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்குக் குற்றமற்ற சுஞ்ஞானி யென்னும் பெயரையுடைய மனையாள் ஒருத்தியிருந்தாள். இவ்விருவரும் வேதாகம விதிகளில் தவறாது தம்மைப் பார்த்து உலகத்தாரா நடக்கும்படி நடப்பவர்களா யிருந்தார்கள். அன்றியும் இவர்கள், “சிவமே யுண்மை, அதை யன்றி விரிந்த உலகம பொய்” என்றும், “இம்மை மறுமை யின்பங்கள் அழிவன்” என்றும் கருதியிருப்பவர்கள். மேலும், மன முதலிய அந்தக்கரணங்களும், காமம், குரோதம் முதலிய அரிஷ்டவர்க்கமும் தீநெறியில் செல்லாமல் நன்னெறியிற் செல்லும்படி முயற்சி செய்து அவற்றைத் தடுப்பவர்கள். பொய்த் தொழில்கள் ஒன்றும் இல்லாதவர்கள். ஞானசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாஸ்திரப் பொருளையே உறுதியாக நம்பி மோட்சததை யிச்சித்திருப்பவர்கள். இத்தன்மையராய் இருக்குங் காலத்தில், தாம் இருப்பது இல்லறமாதலால் அதற்குரிய நன்மதகட்பேறு இல்லாதிருத்தல் தகுதியல்லவென்று மனந்தளர்ந்து, பிள்ளைகள் இல்லாத வாழ்வு ஈசுவரத் தியானமில்லாத மனத்தையும், ஞானமில்லாத சுக கருமத்தையும் நிகர்க்கும். இந்த உலகுக்கு உதவியாகத் தகுந்த பல தொழில்களைச் செய்கின்ற புதல்வன்வேண்டுமென்றிருப்பவன் மனிதருக்குள்ளே பதராவான். மேலுலகிற்கு உதவியாகப் புதல்வன் வேண்டுமென்றிருப

பவன் தருமநெறி மிகுந்த ஆண்மகனாவன். அக் குனிதா
 னந்தத் தைக் கொடுக்கின்ற புதல்வன் வேண்டுமென்
 றிருப்பவன் ஞானியாவன் என்று ஆலோசித்துத் தான்
 பத்தைச செய்கிற பிறனிப்பினியை அழிக்க முயலு
 கின்ற மனத்தையுடைய நிராங்காரன்: உடம்பையும், ஐம்
 பொறிகளையும், அந்தக்கரணங்களையும், பிராணவாயுவை
 யும் தான் என்று நினைத்துத் திரியாமல், அவை முழு
 ஆம் ஒழித்துத் தன்னை யறிந்து, பேதாபேத மென்னும்
 மயக்கம் நீங்கியிருக்கின்ற மேலானமோட்சத்தைக்காட்டு
 கிற புதல்வன் வேண்டுமென்று விரும்பினான். நான்
 சூர், ஆறும், பத்தும், பன்னிரண்டும், பதினாறும், இர
 ண்டும் ஆகிய இந்த இலக்கத்தை முறையே கொண்டிரு
 ச்சிற இதழ்களையுடைய மூலநாரம், சுவாதிட்டானம்,
 மணிபூசகம், அநாகதம், விசத்தி, ஆக்நேயம் என்கிற
 ஆறுதார கமலங்களைக் கடந்துபோய், நெற்றியின் மேற்
 பட்டிருக்கிற ஒப்பற்ற ஆரிரம் இதழ்களையுடைய கமலத்
 தின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற சோதிவடிவமாகிய சிவத்
 தைத் தரிசித்து, எம்முடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்
 றுவோமென்று முயன்றெழுந்து, தவத்திற்குவேறெருவ
 ருடன் சேர்ந்திருத்தலும் கூடாது என்று பெரியோர்
 சொல்வதற்கு முரணாய் பனைவியும், கணவனுமாகிய இங்
 னிருவரும் காட்டிற் சென்று, பத்மாசனத்திலிருந்து,
 தேற்றார்கொட்டையால் தெளிந்த நீர்போலப் பிரபஞ்ச
 வாழ்க்கையினின்றும் தெளிந்த மனத்தைத் திறந்து
 திறவாத கண்களோடு தமது தவப்பயனாகிய இஷ்டவிங்
 கத்தில் பிறழாது அமையும்படி வைத்து, உடம்பு தறி
 போலசைவற இருக்க நேராய் இருந்து, சஞ்சரிக்கிற
 இடைபிங்கலை யென்னும் இரண்டு நாடிகளின் வழியே
 போய்த் திரும்புகிற வாயுவைக் குப்பித்து நடுநாடியா
 கிய சுழுமுனையிற் சேலுத்தி, அறிவு சிறிதும் சலிக்கா
 பல் அம்ச மந்திரத்தை மாறிக்கொண்டு, குறியைக் கடந்
 திருந்த ஒப்பற்றபொருளைத் தியானித்துக்கொண்டு அவ்

வனத்தில் இருந்தார்கள். இவர்களது பிராணவாயு நிற்க, அதன்வழியே மனது நின்று, மனதுநிற்க ஐம்பொறிகள் நின்று, பொறிகள் நிற்க அவற்றின் விஷயங்கள் நின்றன. அந்தப் புலன்கள் நின்றமையால், பிரபஞ்சநோன்றாமல் மனத்தில் பரிசுத்தமாகிய பரமானந்த பஞ்சோதியாகிய பரமசிவம் தரிசனம் தந்துநிற்கத் தரிசித்து வந்தார்கள். குவிந்த மனத்தோடு இத்தன்மையாகிய சிவயோக சமாதியில் ஒன்பது மாதகாலம் பரிபூர்ணமாக விருந்தபொழுது, இவர்கள் நெற்றியின்மேல் பஞ்சோதியாகிய பரமசிவம் திரண்டு குழந்தை வடிவாகி வெளிப்பட்டு நிற்க, அந்தப் பஞ்சோதி யுருவை விருமபியிருந்த இவ்விருவரும் கண்களை விழித்து நோக்கினார்கள். அந்தத் தாய்தந்தைய இருவருக்கும் ஒருபோதும் அறியாத சந்தோஷமானது மனத்தில் அநிகரிக்க, பஞ்சோதியாகிய குழந்தை வெப்பம் நீங்கிப் பூமியிலிறங்கிப் பிரகாசியாநின்ற சூரியனோ? பனி நீங்கி எங்களை ஆள விரும்பிவந்த சந்திரனோ? இமிகின்ற விறசை யெரிக்காத பெருநெருப்போ? அறிய வொண்ணாதென்று சொல்லும்படியாகப் பிரகாசித்து, மாயை நீங்கின நீராங்காரனையும், சுஞ்ஞானியையுமபோல மலவ்ருளைக்கெடுத்து வளரானின்ற சச்சிதானந்த சொரூபமாகிக் கெடாத தீபமாகிய குழந்தையை, பிறவிக ளெடுத்தலைந்து ஆங்காரமும், அஞ்ஞானமும் நிறைந்த மானிடரும், தேவர்களும், முனிவர்களும் மற்றையோரும் பெறுவார்களோ? கச்சணிந்த இளமைபொருந்திய மெல்லிய முலையை யுடைய மாயையே! பேராநந்தத்தையே புதல்வனாகப் பெற்ற அந்த பிராங்கார சுஞ்ஞானியுளுக்கு ஒப்பாவார்தமக்குத் தாமேயன்றி வேறொருவரில். ஏனென்றால், விஷயங்களுக்குள் ஒரு ஆநந்தத்தை யடைந்து அப்பொழுதே நீங்குகின்ற உலகத்தாரை நாம் ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடாதாகையாலேதான். முற்காலத்தில் பாசம் நீங்கிய சில பெரியோர்களும் பரமசிவத்தைத் தமக்குள்

ளே தரிசித்து வாழ்வடைந்தார்களல்லாமல் கண்ணுக் குக் காட்டினவர்களில்லை. அடிமைப்படுகிற இந்த நிராங்கார சுஞ்ஞானிகள் தம்முள்ளே கண்டுகொண்ட சோதியை உலக முப்படிபடி குழந்தையாக்தம் காட்டினார்கள். பரமசிவன் குழந்தையாய்த் தோன்றின நாளில் சங்ஞம் தெய்வநுந்துமியும் ஒளிக்க, புஷ்ப வருஷம் வருஷித்தது; திசைகளெல்லாம் பிரகாசித்தன; மலட்டுப் பசுங்கள் கண்ணை யின்றன; உலர்ந்த தறியும் தளிர்த்தது; சேறு கலந்த நீர் தெளிந்தது; பாவினை மனமுந் தெளிந்தன; அருள் மிசுந்த குறவிகள் மனமுஞ் சந்தோஷித்தன. வருந்தாத மனதையுடைய நிராங்காரன் ஞானபரிமாவாயி பின்னைய மெய்யாயி அகக் கண்ணினு லல்லாமலும், இந்தப் புறக்கண்ணினுலும் காணப்பெற்றோமேயென்று தன்னை யறியாத சந்தோஷ சாக்ரத்தில முழுகி கசையேறுதலுய்மார்பேயிடு பொருந்தாத தழுவிக்கொண்டு கையாலெடுக்க, எங்கு நிறைந்த கனவானாகிய அல்லமன் கனத்திராமல் இலேசாயிருந்தான். அப்பொழுது சிவந்த அந்தரதையுடைய சுஞ்ஞானியானவர் தன் கணவனுடைய நிராங்காரனை வணங்கி, “என் பிராணநாதா! இந்தப் பிளையின் தன்மைகளைப் பெல்லாம எனக் குவிஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டு” மென்று சேட்க, அந்த நிராங்காரன் அவளை நோக்கி, “பெண்ணே! ஓசைவாகாங்களுந் வேதங்களுந் சொல்லுதற்கரிய கமது குழந்தையின் பெருமையை நானெப்படி சொல்லுவேன்” என்று அதிசயித்ததுச் சொல்லுவான்: “பூங்கிலாற் றொத்தாற்போன்ற தோள்களையும, கொவ்வைகணிபோன்ற அதரத்தையுந், விசாலமாகிய கண்களையுமுடைய மாதே! நாம பூரியிற் குழந்தையாகப் பிறவாமல் நமமிடத்திற் குழந்தையாகப் பிறந்தவன், மதுரமாகிய பாற்கடலில் நித்திரை செய்வோனாகிய திருமாலும், சேத்தாமரை மலரோல் வாசஞ்செய்யும் பிரமனும் காணவொண்ணாத அடிமுடி களையுடைய பரமசிவ

னையாவன், இதற்குச்சந்தேகமில்லை” யென்றான். “பசும் பொன்மலைபோல வளர்ந்தும் இடையின் வறுமைபை நீக்க அறியாத இளமுலையைபுடைய மாயையே! சுஞ்ஞானித் தாயானவன், புணர்ச்சியினுல்லாமல் தவியோகத்தால் பெற்றபொழுதில், தன்மகனைச் சான்றோனென்று சொல்லக் கேட்டதனால் உண்டாகிய உவகைக் கடலில் மூழ்கினான். மயக்கம் பொருந்திய மனத்தோடு தமது புத்தியினால் ஒன்றைச் சொல்லி, இதுவே உன்மைப் பொருளென்றும், இதனையே வேதாசலங்கள் சொல்லுமென்றும் யுக்திகளைக்கொண்டு சாதித்து, பிரத்தியக்ஷமான பொருளை நிந்திக்கிற சமயவாதிகளின் மயக்கத்தை அல்லவென்று சொல்லுவோனாதலால் இந்தப் பின்னைக்கு அல்லமாப்பிராபு வென்னும் பெயரிட்டார்கள். ஒப்பற்றவனாகிய கடவுள் இருவினைகளைக் காரணமாகக் கொண்டு கொடுக்கிற சரீரமுடையவனல்லாமல் அந்தக் கடவுளே யொரு மாதாட வடிவாகி நடிக்கும் திருவுருவை யுடையவனாதலால், அல்லமன் தான் நினைத்தபடி தவழ்ந்து, பின்பு நின்று, மெல்ல நடந்துபோய், அலங்கரிக்கப்பட்ட மணிமாலிகைகையுடைய வீதியில் திருவிளையாடல் செய்தான். தாயாகிய சுஞ்ஞானியானவள், “எம்முயிரே வருக, கண்ணினுண்ணுதற்குரிய அமிர்தமே வருக, எமது குலவிளக்கே வருக, அழிபாச் செல்வமே வருக, பாசநாசனே வருக, ஞான விரோதனே வருக” என்றுசொல்லி மனமகிழாநிற்க வந்தாமைல் விழுவான். மனிதனைப்போலவே விளையாடுகிற அல்லமன் மாயையாலுண்டாகிய நாமரூபங்களைக் கெடுத்து என்றும் அழியாத பப்பிராப்பொருளை அறியும் விதமாய் அறிவித்தல்போல, பேதைப் பருவப்பொண்கள் மணலினுற் செய்த சிறுவீடுகளைத் தன் பாதங்களால் அழித்துவிட்டுப் போயுலாவுவன். உலகமானது நான் அசைந்தால் அசையும் என்றறிவித்தல்போல, அழகிய வீதியில் பொன்னினுற்செய்யப்பட்ட சிறுதேரை யுருட்டு

வன். அடக்குதற் கரிதாகிய மனமானது இதனை நிகர் க்குமென்று சொல்லுவோன்போல, நம்முயிர்போன்ற அல்லமன் பம்பரமாடுவன். பெருமைபொருந்திய பழைய வேதங்களும் சொல்லுதற்கரிய புகழையுடைய அல்ல மன், எதிரேயிருக்கிற கண்ணாடியைக்கொண்டு தம் முகத் தைப் பார்த்துக்கொள்வோர்போல, ஞானத்தையுடைய குருவைச்சேர்ந்து, அவனை யெதிரே வைத்துக்கொண்டு, தனது பெரிய வித்தைகளை யாராய்ந்து நல்ல நூல்களைக் கற்றல்போலப் பல கூத்துக்களைச் செய்தான். தாய்தந் தையருடைய மனங்களிக்குத் தனதருளினால் பாலலீலை செய்துகொண்டிருப்பவனாகிய அல்லமன் உலகமுழுதும் போய் மனிதருடைய வலிய பாவங்களைக் கெடுக்க நினை ந்து, தாய் தந்தையரோடு இதனைச் சொல்லத்தொடங்கி னான்: “உங்களுடைய பாவனையின் ஒருமைப்பாட்டினால் நான் ஒரு குழந்தை வடிவாகி இவ்விடத்திற் பொருந்தி யிருந்தேன்; இனி உலகமுழுதும் போய் அங்கங்கு வசிக் கின்ற முனிவர் முதலியோரது எண்ணத்தை முடிப் பே”னென்று எம்மிறைவனாகிய அல்லமன் சொல்லக் கேட்ட தாய் தந்தையர் சொல்லுகிறார்கள்: “பிறவியா கிய கடலிறோன்றி ருற்றத்தையுடைய எங்களுக்குக் கடைதத ஒரு தெப்பத்தை நிகர்த்தவனே! எங்களை விட்டு நீங்குவாயின் முத்திக்கரையில் ஏறாமல் முழ்கி விடுவோம்” என்று மனம் வருந்திச்சொல்ல, ஞானசிகா மணியாகிய அல்லமன் அவர் தெளியும்படி சொல்லுற் றான்: “சிறிதுபொழுதும் உங்களைவிட்டு நீங்கமாட்டேன், நீங்கள் மனந் தளரவேண்டாம். நான் சொன்னதைக் குறித்து உங்களுக்குச் சந்தேகமா யிருந்தால் வேதா கம சாஸ்திரங்களைக் கற்றோர்களைக் கேட்டு நிராங்கார சுஞ்ஞானிகளை இவ்விடத்திற் பொருந்திய அல்லமன் நீங்குவானாயின் சொல்லுங்களென்று அறியுங்கள்.” இப் படியாகச் சொல்லி அழிதற்குரிய இந்தச் சரீர முதலிய யாவும் அந்நியமென்று தள்ளி சேஷித்துநின்ற தம்முள்

வேறல்லனென்கிற நிலையிலே நிரூந்து தாதாத்மியம் பொருந்துத் தன்மையைச் சொல்லி அவரறியும்படி அறிவித்தான். “தாய்தந்தைப் பிள்ளைதவனுப் எல்லாப் பொருள்களுக்கு முதலவனாகிய பாமசிவன் பிள்ளையாகி, குழந்தை யிலேயேயென்ற மனோலக்ஷணத்தைப் போக்கவும் தேசிகோதநமனாய் மேலான முத்தியைக் கொடுக்கவும் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் இந்தப் பெருந்தவத்தினராகிய நிராகாரசுஞ்ஞானிக ளல்லது வேறொருவருமில்லை” என்று உலகத்தா டுத்தித்தார்கள். ஆதலால் அழகையுடைய அல்லமனது அருளினால் உண்டாகிறது நன்மையாகிய மோகக்ஷமே” என்றிப்படி பாமசிவன் பார்வதிதேவிக்குச் சொல்லுமீபாது, அவ்விடத்தில் உடனிருந்தேன்” என்று பேரறிவையுடையவளாகிய விமலை சொன்னாள். என்னில் மெய்ப்பாலவும், விறகில் நெருப்புப்போலவும், பூவில் மணம்போலவும் கலந்து எவ்விடத்திலு மிருந்தாலும் அருள்வள்ளலாகிய அல்லமன் இனிய சுவையுள்ள பாலானது முலையினின்றும் ஒழுக்குதல்போல அடியாருடைய மனத்திலிருந்து விளங்குவான்.

விமலைகதி முற்றுப்பெற்றது.

ஏழாவது

மாயை கோலாகலகதி.

சிறந்த அழகையுடைய விமலை இவ்வாறு சொல்ல, முல்லையரும்பை யொத்த வெள்ளிய பற்களையுடைய மாயையானவள், தான் வந்த காரியத்தை யாலோசித்து அந்த அல்லமனைத் தழுவுவேனென்று எழுந்தகாலத்தில், அல்லமன் நீங்கிச்சென்ற தன்மையை யாவருமறியச் சொல்லுவோம். பாலசந்திரனை யணிந்த பாமசிவன் பார்வதி தேவிக்குச் சொல்லிய சரித்திரத்தை விமலை சொல்லக்கேட்ட மாயையானவள் மனந்தளர்ந்து, விமலை

பைரோடெரி, “அல்லான் என்னும் பெரியோனை நான்
 அது விசுவாசம் சொல்” என்றார். அதுகேட்ட விரை
 யானவர், “மாயையே ! நீ பரமசிவரூப பூசைசெய்வ
 யாரின் அலுவல் கண்டுகொடுத்தே வந்தா நீ விருமரி
 னாக உனக்கு அருந்தெய்வம்” என்று சொன்னான்
 அப்பிரபு து மாயையானவன், “விமலையே ! நீ சொல்லு
 முன்னரே அருளாய் வந்தாய் மனோபூசைசெய்து
 உருகிறேன் அந்த பூசை தருமபயன் ஒன்றுமில்லை
 பெரிய நகரத்திலிருக்கிறேன்” என்று மனமவாடிச்
 சொன்னான் சொல்லுகலும், விமலையானவன், “இவன்
 பரமசிவரூப பூசைசெய்வதில் பயனில்லை யென்று
 சொன்னாரே, இது என்ன புதுமை” என்று காத்த
 முடிந்தொண்டு “அஃ” என்று உலகரித்து மனங்
 கலப்பி சொல்லுகிறான் “ஒ மாயையே ! சிவபூசைசெய்
 யுமாய் யோசனையில்லென்று சொன்னாய். பிரமவிஷ்ணு
 க்கள் முதலாகிய தேவர்களுக்கும் காஞ்ஞம விருப்பத
 தேவருடையதெவன் பூசைசெய்தாலன்றி ஒரு எண்ணமா
 வது சிவபெருமான் ? மேகலையை யணிந்த அல்குலை
 யுடைய மாரையே ! கேவேந்திரனும் பிரமனும் விஷ்ணு
 லும் பற்றைத் தேவர்களுமே பந்தங்கலற்ற முனிவர்
 களுமே பூமியினிடத்தில் சிவபூசையை விதிப்படி செய்த
 சிவாலயக் களைக் கண்டதில்லையா ? உமாதேவியும், தெய்
 வப்பென்சந்ரும, திரும்பாற்கடலிற் றேன்றிய திருமக
 ளும், மாதவா மனைவியரும், சரசுவதியும் நெற்றிக்கண்ணை
 யுடைய பரமசிவன் பூசையால் தத்தமக்குரிய பதவி
 களை யடைந்த தன்மையை நீ சிந்தித்தாயில்லை. தளர்
 கின்ற இடையையுடைய மாயையே ! எமது தலைவ
 னாகிய பரமசிவன் பூசையால் அஷ்டமாசித்திகளையும்,
 ஆயுளையும், மேன்மையையும் காமியங்களில் விருப்ப
 முடையவா அடைவார்கள். அந்தக்காமியபுத்தி யில்லாத
 வர்கள் மோகத்தையடைவார்கள். பெருமை பொருந்
 திய மாதுடப்பிறவி வாய்ததும் நல்ல மலர்களால் சிவ

பிரானைப் பூசுதொழுகுதலாகியும் ஆயுளை யெல்லாம் பயனில்லாமற் புதிப்பாக்கா அறிவீனரை யெனா னுமபொழுது முந்நில சிற்றாயான். முந்நிலை வெந்து தேல்களையுண்டாய்மையையே ' முக்தகண்ணாநுதய பாரிசிவனது பாக நாமகைகளை மனமபொருந்திய மலகளைக்கொண்டு அருள்பொருள்களை, சாப்பாபரணரில்லாத சிவபிரானே யுபாவிதன அவர்களுடைய பாகுததை மனமபிழ்ச்சியோடு உலகத்தார் புதிப்பார்க்கா. நோயும் பிறபாழிலலாத பாரிவனைப் பூசைசெய்து தலைகுதுப் பொருத்த ஓந்நாநினைப் பெற்றுக்கொள்ளாத மனிதனாகப் பிறந்தவரே, பெரியோர்களால் இகழ்ப்படாத ஓந்நாநியிறுபு பிடிபுது சிறந்தது. ஒப்பில்லாத சிவாகமங்களில் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களையுந் கிரியைகளையுந் குற்றமற வழிதேசிக்கிற சதாசாரியனது அதுக்கிரகத்தால் பொறுத்தொண்டு சிவபூசை செய்தவர்களே மென்மைவாயின சிவபூசையில் பபனை யடைவார்கள். பரமசிவன உபேய முகங்களும அருள்செய்த ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி நன்றாகச் செய்தாலும் அளவற்ற அன்பானது மனத்தில் இல்லையாயின், செய்த பூசை பயன் தராது. அந்நிச்சித தன்மையும, அருட்சிங்கப்படுகிற சகவா னுடைய இடையையும, அவனது பூசைக்கு வேண்டிய திரவியங்களையும் அநியததக்கவற்றையறிந்து உயர்ந்த ஆசாரியனது அருளினால் அறிந்து தெளியவேண்டும. மந்திர தந்திரங்களில் குற்றங்கள் நேரிட்டனவோ, மனது வெளிப்புலன்களில் சென்றதோ, சிவபூசையினால் பயனில்லை யென்று சொன்னாய். அப்படி சொன்னதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லக்கடவா" யென்றார். இப்படி விமலை சொல்லுதலும், தான் செய்த பூசையால் மாயையை வென்ற அல்லமன் கண்ணிற் காணப்பட்ட நன்றியை யறியாதவளாய், அந்த அல்லமன் தன்கையி லகப்படாமையால் மிகுந்த துன்பம் மனத்திற் பொருந்த, மாயையானவள் சொல்லுகிறாள்:

“வேறென்றையும் நான் நினைத்ததில்லை. எமது குரு நாதன் சொன்ன நெறியால் இதுவரைக்கும் சிவபூசை செய்தும் பயன் சிறிதுமில்லை” என்று சொன்னான். அது கேட்ட விமலையானவள், “பக்குவர்களுக்குப் பெரிய மந்திரங்களை உபதேசிப்பதன்றி அபகருவர்களுக்கு உபதேசித்தால் அது பயன்படுமோ? யான் நன்னெறியை பல முறை சொல்லியும், அதனை ஆலோசிக்கின்றிலன். ஐயோ! மாயையானவள் கலங்கிய மனதையுடையவளாகி மயக்கங்கொண்டிருந்தாள்; அறிவில்லாதவர்களுக்கு அறிவிக் கப புகுவோரும் அறிவில்லாதவ ராவ” என்று விமலையானவள் தன் மனஞ் சேர்ந்தது, “இந்த மாயையினது மனம் கவலைகொண்டிருந்தது, இதற்குக் காரணம் இன்னதென்று நான் அறிந்துகொள்வேன்” என்று தன் மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, மாயையை நோக்கி, “உன்மேல் மன்மதனது புஷ்பபாணம் பட்டதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் அரசுச் செய்தியை எனக்கு ஒளிக்காமல் சொல்லக்கடவை பார்வதி தேவிமேல் ஆணைபாடி” என்று சொன்னாள். அதுகேட்ட மாயையானவள் ஆணைக்கு அஞ்சி, “சிதம் பரத்தில் நடனஞ்செய்கின்ற சபாபதியும் விருமபுகின்ற மத்தளத்தொழிலை யுடையவனும், கண்களுக்கு உணவு என்று சொல்லத்தக்க பேரழகனும் ஆகிய ஒருவன் வந்தான். அவனைக்கண்டளவில் நான் என்னைக் காணேன்” என்று ஞானிகளபோலச் சொன்னாள். “அவனது பெயர் அல்லமன். அவனுக்கல்லது என் மனக்கல்லானது உருகாது. முக்கண்ணாகிய சிவபெருமானுக்கன்றி மேருமலை வில்லுருவாவதுண்டோ? ஓ விமலையே! உன்னைப் பார்க்கவேண்டிய புண்ணியம் ஒன்றிருத்தலால் இது வரையில் நான் உயிர் தரித்திருந்தேன்” என்று சொன்னாள்.

அதற்கு விமலை சொல்வாள்: “மாயையே! நீசொல்லிய அல்லமன் நான் சொல்லிய அல்லமனே; அவன்

விரும்புகிற உனக்குத் தகுதியான மாதுட வடிவங்கொண்டு வந்தனன்போலும். அவன் நல்ல ஞானக்கண்களுக்கன்றித் தன்னுண்மை வடிவைக் காட்டமாட்டான்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட மாயையானவள் விமலையை நோக்கி, “தனக்குத்தானே நிகராகிய அல்லமன் சச்சிதானந்த வடிவாகிய சிவனென்று சொன்னாய், அத்தன்மை யுடையனல்லன். இவன் மத்தளத் தொழிலையுடைய அல்லமன். நீ முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் விரோதமாய்ச் சொன்னாய்” என்றான். அதற்கு விமலையானவள் “ஓ மாயையே! அவ்வல்லமன் தான் விரும்பிய உருவத்தைக்கொண்டு வேண்டியபடி செய்வன். அவனுக்கு இந்தக்காரிய மாகுமென்றும், இந்தக்காரிய மாகாதென்றும் உன் மனத்தினால் நிச்சயிக்கக் கூடுமோ” என்றான். அப்பொழுது மாயையானவள் விமலையை நோக்கி, “இனி உன்னோடு தர்க்கித்துப் பேசுதல் எனக்குத்தகாது; நடனசாலையில் என்மனத்திற்பொருந்திய அல்லமனைக்காட்டுவேன், நீ அவனைப்பார்த்துப்பின்பு இத்தன்மையை நென்று சொல்வாயாக. பல நூல்களாலும் ஆராய்ந்தறிதற் கரியவனென்று நீ முன் அறிவித்தவனேயாயின் அப்படிப்பட்டவனது வல்லமையை நான் பார்ப்பே” நென்று சொல்லி, ரத்நம் வாங்க விரும்புவோர் அந்த ரத்நபரீக்ஷையில் வல்லவரை உடன்கொண்டு செல்வதுபோல வந்த விமலையை உடன்கொண்டு சென்று, தான் பூசைக்குப் போவதுபோல மதுகேசரது ஆலயத்தில் பிரவேசித்து, மதுகேசனைப் பூசித்து வணங்கித் துதித்து, விமலையோடும் நடனசாலையினுள்ளே சென்று, அல்லமன் இவன்தான் இவன்தான் என்று அறியும்படி சும்மாவிராமல் சொல்லென்று அடிக்குங்காட்சிபோல வல்லவனாகிய அல்லமன் மத்தளத்தைத் தாம் தாம் என்று அடித்தளவில், மாயையானவள் தன் மனம் ஊசலாடவும், பாதத்திலணிந்த மணிச்சிலம்புகள் ஒலிக்கவும் முன்னே நின்ற ஞானவடிவினனாகிய மது

கேசனிடத்துத் தன் பார்வையையும், தன்பின்னே மத் தள மடித்துநின்ற அல்லமனிடத்துத் தன் மனத்தையும் நிலைபெறவைத்து நின்று, தன்னைப் பார்போருடைய கண் களும் மயக்கமடைந்த மனங்களுந் தன்மேல்வந்துவிழும் படி நடனஞ் செய்தாள். இந்த மாயையின் மனத்தில் பொருந்திய விரகம் செந்நிறஞ்சேர்ந்த பனிங்குக்கொப் பாகித் தன்னிடத்தில் காணும்படி அல்லமன் விளங்கி நின்றான். மாயையினிடத்தில் பொருந்திய சத்துவமுத விய குணங்கள் சேர்ந்து பிரமத்தினிடத்தில் காணப்படு மென்று சொல்லுவதும் உண்மையன்றோ? ஆட்டுவித் தற்பொருட்டு வந்த அல்லமனது மத்தளவோசையின் வரிசைக்குச் சதிதப்பிய நடனஞ்செய்து வெட்கமுற மல் சொல்லுக் கெட்டாத ஞானக்கடலாகிய அல்லமனை மாயையானவள் வாயாற்சொல்ல மகளிர் கூட்டத்தில் வெட்கமுற்று மனம் வேறுகிநின்றாள். நின்று, பிறகு கைபொடு செல்லாநின்ற கடைக்கண்ணால் மாயையான வள் காட்ட, அல்லமனை விமலையானவள் கண்டு, அதி சயமுடையவளாய் “உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்குள் னே இவளைப்போல வடிவழகுள்ளவனை எங்குங் கண்ட தில்லை”பென்று ஆலோசித்து, விருப்பத்தைத் புருகின்ற அல்லமனை இவ்வுருவங்கொண்டு இந்த மாயை செய் கின்ற பூசையின் பயனைக் கொடுத்தற்கு வந்தானோ? பெரிய தவத்தினால் பிறந்த மற்றொரு புருஷனோ?” என்று விமலை சந்தேகித்துத் தெனியாதவளாய் நிற்கும் படி அல்லமன் அவளை மயக்கி நின்றான். இருளில்லாத போது தூரவழியில் ஒருவனைப் பார்த்து அவன் பொரு ந்த வருதலையும் போதலையும் சந்தேகித்து அறியமாட் டாதவன்போல அல்லமனை விகாரத்தையுடைய மனித னென்றும் விகாரமில்லாத கடவுளென்றும் விமலையே மயங்குவளாயின் மாயையை வெறுத்துக்கொள்வதெ ன்னை? நீரின் ஆழத்தைக் கோலால் அறியும் தன்மை போல இவ்விடத்தில் நின்றவனது குணத்தின் தன்

மையை மாயையினால் சந்தேகமில்லாமல் அறிவேனென்று அழகுக்கிருப்பிடமாகிய வடிவத்தையுடைய மாயைக்கு அவனை அல்லமெனென்று கண்ணால் காட்டினான். சர்ப்ப கங்கணத்தை யணிந்த மதுகேசனது சந்திரியில் தன் கண்களால் இளைஞரது மனவலியை நீக்கி ஆடுகின்ற மாயைக்குக் கைலாசத்திலிருந்து வந்த விமலையானவன் கண்ணினாலே காட்ட, அந்த மாயையானவன், ஞானக் கண்ணிற்குக் காணப்படுகின்ற அல்லமனைக் கண்டறிந்தான். அற்பமாகிய காமத்தைக் கருதி நின்றவனாகிய மாயை தன் மனத்திலுள்ள ஆசைகெட்டு வளம்பொருந்திய கைலாசநிரியில் சொல்லி வந்த சபதம் மனத்தில் தோன்றியவனவில் சுழன்றடிக்கொண்டேபோய் அல்லமன்மீது விழுகின்றவன்போல மேல் விழுந்து பிடித்துக் கட்டிக்கொள்ள நினைத்துச் சென்றான். அல்லமன் அந்த மாயையின் கருத்தை யறிந்து, இந்த மாயையின் மனத்திலிருக்கிற காமத்தை இவ்வுலக மறியச்செய்து போவென்றேனென்று மனத்திற்கொண்டிகைதவறி விழுந்து குடம்போல மத்தள முடையுப்படி எறிந்துவிட்டு விரைவாக ஓடினான். “இந்த மாயைக்கு இத்தனை யாட்டெல்லாம் இதனாலேயா” மென்று நினைத்து மத்தளத்தை எறிந்துவிட்டுப் போவதுபோல அல்லமதேவன் போதலும், அங்கிருந்த மாதரெல்லாம் “இவன் பரித்தியங்கொண்டானோ” என்று மயக்கங்கொண்டு தளிர்போன்ற தமது கைவிரல்களை முடக்கிகர்ணமூலத்தில் வைத்து நின்றார்கள். இதுவரைக்கும் மறைத்து வைத்த இந்த மாயையின் செய்கையை உலகமெல்லாம் அறியும்படி மத்தளமடித்து அதையுடைத்து வெளிப்படுத்தினான். இனி நமது அரசன் மகனாகிய மாயைக்கு உயிர் நில்லாதென்று மனம் வருந்தினார்கள் அப்போது மாயையானவன், கலவிசெய்கிற தலைவன் விட்டு நீங்க அவனிடத்திருந்து தன் கைக்குவருந் திரவியத்தின்பொருட்டு அழுதிரங்குகிற வேசையர்போல,

இப்போது மன்மதன் செய்கிற சண்டைக்கே யல்லாமல் தான் கைலாசத்தில் சொன்ன பிரதிக்கை வார்த்தை தவறிப்போயிற்றே யென்று அதற்காக மனங் கலங்கி னான். இவ்வாறு கலங்கிநின்ற மாயையின் மாலைக்கால த்துத் தாமரைமலர்போன்ற முகத்தைக் கண்டு, அது வாயிலாக அவன் மனோதுக்கத்தை யறிந்து, “மாயையே! நீ மனம் வருந்தா தொழிவாயாக, உன் பிராணநாயகன் போன இடங்களிலெல்லாம் போய் அவனைத் தேடிக்காண்போம்” என்று விமலை சொன்னான். இதைக்கேட்ட மாயை மனந்தெளிந்து ஆண்மனைத் தொடர்ந்து செல்லுகின்ற பெண்மான்டோல அல்லமனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டு வழியே சென்றாள். அவளது தோழி மாறும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அப்பொழுது கண்டோர் யாவரும், இந்த மமகாராஜன் தவஞ் செய்து பெற்று, அரசார்க்கும் விவாகஞ் செய்து கொடாமல் முக்கண்ணனாகிய சிவபிரானுக்கென்று வைத்திருந்த அருமைப் புகல்வியாகிய மாயை, ஒரு மத்தளிகன் பின்னே போனால், அந்தோ! பெண் பெற்றவர்கள் அந்தப் பெண்ணைப் பத்து வயதுக்குமேல் விவாகஞ் செய்து கொடாமல் வைத்திருப்பது பாவம்” என்று சொல்லி யிகழ்ந்தார்கள். அற்பமாகிய காமமானது பழிபாவங்க ளையுண்டாக்கும்; கீர்த்தியையும் தருமத்தையும் அழிக்கும்; தன்னால் வருஞ் சிற்றின்பத்தையும் அதனால் வருந் துன்பத்தையும் நல்ல பரம்பரையையும் சிறந்த விரதங் களையும் நல்லொழுக்கத்தையும் மேன்மையையும் இறப்பையும் எண்ணுதிருக்கச் செய்யும் என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள்.

பஞ்சின்மேல் மிதித்தாலும் பதைபதைக்கின்ற மெல்லிய பாதங்கள் பருக்கைக் கற்களின்மேல் மிதிப் பதைக் குறித்து அஞ்சாமலும், நீர் பருகவும் விரும்பாமலும், சூரியகிரணமாகிய வெயிலின் வெப்பத்தைக் குறித்துப் பயப்படாமலும் தன் மனத்தை அல்லமன்

மேல் வைத்து அந்த மாயையானவள் சென்றாள். கொடிய காமாக்கினியினால் சரீரம் வெந்து மனங்கருகிய ராஜகுமாரியாகிய மாயையல்லாமல் பாற்கடலிற் பிறந்த சீதேவியானவள் அந்தப் பாலை நிலத்தில் போவாளாகில், நீயில் தாவாநின்ற இளங்கெண்டையானது சுமெணலில் வீழ்ந்ததுபோலத் தளர்வாள். மாயை சென்ற கொடிய பாலைநிலம், யானைத் துதிக்கையை நிகர்த்த நீர்த்தாடைகளை மேகமானது இடையறாமல் நெடுங்காலம் பெய்தாலும் நெருப்பினுற் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பின்மேல் நகத்தால் தெறித்த நீர்த்துரிபோல விரைவாகச் சுவறிப்போம். திருமால் இவ்வுலகத்தை புண்டபொழுது தன் வயிற்றிலிராமல் இந்தப் பாலை நிலத்தை அப்பொழுதே உமிழாவிட்டால், சரீரம் பதைத்து, சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்ததனாலும், வெண்ணெயுண்டதனாலும் வெவ்விய தாபம் நீங்கிப் பிழைத்திருக்க மாட்டான். நாயினது நாவிலுள்ள நீரைச் சிறிய முயற் குட்டிகள் நக்குகிற கொடிய பாலைநிலத்தில் தன்னை மறந்து பரவரப்பட்டு நடந்த மாயையின் பின்னை தொடர்ந்து போகின்ற மாதர்களுடைய வாயில் நீர்வற்றிக் கண்களில்வந்து ஈரந்தன. அந்த மாதர்கள் கானலை நீரென்று நினைத்துச் சிறிதுதூரம் விரைந்து சென்று, அது நீரல்லாமையால் மனந் தளர்வார்கள். கடைவாயை நாவினால் தடவி, ஒரு கையால் முன்னுண்பைத் தங்கள் முகத்துக் கெதிரே வீசிச் சரீரம் தளர்வார்கள். ஆ! இந்த வேனிற்காலம் மிகவும் கொடியதென்று தம் விதியை வெறுத்துக்கொள்வார்கள். மாதர்கள் இவ்வாறுகத் தொடர்ந்து பின்னைவர, அழகையுடைய மாயையினது தாமரைமலர்போலும் பாதங்கள் பாலைநிலத்தில் நடந்து வருந்தின வாதலால், அந்த அல்லமதேவனைத் தடுத்து உதவிசெய்து மாயையோடு உறவுசெய்து கொள்வோமென்று மான்கள் முன்னே யோடும். கூந்தலானது மேலேபரந்த மேகத்தின் தோற்றத்தைத் தருக

லாலும், அதரமானது இந்திரகோபத்தைக் காட்டலாலும், தனங்களின் மேலிருக்கும் முத்துமலைகள் மலையருவியை நிகர்த்தலாலும், அழகிய கைகள் கார்தள் மலரின் தோற்றத்தைத் தருதலாலும், கார்காலமென்றெண்ணி மயில்கள் கனிக்குப்படி மாயையானவள் காட்டிற்கு வந்தாள். சிங்கமும் யானையும் தங்களுக்கு வேலை செய்ப்படி தவரு செய்துகொண்டு அநத வனத்தில் வாசஞ்செய்கிற முனிவர்கள், மாயையினது தனமும் இடையுமாகிய யானையையும் சிங்கத்தையும் கண்டு மனந் தளர்ந்து, மிகுந்த அக்கத்துடன் நெழுந்தோடினார்கள். கொடியதாகிய வாள்போன்ற வரிகளையுடைய புலியைக் கண்ட மான் கூட்டங்களிலோல, நீண்ட சடைபையுடைய முனிவரர் மனங் கலங்குகின்ற நிலையும், மாதர்கள் வருந்துகிற அக்கமும் நீங்குமபடி அல்லமதேவன் அவர்களுக்கு அருள்செய்ய நினைத்தான். “மாயை நீங்குமபடி ஒரு கூணத்தில் ஒட்டுவேன், நீங்கள் துன்பப்படவேண்டாம்” என்று ஒரு முனிபோல அல்லமன் நினது சொல்லி, அநத முனிவருக்கு அதுக்கரசஞ்செய்து பழைய அல்லமனாப் மாயைக் கெதிரே தோன்றினன். நெருப்புருவா ஈருக்கிற பாலைநிலத்தில் சென்று மாதருக்குக் கங்காநதி யெதிராய்ந்ததுபோலக் கண்ணுக் கெதிரே தோன்றிய அல்லமதேவனது திருவடி களைத் தங்கள் மனந் துன்பம் நீங்கி சரீரமங் குளிர்ச்சியடையுபடி அடைந்தார்கள். அடைந்தவர்கள் அல்லமனை ரோக்கி, “மிகுந்த சேற்றில் அமுநதி யெழுந்திருப்பவன் பிடித்தகையை நெகிழ்த்துவிட்டு நீங்குவோன் போல, வாசனையுள்ள புஷ்பபாணம்பட்டு மனமவருநதுகின்ற மாயையைச் சிறிதும் அருளின்றி நீங்கினாய்; அப்படி நீங்குதற்குக் காரணம் மாதே” என்றார்கள். “பற்றி விட்டது நீங்களே, நீங்கள் விட்டாலும் நான் உங்களை இதுவரையில் விட்டிலேன். இநதச் செய்தியை இவ்வுலக முழுதும் சொல்லும். அயலாரிடத்தில் குற்ற

த்தை நாடுவோ ரல்லது தம்மிடத்தில் குற்றத்தை நாடு
 வோர் இவ்வுலகத்தில் உளரோ” என்று அல்லமன்
 சொல்லுதலும், அந்த மாதர்கள் பிரபுதேவரை நோக்கி,
 “எங்கள் ராஜகுமாரியாகிய மாயைக்குக் காமனியாதி
 யுண்டாவதற்கு முன்பு கோபிக்காம லிருந்து அது
 யுண்டான பிறகு இன்றைக்குக் கோபித்தாய்; என்ன
 காரியஞ் செய்தாய்! நீ செய்தது ஏறவிட்டு எணியை
 வாங்குதலை நிகர்த்திருந்தது” என்று சொன்னார்கள்.
 அப்பொழுது மாயையும் அவனை நோக்கி, “உன் திரு
 மேனிபோல மனமும் நன்றாயிருக்கு மென்று நம்பி
 னேன். நீ யிப்படிப்பட்ட வஞ்சகனென்று அறிந்தி
 லேன்” என்று வன்சொற் சொல்லி சின்றுள். அதுகே
 ட்ட அல்லமன், “தடங்கண்களையும் மெல்லடிபையு
 முடைய மாயையே! வஞ்சகமாகிய நாடகம் நடப்பது
 மாயையின் செய்கையோ அல்லமன் செய்கையோ என்று
 தேவரையும் முனிவரையும் நீ கேட்டறிவாயாக” என்று
 சொல்ல, அதற்கு மாயையானவன், “அல்லமன் எனது
 நடப்பைத் தேவராலும் முனிவராலும் சொல்விக்குந
 தன்மை, ஒரு திருடனானவன் தன் மனைவியைத் திரு
 டப்பட்ட பொருளைக் கண்டறியும்படியாகிய நல்ல குறி
 களைச் சொல்லிப்பதற் கொப்பாகும்” என்று புன்சிரிப்
 புக்கொண்டு சொல்லுவான்: “மாயை எளியவளென்று
 இகழ்த்தகுந்த சொற்களைக் கற்ற அல்லமதேவனே!
 திருமாலானவன் எந்த நெஞ்சினால் என்னை நீங்க நினைப்
 பான்? பிரமதேவனானவன் தான் மாயை யில்லாதவனெ
 ன்று எந்த வாயினுற் சொல்வான்? இந்திரன் எந்தச்
 சரீரத்தினால் என்னை விடுவான்? எனக்குப் பயந்து மிரு
 கங்கள் சஞ்சரிக்கிற காட்டில் வாழ்கிற முனிவர்கள்
 என்னை வெல்லவல்லரோ? அவர்களே என்னை வெல்ல
 மாட்டார்களாயின், வேறு யார் என்னை வெல்லுவார்
 கள், சொல்” என்று கூற, அல்லமர் சொல்லுவார்:
 வேல்போலுங் கண்களையுடைய மாயையே! எனது

ஆணையைக் கடப்பவரில்லை யென்று வெற்றி கூறுவையாயின், அவர்களிருக்கட்டும். நிலைபெற்று நிறைந்த உயிரின் முயற்சியினால் சொல்லிய சொல்லிலல்லாமல், நிலைபெற்ற வேதாகமங்களினிடத்து ஆராய்ந்தறிவாயாக” என்று சொன்னான். அதுகேட்ட மாயையானவள், பரை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்கிற வாக்கு நான்கிணையும் நீ பார்த்தாலும் நான் அவற்றுக்கும் மூலகாரணமாவேன். நான் சொன்ன இந்தச் சொல்லை எல்லா நூல்களுஞ் சொல்லும்” என்று செருக்கோடு சொன்னாள். அதற்கு அல்லமர், “அறிவில்லாதவனே! இவ்வுலகங்களைப்பெல்லாம் ஆட்டுவேனென்று சொன்னாப், உன்னை யாட்டுவோர் யாரென்று அறிந்திலை. மூடர்மாத்திரம் உன் தன்மைபைக் கேட்டு மகிழ்வார்கள்; ஞானிகள் என்னை யறிந்து புகழ்ணார்கள்” என்றார். பசியாதிருக்க மருந்து கொடுப்பேன், என் பசிக்கு அன்னமிடுங்கள் என்பவர்போல, மாயையானவள், “யாளை யாரிருந்தாட்டுவரோ அதை யறியேம்; மன்மதன் செய்யுந் துன்பத்தை நீக்கினபிறகு என் தர்க்கவாதத்தைப் பார்” என்று சொன்னான்.

அதுகேட்ட அல்லமர் “ஓ மாயையே! நீ காமியபூசை செய்தாயாதலால் நானும் காமிபோல் நடித்தேன். நீ தீய நெஞ்சினால் சபதத்தை நினைத்தாய், ஆகலால் உன்னைத் தீண்டமாட்டேன், நீ உன் தோழியருடனே போகலாம்” என்றார். அதுகேட்ட மாயையானவள் “பூலோகத்தில் ராஜகுமாரியானவள் ஒரு மத்தளிகளை விரும்பிப் பபனடையாமல் திரும்பினாள்” என்னும் பழியை நிலைநிறுத்திக் கைலாசத்துக்குப் போய் தேவர்கள் கைகொட்டிச் சிரிக்கச் சபதத்தை நிறைவேற்றாடல் உமாதேவியின் முகத்தில் எவ்வாறு விழிப்பேனென்று மிகவுந் துன்பப்பட, அதைக்கண்ட அல்லமர் மாயையை நோக்கி, “முன்னே கசப்பான பொருளை விதைத்துப் பிறகு அது கரும்பாக வேண்டுமென்று முயன்று பய

னடையாதவர்போல, அன்பர் பக்தியினால் பெறுதற்
 கெளியனாகிய என்னை ஒரு சபதஞ் செய்துவந்து வலாத்
 காரமாய்ப் பெறவிருப்பி நின்று மனோதுக்க மடைந்தாய்,
 இது உனக்குத் தகுமோ” என்றார். அப்போது விமலை
 யானவள் மாயையின் துன்பத்தை நோக்கி, அல்லமரை
 வணங்கி, “ஐயரே ! மாயையானவள் கரையைச் சேர
 வந்த மாக்கலம் கவிழ்ப்பெற்ற வாணிகன்போல மனங்
 கலங்கி நிற்கிறாள் ஆதலால், இரத குளிகையானது தன்
 னைச்சேர்ந்த செம்பினது குணத்தை நோக்காத தன்மை
 போல இவளது குணத்தை நோக்காமல் இவளைக் கிரு
 பைசெய்து ஆதரிக்கவேண்டும்” என்று பயந்து சொன்
 னாள். அப்போது அல்லமர், “ஓ விமலையே ! பயனற்ற
 வோடானது ரசகுளிகையால் பொன்னாகுமானால் மாயை
 என்னால் சுகமடைவாள்” என்றார். அதைக்கேட்ட
 மாயையானவள் அளிந்த பச்சைப்புண்ணில் காய்ந்து
 சிவந்த வேல்பட்டதுபோல வருந்திச் சொல்லுகிறாள் :
 “சாக்கிரமே ஒரு கனவாக மயங்க நீ யென்னைப் புணர்ந்
 ததனால் வெற்றி யென்னதே” என்று சொல்ல, அல்லமர்
 “ஓ பேதாய் ! கனவிலுண்ணப்பட்ட வுணவினாற் பசி
 திருமோ ? நீ கண்ட கனவைச் சாக்கிரமென்று மயங்கி
 னாப், அதை யறியாது நீ செருக்கிப் பேசுதல் தகாது”
 என்றார். அதைக் கேட்ட மாயையானவள் “மன்மதனை
 நிகர்த்த கட்டழகனே ! நீ எவ்வளவு வன்சொற்களால்
 என் வாயை யடக்கி என்னைத் தள்ளினாலும் நான் போ
 கென். உன்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு கைலாசத்துக்
 குப் போய் என் சபதத்தை நிறைவேற்றுவேன்” என்
 றாள். இவள் இப்படி சொன்னது ஆகாயத்தைத் திரட்டி
 விழுங்குவேனென்று ஒருவன் சொல்லுவதுபோல இருந்
 தது. இப்படி யிவள் சொல்லுதலும், அல்லமர், “ஓ மா
 யையே ! நீ யென்னைப் பற்றவல்லையாயின் பற்று” என்று
 மறைந்தார். கண்ணுக்குப் புலப்படாமையால் மாயை
 மதிக்கலங்கி நிற்க, அவளுடைய தோழியரும் “நமது

தலைவியாகிய மாயையை இழந்தோம்” என்றும் துக்கித் தார்கள். சந்திரகிரணம் வாயில் வந்து துழைந்தாலும் சகோரபகூதியன்றி வேறொன்றால் அது உண்ணப்படுமோ? அதுபோல, அல்லமர் வந்து மாயையின் கையிலகப்பட்டாலும் அன்பராலன்றி அவளால் பற்றப்படுவனோ? பற்றப்படவில்லை. இப்படி மாயையை அல்லமர் வாதித்து வென்று தன்னியல்பில் நின்றதைக் கண்ட முனிவரெல்லாரும் அல்லமரை வணங்கித் தமது தவத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

மாயைகோலாகத் துழற்றிற்று.

எட்டாவது

வசவண்ணர் வந்தகதி.

நிலைதிரியாத அல்லமரைக் காணும்பொருட்டு, உமாதேவியின் சத்துவகலையும் வசவேசனும் சிவகணங்களும் கைலாசத்திலிருந்து தென்றிசையில் வந்த விதத்தைச் சொல்லுவோம்.

உயிர்கள் பசியால் வருந்துதற்குரிய சிறுவிலைக் காலத்தில் கடன்வாங்கின பொருளை யிழந்த தரித்திரர் போல, ஞானவடிவினனாகிய அல்லமன் மறைந்துபோதலும் மாயைபானவர் மூச்சடங்குகின்று விசனப்படுகிறார். இவளது நிலையைச் சிலர் போய் இவளுடைய தாய்தந்தையர்க்குச்சொல்ல, அவர்கள் வெட்கமும் துக்கமும் அதிகரித்த பித்தர்போல மாயையின் பின்னே தொடர்ந்து போனார்கள். “இந்தவுலகத்தில் தாய்தந்தையர் தலைசாய்த்தற்குரிய பழியை விளைக்கிற மக்களைப் பெறுதலினும் மக்களைப் பெறுத மலடாயிருத்தலும் வலிய நோபை யடைந்திருத்தலும் நன்” றென்று மனந்தளர்ந்து அரசனோடினன். “மிகுந்த பசிக்குத் தசை

பைத தின்ன வாப் பகைக்கின்ற வேடருடைய வலையில்
 மான ரன்று அகப்பட்டுக்கொள்ளப் பரிதத தாய்மான்
 அங்கே போய்ப் பதைப்பதை என் மகள் காண்பனோ ?
 வேடாகள் குஞ்சுகளைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துக்கொண்டு
 போயவிட அவற்றின் தாய்தந்தையராகிய பறவைகள்
 கூண்டில வந்து பார்த்துக் குஞ்சுகளில்லாமையால் ஏங்கி
 தமது முககினலகிற பொருந்திய இரை சோரந்துவிழ
 மிகுந்த துக்கத்தால் வருந்திச் சழல்வதை என் மகள்
 காண்பனோ ? மதயானைகள் தூறுகளை வழியாக மிதித்
 திட்டு மரபனை முறித்து நடக்கக்கண்டு என் மகள்
 அஞ்சியோடுவனோ? என்மகள் கூமையாகியபருகதைக்
 கற்களின்மேல் தன் மென்மையாகிய பாதங்களை வைத்
 துத் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் துடிப்பனோ? பாலை
 நிலத்தில மேனி துவண்டு தாகத்துக்குத் தண்ணீர்
 தேட்பனோ?” என்று எண்ணித் தாயானவள் துன்ப
 மடைந்து சென்றா திருமகளை பொத்த மாயையென்
 கிற மகாபொருட்டு அரசாக்கரசனாகிய மமகாரன்பு
 கிற துன்பத்தைக் காணுதற் கேதுவாகிய ஊழொன்றிரு
 ந்த தெனறெண்ணி மயங்கி அந்ந வனவசைமாநகர
 ஜநகன் அவவரசன் பின் தொடர்ந்து “சென்றாகள்.
 பிறகு மமகாரன் தன் மகளாகிய மாயையை நோக்கி,
 “நான் அநுதவநெய்செய்து உன்னைப் பெற்றதற்கு நீ
 நல்ல உதவிசெய்தாய்” என்றான். தாயாகிய மோகினி,
 என் மகளாகிய “மாயையே ! நீ என்னை நீங்கி இழிந்தவ
 னாகிய ஒரு மத்தளிகளை விருமபி ராஜபுத்திரியென்னும்
 மேன்மையை பிழைத்து யாதுகாரணத்தாலோ கொடிய
 காட்டுக்கு வந்தாய்” என்று புலம்பியழுதாள்.

அப்பொழுது விமலையானவன் அரசனை நோக்கி,
 “அல்லமன மனிதனல்லன், மாபை உங்கள் மகளுமல்
 லன் ஆதலால் உன் மனைவியும் நீயும் இவ்விடமவிட்டு
 நீங்கிப்போங்கள்” என்றான். அன்றியும் “தாம் முற்பிறப்
 பிற்செப்த வினைகளின் பயனை யதுபவிக்க விரும்புவார்

தமக்கு விதிக்கப்பட்ட ஓரிடத்தையடைய அந்தச் சம் பந்த மாத்திரத்தாலே இவர் எனக்கு இன்ன முறையின ரென்று ஓர் அபிமானத்தை யடைந்து அறிவில்லாதவர் வருந்துவார். உனக்குப் புத்திரராகியும் தந்தைதாய ராகி யும் உன்னைச் சேராத வுபிரிகள் இவ்வுலகத்திலில்லை ஆத லால் இன்னார் எனக்கு உறவினர், இன்னார் எனக்கு அபலார் என்று நீ நினையாதே” என்றிவ்வாறு விமலை சொல்லும்போது, மாயையானவள் தன் பிதாவாகிய மமகாரனுக்கு முன்னேதான் கைலாயத்திலிருந்து வந்த செய்தியைச் சொல்லி, “உமாதேவியா லனுப்பப்பட்ட நான் என் சபதத்தை முடித்திலேன் ஆதலால் இந்த விமலையோடு கைலாயத்துக்குப் போவேன் நீங்கள் என்னை நினைந்து வருந்தா திருங்கள்” என்று சொல்லி, விரைந்தெழுந்து விமலையோடு புறப்பட்டு அந்தக் காட் டில் தன்பொருட்டு வந்திருந்த பரிஜநங்கள் அழுமோ சை தன் பின்னே தொடர்ந்து செல்ல, சிவபுண்ணியமில் லாதவர்கள் அடைதற்கரிய கைலாயமலையையடைந்தாள். மமகாரராஜன் தன் மகளைக் காணாமையால் வாய்திறந்து அழாமலும் சரீரத்திற் புழுதிபடப் புரளாமலும் எழு தின சித்திரம்போல அசைவற்று நின்றான்.

தாயாகிய மோகினியானவள் நிலத்தில் விழுவாள், மீளவும் எழுவாள், மெலிந்துரைந்து அழுவாள், சரீரம் நடுங்கி நிலத்தைக் கையால் உழுவாள், வாயால் மூச்சு விடுவாள், இறந்துபோவேனென்று எழுந்திருப்பாள், கைநெரித்து ஏங்குவாள்; “பாடுகின்ற மாதரும், பந்தும் அம்மணியுங்கொண்டு விளையாடுகின்ற மாதரும் ஆகிய அரிவைப்பருவப் பெண்களோடு என்மகள் வாசஞ் செய் திருந்த கன்னியா மாடத்தை நான் பார்த்து உயிர்வாழ் வேனோ? சோலைகளும் தடாகங்களும் பளிங்கு மாடங்க ளும் பாழாகும்படி, என்மகள் பெரிய காட்டில் எங்களை விட்டு வந்து ஒளிக்கும் வகையை ஒரு சிறிதும் அறிந்தி லேன், மகளே! நீயென்னைப் பிரிந்திருக்கவில்லையாயினும்

நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து உயிர்வாழேன்” என்று வருந்துவான். அப்போது மமகாரனுடைய வமிசத்திற்குப் பரமபரையாய் வருகிற ஆசாரியன் வந்து, உங்கள் புதல்வியின் பெருமைபை உங்களுக்கு ஆதியில் நான் சொல்லவில்லையா, சொல்லியிருந்தும் நீங்கள் துக்கசாகரத்தில் முழுகுதல் தகாது” என்று சொல்லுவான். “அருந்தவஞ்செய்யு முனிவரும் அடைதற்கரிய கைலாயத்துக்கு மாபைபோன செய்தியைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டும், மனசுசந்தேசமற வுணர்ந்தும் நீங்கள் வருந்துதல் அறியாமையின் காரியமேயாம். உமாதேவியினது தமோகுணமிசம் உங்களுக்குப் புதல்விபாகும்படி நீங்கள் தலைமையடைந்ததுபோலும். இனி இவ்வுலகத்தில் உங்களுக்கு நிகரானவர் ஒருவருமில்லை” யென்று குருவானவர் சொல்ல, மமகாரராஜன் தன்மனைவியாகியமோகினியோடு துன்பம் நீங்கிச்சென்று தனது நகரத்தில் புகுந்து பெரிய மதில் சூழ்ந்த அரண்மனையை யடைந்தான். மாயையும் விமலையோடு சென்று கைலாயத்தை யடைந்து, சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் வணங்கி வாழ்த்தி அருகே நின்றான். அப்போது உமாதேவி மாயையின் முகவாட்டத்தினால் அவளது மனமெவிலை யறிந்தும், “நீபோன காரியம் என்னாயிற்று” என்று வாயிறற் கேட்டலும், மாயையானவள் தான் போனநாள் முதலாக நடந்த செய்தியையெல்லாம் குறிப்பாகத் தெரிவித்தாள். அதை உமாதேவியானவள் கேட்டறிந்து நாணி முகங்கவிழ, அப்பொழுது சிவபெருமான் உமாதேவியின் செருக்கழிபும்படி புன்னகை செய்து, திருமால் முதலிய தேவர்கள் நெருங்கின சபையில் வீற்றிருந்தான். பிறகு உமாதேவியை நோக்கி, “அன்று நான் உனக்குச் சொன்ன அல்லமன் அரியமே, எளியமே, நீ சொல்” என்று கேட்க, உமாதேவியானவள் சந்திரனைக் கண்ட தாமரைமலர்போல முகம் வாயினாள். பிறகு சிவபிரானே நோக்கி, “கன் வல்லமையைச் சொல்லிச்

சபதஞ்செய்து போய் அவமாரமடைந்து வந்த மாயையின் சொல்லால் வருந்துகின்ற என்னை நீ நகைத்துப் பரிகசித்தல், மூக்கில்லாதவளுடைய முகத்துக்கெதிரே கண்ணாடியைக் காட்டுதல்போலிருந்தது” என்று மன வருத்தத்தோடுசொன்னான். அப்போது பரமசிவன், உமாதேவி நாணினால் வருந்தினாள் என்று அறிந்து திருவுளமிரங்கி, “அந்த மாயையானவள் சபதத்தில் அல்லமனுக்கெதிரேபோன நிலையே விசேஷமாகும். அது எப்படியென்றால், ஆடுகளைக் கொலைசெய்வோ னொருவன், சிங்கத்துக்கெதிரே அதனை வெல்வேனென்று சொல்லுதலே போற்றலன்றோ? உமையவளே! அல்லமன் பெருமையெல்லாம் யாவரும் அறியும்படி நீ நன்றாகத் தெரிவித்தனையென்று சொல்பவரல்லாமல் உன்னை நிந்திப்பவர் ஒருவருமில்லை” என்று சொல்லக்கேட்ட உமாதேவியானவள் சொல்லுகின்றாள்: “அறிவிவியாகிய நான் செய்த தீமையைப் பொறுத்து, அருள்புரிந்து, உண்மையாகிய ஞானத்தை யருளிச்செய்கின்ற ஆசிரியனாகிய அல்லமனைக் கண்டறியத்தகுந்த நெறிபை அடியேனுக்கு அருள் செய்யவேண்டும்” என்று வணங்கிச்சொல்ல, பரமசிவன் சொல்வானாயினன்: “பெண்ணே! மயக்கமிகுந்த குணத்தை அடைய மாயையை அனுப்பினதனால் அல்லமனை நீ யறிந்திலை; இனிச் சத்துவகுணமிசமாகிய மாதிரை நீயனுப்புவையாயின், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல அந்த அல்லமனைக் காண்பாய்” என்றான். தரித்திரம் தன்னை வருத்துக்கயால் இறக்கக்கடவேனென்று செல்லுகின்ற ஓரிடத்தில் செம்பொன்னைக் குடத்தோடிருக்கக் கண்ட தரித்திரன்போல, உமையவள் நாணத்தைவிட்டு மகிழ்ந்து பரமசிவனை வணங்கி, “சத்துவகுண மடந்தையை அல்லமனைக் கண்டறியும்பொருட்டுப் பூமியினிடத்தில் போ” என்று சொல்லினள். அப்பொழுது அருகேநின்றநந்திதேவனானவன், “தாயே! பக்தியெனப் படுகிற அஞ்சனத்தைக்கொண்டு அல்லமதேவன் என்

ஊம் நிகேஷபந்தை எளிதில் காணலா” பென்று சொன்னான். அதுகேட்ட பரமசிவன் நந்திகேதவனை நோக்கி, “அழிவற்ற நிகேஷபந்தை அஞ்சாததைக்கொண்டறிகின்ற தேத்திரத்தை யுடையவன்போல, ஞானசாரியனை முன்கண்டு மயக்கம் நீங்கிப் சரணர்காணாப்படி தெரிவிப்போன் இவன்” என்று நந்திகேதவனைப் புகழ்ந்து, “நான் எனது மாயாசந்தியாற்கட்டிய பந்தத்தைத் தனது பக்கியால் அவிழ்க்கவல்லவன் இந்த நந்திகேதவனையாவன். இந்தக் காரணத்தால் ஒருவனுக்கு விலங்கு பூட்டுகிற அரசனோ, அதை விடுவிக்கிறவனோ, இவ்விருவருள்ளோ அருளுடையோன் யார்? சொல்லுக” என்று மேலுஞ் சொல்லுவான்: “அல்லமன் என்னும் ஞானயானையை அகப்படுத்தவல்ல அறிவுடைய, பார்வை மிருகம் நீயேயாதலால் பூமியிற்கேன்று எண்ணிறந்த அடியார்களுடைய மனத்தில் இன்பத்தையருள்செய்க” என்று பரமசிவன் சொன்னான். இறைவன் இப்படி சொல்லக் கேட்டிருந்த சிவகணங்களுள்ளே சிலர் நகைத்து, “அந்த அல்லமனைக் காண இந்த நந்தி வல்லவனோ” என்று கேட்க, சிவபிரான் சொல்லுகிறார்: “நந்தியின் பெருமைபை நானறிவேன், என் பெருமையை அவனறிவான். எமது தன்மையை நீங்கள் அறியீர்” என்று சொல்ல, இகழ்ந்தோரெல்லாரும் துன்பமடைந்துகிற்க, மீளவும் பரமசிவன் சொல்லுகிறார்: “குற்றமற்ற நந்திகேதவனது பக்கியை நாம் சொல்லுமவார்த்தையாலே நீங்களறியமாட்டீர்கள். நீங்கள் பூமியிற் சென்று பிறந்து உங்கள் கண்களாரச்கண்டு, பின்பு வந்து சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லி, நந்திகேதவனோடு சிவகணங்களையும் அனுப்பினார். அப்படி அனுப்பப்பட்ட சிவகணங்கள் எழுதுற்றெழுது பேரும் பூலோகத்தில் தத்தமக்கு விருப்பமான தலங்களில் நாவடிவாய்வந்து அவதரித்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரன் முதலான தேவர்க ளெல்லாரும் நந்தியென்கிற ஞானசாரியன் பூலோகத்தில் உதிந்தால், சமணரென்கிற வல்லிருள்

நீங்கியோடும்; பரமசிவனது புகழென்கிற வெண்டாமரை மலர்மலரும் என்று மனமகிழ்ந்தார்கள்.

வசவண்ணீவந்தகதி ழுற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

அக்கமாதேவி உற்பத்திகதி.

ஸ்ரீ கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானது இடப்பாகத்தி லமர்ந்திருக்கிற உமாதேவியின் சத்துவகலையும், நந்திதேவனும், கணநாதரும் பூமியில் வந்து அவதரித்த விதத்தைச் சொல்லுவோம். நீர்வளம் நிலவள முதலிய பல வளங்களும் நிறைந்த உயிதடை பென்று சொல்லப் படுகிற ஒரு நகரத்தில், நற்குணங்க ளெல்லாவற்றையு முடையவனும், தீக்குணங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒழித்தனும், தன் பெயராலேயே தனது தன்மையை யாவரு மறியத் தகுந்தவனும் ஆகிய நின்மலனென்னும் பெயருள்ளவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் தன்மனையாளாகிய சுமதி யென்பவளோடு கூடி இல்லற நெறியில் வழுவா தொழுகிவரும் நாளில், அந்தத் தம்பதிகளுக்கு உமையவளது சத்துவகுணமிசமாகிய பெண்ணொருத்தி அவதரித்தாள். அந்தப் பெண்ணினது அழகு முதலானவற்றைக் கண்ட தாய்தந்தையர், உமையவளைப் பெற்று மகிழ்ந்த மலையரையன்போல மிகு களிப்படைந்திருந்தார்கள். பிறகு நின்மலனானவன் அந்தக் குழந்தைக்கு வேத நெறிக்கிணங்கவும், தன் மதத்துக் கிணங்கவும் விபூதி தரித்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யுபதேசித்து, இஷ்டலிங்கக் குறியையும் மார்பிலணிந்து, அவருக்கு மாதேவி யென்று பெயரிட்டான். அந்தப் புதல்வி நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவருவதுபோலவே அவளோடு நற்குண நற்செய்கைகள் யாவும் கூடி வளர்ந்து வந்தன. இந்தப் புதல்வியின் குணதிசயங்களை யெல்லாம், மாயை பிறந்தநாளில்

சுவத்தினரை பெல்லாம் தவங்கலைத்த மன்மதன் கண்டு, தன் கையிலுள்ள கருப்புநிலைக் கைசோரவிட்டு மயங்கினான். கொடிய தீவினைகள் யாவும் நசித்தன. நல்ல தருமமார்க்கங்க ளெல்லாம் தலையெடுத்தன. சிவாகமங்க ளெல்லாம் எவ்விடத்தும் முழங்கின. மாதேவி யிப்படியி ருக்க, வந்த சிவகணங்கள் தாங்கள் விரும்பின இடங் களில் நற்றவ முயன்று செய்த புண்ணியவான்களுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்து சித்தராமையர் முதலிய பெபர் களைக்கொண்டு வாழ்ந்தி ருந்தார்கள். இவர்கள் செய்தி இப்படியிருக்க, நந்திதேவர் சமணமுதலிய சமயங்கள் தலைகாட்டா தொழியுப்படி யவதரித்த செய்தியைச் சொல்லுவோம்.

வேறு சமயங்களிற் சிறிதும் புத்தியைச் செலுத் தாது சைவசமய மொன்றையே மதித்துச் சிவாகம நெறியி லொழுகின்ற மறையோர்களுக்கு உறைவிட மாயிருக்கிற விங்குளாபுரியென்றொரு பட்டணமுண்டு. இந்தப் பட்டணத்தில், மறையோர்களுக்கெல்லாம் தலை வைத்துள்ள மாதரசன் என்னும் பெயரையுடையோன் ஒருவனிருந்தான். இவன் தனது நினைவு முழுதும் சிவபெருமானது திருவடியிலும், சோற்கள் யாவும் அவனது தோத்திரத்திலும், தொழில் முழுதும் அவனதுபூசையிலும் வைத்திருப்பவன். இவனது மனையாள் மாதாமிகை யென்னும் பெயருடையவள். அருந்ததி முதலானோர் தமது கற்புநிலைக் கிடையூறு நேரிடாதிருக் கும்பொருட்டு, நான்கோறும் இவளை நினைத்துக் கை குவித்து வணங்கிப் பிறகு பாயிற் பரிப்பார்கள். ஏனைய மனைமாட்சி முதலிய நற்குண நற்செய்கைகளிலும் இவ ளுக்கு நிகராவார் மூன்றுலகத்திலு மில்லை. இப்படிப் பட்ட பெருமைவாய்ந்த இவள் வயிற்றில் நந்திதேவன் வந்து அவதரித்தான். அபரசிவன் எனப்படுகிற நந்தி தேவன் இவள் வயிற்றில் வந்து அவதரித்தது, “தக்கார் தகவில் ரென்ப தவரவர், எச்சத்தாற் காணப் படும்”

என்றபெரியோர் வாக்கியத்தைநிலைக்கச்செய்தது. இப்படி ஸ்ரீ நந்திதேவர் அனாதரித்தநாளில் தேவர்கள் பூமனைப் பொழிந்தார்கள்; தேவனுர்னுடி முழங்கின; கண்டுமுட்டு என்று சொல்லுகிற சமணருள்ளத்தில் சிவபக்தி யுண்டாயிற்று; கொலை, களவு, அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, கடுஞ்சொல், பொய், பயனில்சொல் முதலிய தீமைகள் யாவும் இவ்வுலகி லெவ்விடத்து மில்லா தொழிந்துபோயின. இந்த நந்திதேவன் தாய் வாயிற்றிலிருந்து பிறப்பாதற்கு முன்பே, கூடலசங்கமம் என்னுந் தலத்திலுள்ள பரமசிவன் குருமூர்த்தமா பெழுந்தருளி நெற்றியில் விபூதி தரித்து மார்பில் இஷ்டலீங்கதையும் தரித்தான். தரித்த பிறகு தன் வடிவங்காணாப் பிடாமல் பாயினெதிரே நின்று இடபத்தின் பேரைத் திரித்து வசவதேவன் என்று பேரிட்டுப் போயினன். சிவனைப் பாவனைசெய்யென்று ஒருவரிடத்தில் குருவாய் வந்து உபதேசிப்பவரது உபதேசங்கடத் தானே அருளோடு கூடிய குருமூர்த்தமாகவருங் அருங்கிரகித்த விஷதங்கைய் குலாவானீயாகிய பரமசிவன் இவ்வாறு தரித்தாய் போனபிறகு அவநரித்த மொத்தான வடிவமாகிய குருநாதரின் நெற்றியில் விபூதியையும், சமுத்தில் இஷ்டலீங்கதையுங் கண்டு அங்கே கூடிின்றவ ரெல்லாரும் அநிரயித்து, பரமசிவன் குருமூர்த்தமாய் நமது கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைவாய் வந்து இவற்றைச்செய்து குருநாதைக்குப் பேரிட்டுப் போனானென் றறிந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு அறிதற்குக் காரணமாயிருந்தனும் அவனது திருவருளேயாம். நந்திதேவர் தாது பழநையாகிய இடபவடிவத் திரிந்து வந்திருந்தவனெனினும், கண்டோர் யாவரும் இவ் வகைலாசத்திலுள்ள நந்திதேவனே யென்றறிந்து மனமகிழ்ந்தார்கள். பெற்ற தாய்தந்தைப் பருக்குண்டான சந்தோஷத்துக் கோரெல்லையில்லை. மாதரசன் தான் செய்யவேண்டிய கடன்க னெல்லாவற்றையுஞ் செய்தான். அதற்குமேல் குருவானவர் வருதலும்

குழந்தையானது அவர் முன்னிலையில் தான் முன்னமே யறிந்திருந்த கலைகளைப்பெல்லாம் பூர்ணமாயறிந்துகொண்டது. சிவபெருமானை யிகழ்ந்து நெறியல்லா நெறியிற் செல்லுகிற பாமதயானைகளை யடக்குதற்பொருட்டு அவை கட்டு அங்குசமபாலவும், சிவனடியா றென்கிற பசுக் களுக்குக் கன்றுபோலவும் இந்த வசவதேவர் ஒழுஞும் நாளில், கலியாணபுரம் என்னும் பட்டணத்தில் விசசலன் என்னும் அரசன் சமணர் கூட்டம் தன்னைச் சூழ வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். அப்படி யிருக்கும்நாளில், வசவ தேவர் கைலாசத்திலிருந்து தன்னுடன்வந்த நாகாம்பையோடு விச்சலராஜனது கலியாணபுரத்திற் செல்ல, அரசு விச்சலராஜன் இவர் வசவேசரென்றும், கைலாசத்திலிருந்து வருது இங்கே அவதரித்தவரென்றும் பலர் சொல்லக்கேட்டு, இவரைத் தனக்கு மந்திரியாக அமைத்துக்கொண்டான். இப்படி யிவரை மந்திரியாக அமைத்துக்கொண்டது நீறுபூத்த நெருட்பை ஒருவனெடுத்ததன் மடியில் வைத்துக்கொண்டதுபோன் றிருந்தது. இவ்வாறு விச்சலராஜன் வசவதேவன் என்னும் மந்திரியோடு கொலுவீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், தேவராஜனாகிய இந்திரன் சபையில் நடிக்கின்ற அரம்பையின் காதினின்று அழகியவோர் பொன்னேலை கழன்று விழுந்ததுபோல ஒலைச் சுருளொன்று ஆகாயத்தினின்றும் அரசனது சபையில் விழுந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் அதிசயித்து அச்சுருளே யெடுத்துவந்து அரசன் கையிற் கொடுக்க, அவன் அதை விரித்துப் பார்த்து, அதிலுள்ள எழுத்தானது தன் தலையெழுத்துப் போல்வதென்று தான் ஒன்றுந் தோன்றுதவனாப் மனங்கலங்கி, சமணர்களுக்கு யமன்போன்ற வசவதேவர்கையிற்கொடுத்தான். அவர் அதைப் பார்த்து, “ராஜாதிராஜனே! உன் சிங்காதனத்தின்கீழே ஒரு சுவர்ணநிகேஷபமிருப்பதாக இதில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை யிப்பொழுதே காட்டுகிறேன்” என்று சொல்லிச் சிங்காசுரத்தின் கீழே தோ

ண்டுவித்துப் பொற்புதையலைக் காட்ட, அரசன் அந்தப் புதையலை யெடுத்துக்கொண்டு, “இந்த மந்திரி வந்தவுடனே இப்படிப்பட்ட பெரும் பயனடைந்தோமே” என்று மிகவும் அதிசயித்தான். மேலும் இந்த வசவேசர் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் செய்த புண்ணியத்தின் பயனே யாமும்; ஸ்ரீ கைலாசத்திற்கு இரண்டாவது கடவுள் இவரேயென்று மனமகிழ்ந்தான். இதைக் கண்டோர் யாவரும் அதிசயித்தார்கள். அரசன், வசவேசருக்கு மந்திரி தனத்தைக்கொடுத்து, “தாயானவன் குழந்தையைக் காப்பாற்றுதல்போல நீ யென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு”மென்று இன்சொற் சொல்லி அவரை மனமகிழ்வித்தான். அன்றியும் அவரை நிகுதியாக நட்புக்கொண்டிருந்தான். சிலநாள் ரென்ற பிறகு வசவேசருக்குச் சகல ஆடம்பரங்களோடு கலியாண முடித்துவைத்தான். அன்று தொடங்கியே அநந்தப் பட்டணத்துக்குக் கலியாணபுறமென்னும் பெயருண்டாயிற்று. இந்தப்பிரகாரமாக கல்யாணபுரத்திலிருக்க, நாகாம்பை யென்னும் பெயருள்ள இவரது தமக்கை இவரது பிரசாதத்தினால் ஜவன்முத்தியைத் தருகின்ற வீரசைவ நன்னெறிபை வளர்க்கின்ற ஒரு புதல்வனைப் பெற்றான். அந்த மைந்தனுக்கு வசவன் என்னும் பெயரிட்டான். அந்த மைந்தன், விளங்குகின்ற திருமுகங்களாலும் அழிவற்ற தமது தலங்க ளொறென்று அறிவிக்கும்பொருட்டு இந்தவுலகில் அவதரித்த முருகக்கடவுளென்று யாவரும் நினைக்கும்படி வளர்ந்தான். வீரமாகேசர் என்னும் மெல்லிய பயினை வளர்க்கும்பொருட்டு வந்த மழைபோலச் சென்னவசவ தேசிகன் இருக்குங்காலத்தில் அவனுக்கு ஓர் புதல்வன் அவதரிக்க, அவனுக்குச் சங்கமேசதேசிகன் என்னும் பெயரைத் தரித்தனன். வாக்குமுதலிய திரிகரணங்களாலும் சிவனடியார் வேண்டிய பொருள்களை ஓயாதுதனித் தாய்போலக்காப்பாற்றி அன்னிய மதத்தாருடைய வழிக ளெல்லாம் மாறும்படியாகவும் சிறந்த புகழையுடைய

சைவமென்கின்ற சிந்தையில்லாத வழியில் நடக்கவும் பண்ணினன். அன்றியும் சிவனடியாராகிய கன்றுகளுந் குக் தாய்ப்பசுபபோன்ற வசவனது கீர்த்தியானது விஸ்காரமான நிலவுலக முழு தும் மூடிக்கொள்ளும்படி கைலாயத்தை நீங்கி நிலவுலகத்தில் வந்திருந்த தவத்தின ராகிய சிவகணங்களெல்லாம் அறிந்து கவியாணத்துக் குப போதல்போலக் கவியாணபுரத் துக்குச் சென்றார்கள். பலபோடு வந்தாலும், தனியே வந்தாலும், மிகுந்த சிறப் போடு வந்தாலும், அருவநக்கத் தருந்த சரீரத்தோடு வந்தாலும், சிவனடியாரா வரக்கண்டால் எதிரே சென்று வணங்கி நந்திதேவர் அவர்களை உபசரிப்பார். அன்றியும் அவர்களுடைய சாதிபேத முதலியவற்றைக் கருதாமல் சிவனடியார் என்றளவில் அவர்களைச் சிவபெருமானாக லெ பாவித்து அவர்களுக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளுஞ் செப்வார். பெண்ணுசையை விட்ட நுறவினர் அநேகர்; இல்லறத்திலிருந்தும் மாதர் பற்றற்றவர் அநேகர்; சிவ பூசாரிலே காலம்போக்குவோர் அநேகர்; பலவகையான விரதங்களைப் பின்படிப்பவர் அநேகர்; இவ்வாறு பலவகை யானவர்களுந் நந்திதேவனது அன்புசெய்தவாழாரின்ற மாகேசரர்களாம். வசவேசர், வாது செய்து சமணர் களுக்கெதிரே அநேக அதிகசயங்களைக் காட்டி அவர்களு டைய கர்வத்தை யடக்கச் சிவனடியார்க்கெல்லாம் பல வகையாகிய பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பார். இப்படியிருக்குங்காலத்தில், அல்லமதேவனது மகிமை களைக் கேள்வியுற்று, மழையை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிற பாயிர்போல அவனது வரவை யெதிர்பார்த்திரு ந்தார்.

அக்கமா தேவி உற்பத்திகதி முற்றிற்று.

பத்தாவது

அக்கமாதேவி துறவுகதி.

தனது யதார்த்த நிலையைக் காணவிரும்பி, தன் கணவனாகிய அரசனைக் கக்கின சோறுபோல அருவருத்துவிட்டு, அல்லமாதேவர் காட்டில் வினையாகும் பெருமைகளைக் கண்டுய்தற்பொருட்டுக் காட்டுக்குச் சென்ற மாதேவி சரிதத்தைச் சொல்லுவோம். மாதேவி யென்பவள் பேதை பெதும்பை யென்றும் இரண்டு பருவங்களை யுங் கடந்து பன்னிரண்டாண்டாகிய மங்கைப் பருவத்தை யடைந்து, அந்தப் பருவத்திற்குரிய முலைமுதிரியு முதலிய இலக்கணங்கள் நிரம்பப்பெற்றும் தன்மனத்தில் சிறிதும் காம மயக்கத்தை யடையாதவளாகி, அர்த்தநாரிசுவரனென்னுங் கடவுளைப் பத்திசெய்து அவனோடு ஐக்கிய மெய்நும்படியான முயற்சி செய்யத் தலைப்பட்டாள். தன்னைத் தானறிந்து பரசிவனோடு பொருந்துதற்கு முயலும்படியான பெரும்பருவமடைந்த இவளை, மனத்தெளிவில்லாதவர்கள் இளமைபாகிய மங்கைப்பருவப்பெண் என்பார்கள். நின்மலனது மகளாகிய மாதேவி, வண்டுகள் மொய்க்கப் பெறாமல் மலர்கிற சண்பகப்பூவைப்போல, மன்மதபாணம் படாத தன் சரிதத்தில் சூரியப் பிரகாசம்போல அழகு மிகுந்துவரும் நாளில், ஒருநாள் கௌசிகராஜன் சகல ஆடம்பரங்களுடனே யானைமீதேறி உலாவந்தான். இவன்வந்த உலாவானது இந்திரன் உலாவந்தாற்போ லிருந்தது. இந்த வுலாவைக் கண்ட மாதர்கள் காமத்தால் நாணிழந்தும், ஆடையிழந்தும், ஆபரணங்களை யிழந்தும் உயிரைமாதிராம் இழக்காமல் உடன் சென்றார்கள். அப்படி சென்ற மாதர்கள், அந்த அரசனேறிச் செல்லுகின்ற யானையின் மதத்தை யுண்ணும் பொருட்டுச் செல்லுகிற வண்டுகளை நோக்கி, “ஓ வண்டுகளே! நீங்கள் அந்தயானையின் கர்ண

கபோல மதத்தை யுண்ணச் செல்லுகின்றீர்களல்லவா ?
 மெல்ல நடக்கும்படி அதின் காதிலே சொல்லுங்கள்”
 என்று பிரார்த்தித்தார்கள். மாதர்கள் காமமயக்கத்தால்
 இவ்வாறு வருந்தும்படி உலாவந்த கௌசிகராஜன் இந்த
 மாதேவியைக் கண்டு மிகுந்த மோகங்கொண்டு மனமய
 ங்கப் பரவசப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தில் தெளிவடைந்து,
 தனக்கருகே நின்ற ஒருவனை நோக்கி, “நீ போய் மின்
 கொடி போல அந்த வாய்தலினின்று புறப்பட்டு மறை
 நதுபோன மடமங்கை யார் என்று அறிநதுவா” என்று
 கட்டளையிட, அவன் அப்படியேபோ யறிந்துவந்து
 சொன்னான். அவன் சொல்லால் அவர் இன்னான் மக
 ளென்று அரசனறிந்து, “இவளை எவ்விதத்தாலாயினும்
 நான் கூடுவேன்” என்று தன் மனத்தில் நினைத்துக்கொ
 ண்டுபோய்த் தன் அரண்மனையை யடைந்து, உயர்ந்த
 ஞான லக்ஷ்பார்த்தத்தை யுபதேசிச்சுறி ஆசாரியரும்,
 மாதரும் வலாந்கரித்தால் இன்பஞ் செய்யாரென்றும்,
 தூதுவிடுத்த அதுவாயிலாக அவளைப் புணர்வேனென்
 றும் ஆலோசித்துத் துணிந்து, தூதுசொல்வதில் மிகுந்த
 வல்லமையுள்ள சிலமாதரைநோக்கி, “நீங்கள் போய் நின்
 மலன் மகனாகிய மாதேவியை எனக்கு மனைவியாகும்படி
 பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டு வரக்கடவீர்” என்றனு
 ப்ப, அவர்கள் அவ்வாறே சென்று நின்மலனைக் கண்டு,
 இந்தச் செய்தியைச் சொல்லுதலும், அவன் சம்மதித்
 தாமல் “மாதர்களே! நீங்கள் இந்தக் காரியத்தைக் குறி
 த்துவந்து சொல்லவுந்தகாது, நான் அதற் குடன்படவுந்
 தகாது, போங்க” ளென்று மறுத்துச்சொல்ல, அந்தமாதர்
 கள் நின்மலனை நோக்கி, “உன் மகன் அரசன் மனைக்
 கிழத்திபானால் அந்த அரசன் செல்வமுழுவதும் உங்களு
 டையதே யென்றறிந்திலீர்கள். தானேவந்த சீதேவியை
 புறம்போக்குவோர் யார்” என்று மாதர்சொல்ல, அவன்
 சொல்லுகின்றான்: “இம்மைப்பய னென்றையே விரும்
 பித்தகாதவர்க்குத் தம்மகளைக் கொடுத்தவர் மறுமையில்

ஆழ்ந்த நரககூபத்தி லழுந்தித் தம்மை நோக்குவோ
 ரோருவரு மில்லாமல் தனர்வார்கள். தகாத காரியஞ்
 செய்து உயிர் வாழ்தலைப் பார்க்கிலும் உயிர் விடுதலை
 நன்மையென்று பெரியோர் சொல்லுவர். ஆதலால் எரக்
 குக் தகாத காரியத்தைச் சொல்லுதல் உமக்கு அடாது”
 என்றுசொல்ல, மீட்டும் அந்த மாதர்கள் சொல்வார்கள்:
 “உறையினின்றுருளிய வானாயுதத்தோடு மறவெனன்
 னுஞ் சாதியான் மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கிற காட்டில் விளை
 ந்துசென்று வழி நடப்போரை ஓர்பொருள் தருகுவெ
 ன்று இரத்தலை நிகர்க்கும், அரசன் தன் கீழ்வாழ்ங்
 குடிகளிடத்தில் ஒரு பொருளை யிரந்து கேட்டலென்
 பது. நீதிமானாகிய நீ யிதனை யறிந்திலேபோலும்” என்று
 மாதர் சொல்லுதலும், நிருமலன் என்போன் “எங்கொரு
 டைய வாசனைபொருந்திய நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்
 னை யோசனைவிற சிறந்தவள். உங்கள் கருந்தை அங்
 றுக்கு அறிவியுங்கள், அவள் மன மிசைவாளாயின் எம
 க்குச் சம்மதமே போங்கள்” என்று சொன்னான். அந்த
 மாதர்களும் அவ்வாறே மாதேவியினிடத்திற் போய்,
 “மன்மதனதுவளிகுன் றம்படி தனங்களென்னும்பெரிய
 அரும்பையுடைய பூங்கொடிபோல்பவளே! நீ தயைவை
 த்து, எங்கள் அரசனது உயிரை நிறுத்தினையாயின் இர
 தப்பூமியினுள்ள எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாபாவாய்” என்று
 சொல்ல, மாதேவியானவள், “மாதர்களே! உங்கள் அரச
 னால் குடுமப்பத்தைத் துறக்கவேண்டுமென்கிற வேரா
 லோசனையைத் தீர்மானித்து அரசன் எனக்கு ஒரு பிர
 திக்கிணையைச் செய்துகொடுத்துச் சம்மதித்து ஒரு வார்
 த்தை சொல்லுவனாயின், நீங்கள் சொன்ன காரியத்து
 க்கு நான் உடன்படுவேன்” என்றாள். அதுகேட்ட மாதர்
 கள், “தாயே! நீ மாத்திரம் சம்மதிப்பையாயின், எங்கள்
 அரசன் நீ யிட்ட கட்டளையை மறுக்கமாட்டான்” என்று
 சொல்லி, அரசனிடத்திற் சென்று மாதேவி சொன்ன
 தைச் சொல்ல, அரசன் மனமகிழ்ந்து மாதேவி யிருக்கு

மிடத்திற்குப் போனான். காமநோய் கொண்டவன் என்ன தான் செய்யச் சம்மதிக்கமாட்டான் ! எல்லாஞ் செய்யச் சமாதரிப்பான். சென்று, மாதேவியின் தனங்களை மேரு மலைபென்று மதியாதவனாய் வீட்டிலுள்ள குடமென்றே நினைத்தான். அவளது நெற்றியைப் பிறையென்று நினை யாதவனாய் வில்லென்றே நினைத்தான். தனக்கெனத்திற் கிடைக்கும் பெண்ணாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வாயி னாலும் ஈதற்றுவிருன். “பூங்கொடி போல்வானே ! நீ யென்றோசொல்லிப்பதற்காக நான்செய்யவேண்டியது இன்ன நென்று கட்டியோயிட்டால் அப்படியே செப்புகிறேன்” என்று சொல்ல, மாதேவிபானவள் அரசனை நோக்கி, “மலைபோன்ற தோள்களையுடையவனே ! என்னை நீ வலாதகாராகத் தழுவாமையைக் குறித்துப்பிரதிக்கைஞ் செய்து கொடுத்தால் நான் உன் விருப்பத்தின்படி நட ந்துகொள்வேன்” என்றாள். அங்கேட்ட அரசன் “அப் படியேயாகட்டும்” என்று, “உன்சம்மதமில்லாமல்உன்னை நான் வலிந்து தழுவமாட்டேனென்பதற் குறுதியாகச் சூளுறவு செய்கிறேன் கேள்” என்று சொல்லுகிறான்: “தன்னை நோக்கி வந்தநல்விருந்திருக்கத் தன் னுள்வீட்டிற் புருந்து காணுமற் புசிப்பவனும், பந்தி போஜநத் தில் பேதஞ்செய்யும் பாவிபும், தாய்தந்தையர் பசித் திருக்கத் தானுண்ணும் பாவிபும், உச்சிக்காலத்தில் பரி யால் வருந்தி வந்த அதிதிபரை உண்பித்து உண்ணாத கொடியோனும், பிறர் நிந்தித்தற்குரிய உணவை யுண்ப வனும், சிவபூசை செய்பாமல் உண்பவனும், பெரியோர் களாலும் நூல்களாலும் மறுக்கப்பட்ட மாமிசபோஜநஞ் செய்விப்பவனும், தாம் செய்த புண்ணியத்தாற் செல் வாயிருப்பவர்களைப் பார்த்துப் பொறமைப்படுதலும் அவர்கள் வறுமையடையப் பார்த்து மகிழ்தலும் ஆகிய தீக்குண முடையவனும், கன்றுக்குப் பால்விடாமல் கற ந்துகொள்வோனும், ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்தவ னும், ஒருபக்கத்திற் சாய்ந்து நடுநிலை தவறுவோனும்,

உயிர்களைக் கொன்று அனை பதைக்கக் காண்கிற கொடியோனும், போர்க்களத்தில் தன் தலைவனைவிட்டு ஒடிப் போகிறவனும், அடைக்கலமென்று வந்தவனை ஆதரிக் காமல் நீக்கிவிடுவோனும், கொடுப்போமென்று சொல்லிக்கொடாதவனும், ஒருவனுக்கொருவன் கொடுப்பதை விலக்குவோனும், பாவத்தொழில்கெய்யுமிடத்தில் அதற்கு நியாயப்படுத்தப்படுவனும், தெளிந்தது சிறுவைத்தரின் வஞ்சிப்பவனும், ஆசாரியர்களுடைய வசனத்தை மீறி நடக்கிற கொடியோனும், துறவினர்கள் வரவைக்கண்டு எழுந்திராத பாவியும், பிறர்க்குத் தான் கல்வி திரட்டினவன் போலக் காணப்பட்டு இரகசியத்தில் நூல் சர்ப்போனும், இராக்காலத்தில் புதுபயாப்பவர்த நல்லோர்க்கு இடங்கொடாதவனும், கண்டபோது புகழ்ந்தது காணாதபோது இகழ்வோனும், தன் சுற்றத்தார் வறுமைபால் வருந்தத் தான் சொல்கின்ற செருக்கி வாழ்வோனும், நாற்பிக்கையால் ஒருவன் வைத்தபொருளைக் கவர்ந்துகொள்வோனும், துன்பமடைதற்குரிய கஷ்டமான வேலையைச் செய்வித்துக்கொண்டு பின் அவனுக்குப் பேசின கூலிகொடாதவனும், கற்பழிந்த தன் பனைவிடோடு கூடி வாழ்பவனும், அன்னியருடைய மனைவியை விரும்புவோனும், கல்வி கற்பித்த ஆசிரியனைத் தொழ நானாவோனும், விற்கத்தகாதவைகளை விற்பது தன் சரீரத்தை வளர்த்து இறப்பவனும், நன்மை மிகுந்த வயலிலும் நதியிலும் நந்தவனத்திலும் தேவாலயத்திலும் ஜலமலங்களைக் சுழிப்பவனும், யாவரும் நடக்கும் வழியை முள்ளிட்டுத் தடுப்பவனும், பொய்சொல்லி அதிகவிலைக்கு விற்கும் வர்த்தகர்களும், தாழ்ந்த ஜாதியாவிடத்திற் கூலி பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு வேலைசெய்ப்பவனும், ஒருவனிடத்து உறவுசெய்து அறிந்த ரகசியத்தை அவரிடத்து வெறுப்புப் பிறந்தகாலத்தில் எடுத்துச்சொல்லுவோனும், கோபம் வந்த காலத்தில் முறைவழுவாகிய பஞ்சுசொல்லை உபயோகிப்பவனும், புத்தியில்லாதமனைவி

யின் சொல்வழியில் நிற்கின்ற அறிவில்லாதவனும், இரண்டு அன்னியோன்னியமான சிவகேதர்களைப் பிரித்துக் கலகம் உண்டாக்குகோனும், நூலில் இல்லாத பொருளை எடுத்துச் சொல்லுவோனும், நன்மையைப் பொருடையால் தீமைபென்று சொல்லுவோனும், எரியவரிடத்துத் தனது மிகுந்த கோபத்தைக் காட்டுவோனும், பிறர் பொருளை நன்கொண்டு புண்ணியஞ் செய்வோனும், இரமை பின்பாதின்பொருட்டு மறுமை பின்பாத்துக் கேதவாகிய நற்செயல்களை விடுத்தவனும், தபோதனனை யிகழ்வோனும் அடைகிற நரகத்தை நானடையக்கடவான். அன்றியும், நீ கட்டளையிடுவதை நான் தவறாது செய்வேன்” என்று அரசன் சொல்லக்கேட்ட மாதேவியானவள் மனநிலைத்து அப்படியானால் வா போவோம்” என்றார். அதுகேட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்தவனாய் அவனைச் சிவசரீரிலேற்றித் தாதுயர் பலநஞ் சூழாமடி அரண்மனைக்கு அனுப்பித் தானுந் தன்வாகனம் உயர்ந்து உடன்போயினான். அப்படிப் போனவன் மாதேவியைத் தனிபேசுந்நிடு நெருடையக்கண்ட அரக்குப்போல மனமுருகி அவளை நோக்கி, “பூங்காடிபோல்வானே! கடப்பதற்கரிதாகிய காமநகடலைக் கடந்தேறுமாடி உன்னுடைய பொருளைக் குடங்களைத் தருதற்குத் திருவுயர் பற்புவேன்றிம்” என்று வணங்க, மாதேவியானவள் அரசனது காமமிகுதியைச் சொல்லுகின்ற சொற்களைக் கேட்டுப் புன்னகைசெய்து, “ஓ அரசனே! யான் உனக்கு இறிகின்ற கட்டளையைச் செய்து முடித்த பின்பு என்னோடு பேசக்கடவை” என்றாள். அதுகேட்ட அரசன் “நான் செய்யத்தக்கது இன்னதென்று கட்டளையிடக்கடவை” என்றான். அப்பொழுது மாதேவி இவ்விடத்தி லிருக்கின்ற ஜோதிவடிவமாகிய சிவலிங்கத்தை உன் காபிடத்தில் வைத்துப் புஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்துப் பூசித்து ஊர்தபிறகு என்னைக் கூடுவாயாக” என்றாள். அவ்வற்ற காமமிகுதியினாலுமுலைகள் அழுந்துப்படி தந்தோள்

கனால் தழுவிவண்டுமென் றெழுந்த அரசனை மாநீதவி யானவன் தடுத்துச் சொன்னது பாலை நிலத்துள் நீரை மொண்டுகொண்டு வாயின்சுரீபத்துச் செல்லுகிற கையை ஒடிப்போய்ப் பிடித்துக்கொள்வதை நிகர்த்திருந்தது. பூவருட்பில் வாசனையும், முனையில் விளைவும், குழந்தையி னிடத்தில் காம இன்பமும் உண்டாகுபானால் சைவசம யத்துக்கு விரோதியாயிருக்கிற இவ்வரசனுக்குச் சிவ பூசையில் விருப்பமுண்டாகும். இவன் சைவவிரோதி யாதலால் வலிந்து புணரேன் என்று தான் முன்னே செய்த சபதத்தை நினைத்து அவனைத் திண்டாடவானுப் பின்று, “உங்கள் சிவனை யாம எக்காலத்தாம்பூசை செப் யோம்” என்றான். அதைத்தேட்ட மாநீதவியும் “அப்படி யாயின் யாம் உன் தோள்களைத் தொடமாட்டோம்” என் றாள். மாநீதவியின் சொல்லானது அரசனது வாயையும், கையையும் கடடிவிட்டது என்று சொல்லப்பட்ட காம படங்கி விடுகில்லாத நெருப்புப்போலத் தணிவாடிபாத லால் சும்பா இருந்துவிட்டான். பிறகு மாநீதவியானவன் அல்லமநீதவனைத் தேடிச்செல்ல நினைத்து, இல்லறத்தை நீக்கிவிட்டு ஆணை ஆபாணங்களை ஒழிந்து நெடிய கூற் தலையணிதும் அதன் உடர்புழுழுதும் மறையுர்ப்பு விரி த்துவிட்டுக்கொண்டு பனத்தெனிலேவோ தென் உள்ளங்கை யில் வைத்த இஷ்டலிங்கத்தோடு தானினைத்த பொருள் கடைத்தாற்போல மகிழ்ச்சி யநிகரிக்க, இவன் பனமநு ட்சி யடைந்தானோ என்று அரசன் திகைத்து நிற்க விதியிற்சென்றான். இக்கூசெய்தியைக் கேட்ட அன்னையும் பிதாவும், “அந்தோ! எங்களுடைய அருமைப் புதல்விக்கு நேரிட்டது என்னோ” என்று நினைத்துவந்து இவனைக் கட்டிநின்று வருந்தாம்போது, அவர்களை நோக்கி, “என்னை உங்கள் புதல்வியென்று மனமயங்கி இரங்குதல் உங்களுடைய தகாது. நான், என்னை அறி தற்பொருட்டுச் சமகுருநாதனைத் தேடிச் செல்லாநின் றேன்” என்று சொல்லி, அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப்

பாராமல் அயலார்போல நீங்கிச் சென்றனர். செல்லுதலும் தாய்தந்தையராகிய சுமதியும் நிர்மலனும் “இவள் நினைந்தது மிகவும் உத்தமமான காரியம், இவளால் நமது மரபுமுழுதுக்கும் பெரும்புகழ் வாய்த்தது” என்று மனமகிழ்ந் திருந்தார்கள். அதன்பிறகு இவள் செல்லும் நெறியில் கண்டவர் யாவரும் மனங்கரைந்து கண்ணீர் ததும்ப நின்று “கவுசிகராஜன்பின்னே சிவிகைபேறித் திருமகள்போலச் சென்ற மாதேவியானவள் இப்பொழுது இந்தப் பேய்க்கோலங்கொண்டு செல்லுதற்குக் காரணம்யாதோ அறியோம்” என்றார்கள். மற்றுஞ் சிலர் “இந்த மாதேவிபை இவ்வண்ணமாகக்கண்ட யாம் விசனமேலீட்டால் வயிறெரிய நின்றோமே, இவளைப் பெற்றோர் என்னபாடு படுவரோ” என்றார்கள். மற்றுஞ் சிலர் “இவளது மங்கள் வடிவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த நமது கண்கள் இந்தக் கோலத்தையுங் கண்டு துன்புறுதற்கு எப்படிப்பட்ட பாவத்தைச் செய்திருந்தோமோ” என்றார்கள். இவ்வாறாக நகரத்தா ரெல்லாரும் இரங்கும்படி மாதேவியானவள் ஸ்வயில் வெப்பம் பொருமல் நிழலை விரும்பிச் செல்வோர்போலக் கருப்பஞ் சர்க்கரையும், அமுர்தமும், தேனும் கைக்கும்படி பேரின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற தனக்குத்தானே நிகராகிய அல்லமதேவனை நாடிச் சென்றாள். அப்படிச் சென்றவள் காடுகளிலும், பலைகளிலும், நகரங்களிலும் போய் அன்பு மிகுதியால் அல்லமனாகிய சற்குருநாதனைத் தேடாநின்றாள்.

அக்கமாதேவீ துறவுகதி முற்றிற்று.

பதினேனாவது
கொக்கிதேவர்கதி.

அல்லமதேவர் அநிமிடன் என்னும் பெயரை
புடைய ஞானாசிரியனைத் தனது உண்மை வடிவோடு
கலந்துகொண்டு தன்னைப் பூசிக்கின்ற அடியார்க
ளுடைய பிறவியை நீக்கிச் சஞ்சரிக்கிற நிலைமைபைச்
சொல்லுவோம். சிறப்புப் பொருந்திய அல்லாதே
வன் கார்கால மேகத்தை எதிர்பார்க்கின்ற மயில்போ
லத் தன்னையே எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிற அடி
யார்களை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணத்
தோடு உலாவிக்கொண்டிருக்கும் நான்களில் ஒருநான்,
ஓர் திசையில் அவ் வல்லமதேவன் ஓர் வேடங்கொண்டு
சென்றான். அவனென்றே வாசனைபொருந்திய விருது
வாகிய புதிப மலர்கள் நிறைந்த ஓர் நந்தவனம் அலங்
காரமாகக் காணப்பட்டது. சிறுபொழுதாகிய ஐந்திலும்
யாறபடாத பெரிய அறுபொழுதிலும் இதழ்விரிந்து
தேனைப் பொழிகின்ற மணமலர்கள் நிறைந்த அந்த நந்த
வனத்தை ஒருவரடைந்தால் அவர் தேவேந்திரனது
பெருஞ் செல்வந்தையும் பெற விருட்பார். இந்த வலகத்
தில் பல தவாங்களைச் செய்து வருந்தினவர்கள் வட
திரையிலுள்ள கையாத்தில் போய்ச்சேர விரும்புதல்
யாதுக்கெனின், இந்தப் பூஞ்சோலையின் மணத்தோடு
கூடிய தென்றற்காற்றானது வந்து தமது உடம்பின்மீது
தவழ்தலை மாத்திரம் நினைத்தேயாம். தேன் நிறைந்த
பல மலர்களையும் சுண்டுபோய் நல்லதேனை புண்ணும்
பொருட்கு அங்கு மிங்குமாக வழலுகின்ற அளவற்ற
வண்டின் கூட்டங்கள் இரைதலால் அந்த நந்தவனம் வண்
டின் சந்தையை யொத்திருந்தது. அந்த நந்தவனத்தைக்
கொக்கிதேவன் என்னும் பெயருள்ளவன் காவல் செய்
துகொண் டிருப்பவன். அவன் அவ்விடத்தில் அந்த
நந்தவனத்தை விருத்தியடைவிக்கும்படியான முயற்சி

யைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனை அருள் நிறைந்த மனத்தையுடைய அல்லமதேவன் கண்டு இவன் தனது அற்பமாகிய தொழில் விடும்படி அறிதற்கரிய பொருளை இவனுக்கு அறிவிப்பேனென்று அவன் அருகே சென்று, “ஐப்பேன! சரணம்” என்று சொன்னான். அப்பொழுது அந்த நந்தவனத்தை யுடையவனாகிய கொக்கிதேவன் நிர்மலனாகிய அல்லமதேவனைச் “சாண”மென்று சொல்லி வணங்கி, “உன் செய்கை யாது, உன் பெயர் யாது சொல்லுக” என்று கேட்க, ஞான விளக்காகிய அல்லமதேவன் சொல்லுற்றான்: “அன்பர்களுடைய வீடுகளோடும் வரிசையாகச் சென்று பிசுக்கியெற்று எந்தத் தொழிலுமில்லாமல் இருப்பேன். என் பேர் அல்லமெனென்று சொல்லுவார்கள்” என்று சொல்லிப் பிறகு “உத்தமனே உன்பெயர் யாது” என்று வினவ, அவன் தன்பெயர் “கொக்கிதேவன்” என்று சொல்லி, “அருமை யாகிய குருவிக்கசங்கமங்களுக்காகச் சரீரம்வருந்துகின்ற தொழில் சற்றுமின்றிச் சும்மாவிருப்பவன் உணவையுண்ணுகின்ற பிணமென்று சொல்லுகின்ற சொல்லை நீ யறிந்திலையோ” என்று சொல்லத்தொடங்கினான்: “பெறுதற்கரிய மாறுதலுடைய ஒருவன் பெற்றால், அந்தச் சரீரத்தைக்கொண்டு செய்தற்கரிய பல தர்மங்களை யுஞ் செய்து, துன்பமிகுந்த பிறவியினின்று நீங்கி உய்யும் பொருட்டு ஐக்ய நிலையை யடையாமல் உழல்வானது சரீரம் பொற்பாத்திரத்தில் பெய்து வைத்தற்குரிய பாலை நிலவெடிப்பில் கவிழ்த்தாற்போலாகும். மின்னலைப்போல நிலையில்லாதழியு முடம்பைக்கொண்டு சற்கருமங்களைச் செய்து அழியாத வுடம்பைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை யடைந்திருத்தற்கு முயற்சி செய்யாமல் சரீரம் வருந்துமென்று எண்ணி அந்தச் சரீரத்துக் குறுதியாகிய உணவையுண்டு சும்மா விருப்பவன்போல மூடர் இவ்வுலகத்தி லில்லை” என்று பூஞ்சோலையையுடைய கொக்கிதேவன் சொன்னான். அவன் சொன்ன சொல்லை அல்லம

தேவன் கேட்டுக் கைகொட்டிச் சிரித்து, “புண்ணிய கரு மங்களைச் செய்து அழியாத இன்பத்தை ஒருவன் பெறுவானால் துன்பத்தைச் செய்தற்குரிய மும்மலங்களுக்கும் ஒரு மலமாகிய ஆணவத்தாலும் நாம் பேரின்பத்தை யடையலாம்” என்று சொல்லி, “தான் செய்யுஞ் சற்கருமத்தால் ஒரு பிறப்பிற்றானே பேரின்ப முண்டாகுமென்றால், அந்த மாமிச சரீரம் நீங்க அந்த இன்பமுமுடனே நசிக்கும்; அந்தச் சரீரம் நசிக்கும்மேலான மோகப் பதத்தி லிருக்குமென்றால் அது மாயாகாரியமாகாது; வாசனை வீசுகின்ற மலர்களைத் தருகிற நந்த வந்தை வைத்து அதனால் பிறவியை யொழிக்கக் கருதுகிற கொக்கிதேவனே! பேரின்பத்தைத் தருகிற சற்கருமத்தின் முடிவில் சரீரத்தில் அதிகமான துன்பத்தை யுண்டாக்குகிற தீவினையுண்டாகும்; அந்தத் தீவினையின் முடிவில் முன்செய்த நல்வினை தோன்றும்; இம்முறையாக நல்வினை தீவினைகளாகிய இரண்டும் இவ்வுலகில் பகலும் இரவும்தோல மாறிமாறி வருமென்று அறிஞர் சொல்லுவார்; புறத்தே யாகாதி சற்கருமங்கள் பலஹ்நைச் செய்து மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்தாற்போல மிகவும் அற்பமாகிய தேவபோகத்தை யடைபவனே, வருந்தாமல் சகல சங்கற்பங்களையும் விட்டுச் சும்மாவிருந்தே பேரின்பத்தை யடைபவனே, இவ்விருவருள்ளே மூடனென்று எவனைச் சொல்லலாம்? மனமானது பொறிவழியாகப் புறத்து விடயங்களிற் செல்லுமானால் விடயமயமாகிய உலகமே தோன்றும்; அகத்தே ஓடுங்குமாயின் பேராந்த ரூபமாகிய சிவமே தோன்றும். சிவம் தோன்ற அறிவினிடத்து வியாபித்த விடயமயமாகிய உலகம காணப்படாமல் துன்பவடிவாகிய பிறவிக்கடலைக் கடந்து பேரின்பத்தை யடைவார்கள்” என்று சொல்லி, பிறகு நமது மகிமையை இவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டி இவன் கருத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு கொக்கிதேவனை நோக்கி, “இவ்விடத்தில்

தோண்டக்கடவை” என்று கட்டளைபிட, அப்படியே அவன் தோண்டதிலும் அவ்விடத்தில் செய்யுட்பொருள் போல ஒரு பொற்சிகரங் காணப்பட்டது. அதன்மேலும் தோண்ட வறியனுக்குக் காணப்பட்ட பொற்குவைபோல அந்நிலத்தினுள்ளே மனம் புறத்து விடயங்களிற் செல்லாமலும் சரீரமசையாமலும் பரவசப்பட்டிருக்கிற ஒரு சிவயோகியைக் கண்டார்கள். உள்ளங்கையி லமர்ந்த இஷ்டலிங்கத்தின்மேல் திருஷ்டி வைத்து தேகத்தில் எலும்பை யன்றித் தசை சிறிதும்இன்றி யோகநித்திரையி லிருக்கிற அந்நிலம்என்னும் மஹாயோகியை நோக்கி, “கொக்கிதேவனே ! சற்கருமஞ் சிறிதும்இன்றி யிருக்கிற சிவயோகியைத் தரிகத்தாயா” என்று அவன் மனத்திலுள்ள சந்தேகம் நீங்கக்காட்டி அறிவிக்க, “தவறிக் கடலில் விழுந்து கரைகாணாமல் துன்பப்படுவோர்க்கு மரக்கலமொன்று சமீபத்து வந்ததுபோலப் பரமாசாரியர் எனக்குக் கிடைத்தார்” என்று ஆச்சரிய மடைந்து சரீரம் நடுங்கவும் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்ப மொழுகவும் நெஞ்சருகி, குருசிஷ்ய க்ரமத்தை விளக்கும்பொருட்டு வணங்கினான். வணங்குதலும், சிவயோகியின் கையி லிருந்த இஷ்டலிங்கமானது காந்தத்தைக்கண்ட இரும்பைப்போல அல்லமதேவனது கையில்வந்து அமர்ந்திருந்தது. அப்போது அந்தச் சிவயோகியின் சீவகனையும் அந்தச் சிவலிங்கத்தோடு அல்லமதேவனிடத்திற் சேர்ந்துவிட்டது. இவ்வாறு இஷ்டலிங்கமானது அல்லம தேவனிடத்தில் வந்து சேர்ந்ததையும் அந்த இஷ்டலிங்கத்தோடு எழுந்தருளியிருந்த சிவயோகியையும் கொக்கி தேவன் கண்டு மனமகிழ்ந்து, “இவ்விருவரது பெருமையைச் சொல்லுதற்குவேதாதிகாரியாகியபிரமதேவனாலும் முடியாது” என்று சொல்லி, அல்லமதேவனை நோக்கி, “சிவலிங்கநிஷ்டையையுடைய ஞானயோகியைத் தேவரீரது கிருபையினால் தரிசித்தேன்; இனிச் செய்யவேண்டிய கருமங்களெல்லாவற்றையும் இப்பொழுதே முடித்து

விடேன்; ஞானயோகத்தில் நிலைத்துவிட்டேன்; தேவ ரீட்செய்த வுதவிக்கு அடியேன் செய்யதகுந்த கைமமா ஞென்றுளதோ? மேகத்துக்குக் கைம்மாறு இவ்வுலகத் தில் யார் செய்வார்கள்? தேவரீரையும் உமது கையிலே முநதருளியிருக்கிற இஷ்டலிங்கத்தையும் அரிமிஷனெ ன்னும் சிவயோகியையும் இப்பொழுது ஒப்பற்ற பார் பொருளாக அறிந்தேன்” என்று அல்லமதேவனது செந தாமரை மலர்போன்ற திருவடிபை வணங்கிச் சொல்லு வான்: “ஐயனே! என்னை யெனக்கு அறிவித்ததுபோல இந்த இஷ்டலிங்கமானது அகத்திலும் புறத்திலும் நிலை பெற்றிருக்குந் தன்மையை உமது திருவடிபை வணங்கு கின்ற அடியார்களுக்கெல்லாம் நன்றாயறிவித்துச் சர வுயிர்களைப்போல உலத்திற் சஞ்சரிக்கக்கடவை” என்று வணங்கினான். கொக்கிதேவன் இப்படிச் சொல்லி வணங்கக்கண்ட அல்லமதேவர் “தாம் பெற்ற பேற்றை உல கத்தாரெல்லாரும் பெற விரும்புதல் பெரியோர்களுக்கு இப்பற்கைக் குணமேயாம்” என்று புகழ்ந்து கொக்கிதேவ னைத் தமது தாமரை மலர்போலுந் திருக்கரத்தால் தீண்டித் தழுவிக்கொண்டு அதுக்கிரகஞ் செய்தார். இவ் வாறு அல்லமதேவரால் அதுக்கிரகிக்கப்பெற்ற கொக்கி தேவன் உள்ளங்கையிலமர்ந்த இஷ்டலிங்கத்தி லமுந்திய பார்வையும் மனமும் பிறழாமல் நிலைத்திருக்கச் சிவயோ கத்தை யடைந்து சித்திரப்பாவைபோல அசைவற்றிருந் தான். அடியார்கள் விரும்பினதையே அதுக்கிரகிக்கிற அல்லமதேவர் பரிசுத்தமாகிய இஷ்டலிங்கத்தைக் கையி லேநதிக்கொண்டு பூமியில் நிஷ்காமிய தவத்தைச் செய் கின்ற அன்பர்களுடைய மனத்தில் பேரின்பமதிகரிக்க இளமையாகிய மாமரங்கள் தழைக்கும்படி வந்துலாவு கின்ற தென்றற்காற்றுப்போலச் சஞ்சரிக்கலாயினார்.

கொக்கிதேவர்க்கீ முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது முத்தாயியம்மைகதி.

அசகண்ண னென்பவனைக் கண்டிலேனென்று துன்பமடைந்து வாடுகின்ற முத்தாயியம்மையின் துன்ப மொழியும்பொருட்டு அல்லமதேவர் விரைவாக வந்து பூர்வத்தில் சொன்ன விதத்தைச் சொல்லுவோம்.

விபூதியணிந்து அதனால் அழகு மிகுகின்ற அல்லம தேவன் அடியார்களுடைய மனோதுக்கத்தை ஆடையிழந்த ஒருவனது கைபர்ப்போல விரைந்துபோய் நீக்கு யருள்செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில், தனது பாசபந்தங்களைச் சேதித்த அசகண்ணனென்பவன் மறைத்துக்கொண்டிருந்த மிக்க சிவபக்திபைப் புறத்துக் கண்டபொழுதே உடம்பை வெறுத்து நீங்கிச் சிதாகாச ரூபமானான் என்று அறிஞர் சொல்லுவர், அப்படிச் சிதாகாச ரூபமான அசகண்ணன் தேஹபாவம் நீங்கிப் பரிபூர்ண ரூபமான தன்மையை அவனுடன் பிறந்தவளாகிய முத்தாயியம்மை யறிபாதவளாய்ச் சென்று, அசகண்ணன் உயிர் நீங்கினனென்றெண்ணி மனந்தளர்ந்து மயங்கிப் புலம்பி வருந்திக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் இஷ்டலிங்கமும் உள்ளங்கையும் பிரகாசிக்க அல்லம தேவர் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். வருதலும் மனங்கலங்கிநின்ற முத்தாயியம்மை அவரைக் கண்டு, அவரது திருவடியில் விழுந்து வணங்கி, அசகண்ணனைக் குறித்துத் தான்கொண்ட துன்பந் தணியும்பொருட்டுக் கதறியழுதாள். “பாவிபாகிய நான் எனது சகோதரனையிழந்து வருந்துகிற வருத்தமெல்லாம் ஒழியும்படி தேவரீர் பெருங்கருணையால் இவ்விடத்திற்கெழுந்தருளினீர்” என்று சொல்லி மறுபடியும் வணங்கினாள். வணங்கின முத்தாயி யம்மையின் முகத்தை அல்லமதேவர் பார்த்து, “தெய்வப்பெண்ணைநிகர்த்தவளே! நன்மையை

யுடைய அசகண்ணனது தன்மையை யறியாமல் வருந்
துதல் அறிவுடையார்க்கு அழகல்ல” என்று சொல்லிப்
பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்: “என்றும் இறவாத அசகண்
ணனை இறந்தவனாக நீ யெண்ணிக் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்
கினாய்; எங்கும் ஒழிவில்லாதிருக்கிற ஆகாயம் ஒழிந்து
போயிற்றென்று கலங்குவாருமுண்டோ? தன்னைச் சச்
சிதாநந்த ரூபமாகிய பரமசிவனாகவே யறிந்தவன், அர்ப
மாகிய தோலாற் செய்யப்பட்ட சரீரத்தை நானென்று
விருப்பமாட்டான். இவ்வுலகத்தில் சற்குருவருளால்
தன்னை யறிந்தவன் இந்தச் சரீரத்தைச் சோறுண்ட
இலைக்கு நிகராயெண்ணி யொழிப்பான். பூமியில் மானிட
னாய் எழுந்தருளின பரமகுருவின் அநுக்கிரகத்தால்
தனது யதார்த்த ரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்தவன் சரீரத்
தை விடுங்காலத்தில் மட்குட முடைந்த காலத்தில் அந்த
குடத்திலிருந்த ஆகாசத்தை நிகர்ப்பான். பந்த பாசங்க
ளெல்லாம் முறிந்தோடுதற் கேதுவாகிய சிவஞானத்தை
யுடையவன் உலகிலுள்ள மாறுடர் உய்யும்வண்ணம் அவர்
கள்கண்ணுக்கெதிரே வெந்தஆடையைப்போலக் காணப்
படுவன். எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாயிருக்கிற
சிவத்தோடு பொருந்துதற்குரிய ஞானக்கண்ணுள்ளவ
னுக்கு உறவு பகையென்னும் எண்ணமில்லை. சரீரமே நா
மென்றெண்ணியிருந்து அழிகின்றவர்கள் அழியாத அறி
வேவடிவாகி உடம்போடு கூடியிருந்தும் தாக்கற் றிருப்
பவர்களையும் தம்மைப்போலவே பார்ப்பார்கள். அவர்களு
டைய யதார்த்தசிலையை யறியார்கள். கூத்தனது நாடகக்
கோலத்தோடு கூடிய நடிப்பை உலகத்தார் பார்த்து
உண்மையென் றெண்ணார். மிக்க தவத்தினை யுடையவர்
யாவராலுந் துதிக்கப்பெற்ற ஞானவானுடைய சரீரநடி
ப்பை அதுபவத்தா லறிந்து சத்தியமென்று நினையார்.
அசகண்ணனது தன்மையை அறியாமல் அவன் இறந்தா
னென்றெண்ணி யிரங்கினாய், இந்த எண்ணத்தை மறந்து
விடுவாயாக” என்று சொல்ல, பூர்ணஞானத்தையுடைய

முத்தாயியம்மை சொல்லுவாள்: “பாம்பின் காலைப் பாம்பு அறிவதன்றி அறிவோர் வேறிலர்; அதுபோல அசகண்ணனது யதார்த்த நிலையை யான் அறியவல் னேனோ? என்பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும், எமது சந்ததியார் செய்த தவப்பயனாப் தேவரீர் இங்கே பெழுந்தருளினதை நோக்கு மிடத்தில் கங்காநதியா னது முடவனிருக்கு மிடத்தைத் தேடிவந்தாற்போ லிருக்கின்றது” என்று பூசனை முதலிய வழிபாடுகள் செய்து, “பந்தநாசத்திற்கேதுவாகிய மோக்ஷபதத்தைப் பெறும்படி எனக்கு அதுக்கிரகிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அவளது பிரார்த்தனைக்கு அல்லமதேவர் மகிழ்ந்துஅவளைநோக்கி, “நீ பந்தநாசங்களை பொழித்து முத்தியையடைய விரும்பினையாதலால் இவ்வுலகத்தில் உன்னை நிகர்ப்பவர் யாருளர்? ஒருவருமில்லை. ஒரு கோடி பிறப்புப் பிறந்து பிறந்து புறக்கருமங்களைச் செய்தாலும், செய்தவர்கள் ஆணவவிருள் நீங்கினாலன்றி மேலான முத்தியையடைவார்களோ? அடையார். பிறப் பிறப்புக்களை யாம் ஒழிப்போமென்று தமது கருத்தைப் புறக்கருமங்களிற் செலுத்தித் திரிவதெல்லாம் எரியா நின்ற நெருப்பை நெய்வார்த்து அவிக்க நினைப்பதை நிகர்க்கும்; எல்லை கடந்தோடுகின்ற மனத்தை நிறுத்திக் கட்டுதலே வீடு, மனத்தை நிறுத்தாமல் விடயங்களிற் செல்லவிடுதலே கட்டு” என்று முத்தாயி யம்மைக்குச் சொல்லி அதுக்கிரகஞ்செய்தார். பொய்யாகிய குப்பை யைக் கிளறியொழித்து அதனுள்ளிருந்த முத்தினைபெடு த்துக் கொடுத்தாற்போல மயக்கத்துக் கேதுவாகிய தத் துவங்களைபெல்லாம் தள்ளி மெய்யாகிய தன்னைப்பெறும் படி முத்தாயியம்மைக்கு அருள் செய்தலும், அவள் அல் லமதேவரைநோக்கி, “சுவாமீ! மோக்ஷத்தை விரும்பிச் சரீரத்தை வெறுத்தேனில்லை; எவ்விடத்திலும் சற்குரு வைத் தேடித் திரிந்தேனில்லை; அப்படி யிருக்கவும் நான் உய்யும்படி என்னைத்தேடி எழுந்தருளி எனக்கு அதுக்

கிரகஞ் செய்தீர்” என்று அல்லம தேவரது திருவடியை வணங்கிப் பிறவித் துன்பம் நீங்கப்பெற்றுச் சிதம்பரத்தை யடைந்து எல்லையற்ற பேரின்பத்தோடு வாழ்ந்திருந்தாள்.

முத்தாயியம்மைகதி முற்றிற்று.

பதினமூன்றாவது

சித்தராமையர்கதி.

அழகிய சித்தராமையரிடத்திற்கு அல்லமதேவர் சென்று அவர்க்குச் சொல்லியருளின சிறந்தநிலையைச் சொல்லுவோம். தம்மைபடுத்த அன்ப ரெல்லாருக்கும் கொடிதாகிய பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து மெய்ஞ்ஞானத்தையும் அதனாலுண்டாதற்குரிய பேரின்பத்தையும் அருள்செய்வோராகிய அல்லமதேவர், சுருமயோகத்தையும் மற்றைக் கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் அதுஷ்டித்து வாழ்கின்ற சித்தராமையரது பட்டணத்தை யடைந்து, அவரது ஏவலாட்கள் செய்குந் கோயில் திருப்பணிதடாகம் சோலை நந்தவனம் முதலியவற்றையுண்டாக்கல் முதலிய கிரியைகளைக் கண்டு, இந்தச் சித்தராமையர் பயனில்லாத செயல்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவர், அறிவென்பது இவர் இருக்கும் ஊரி லுமிருக்காதென்று இகழ்ந்து, “இவர் இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவறப் பூண்டிருந்தும் இந்த வீண்காரியங்களில் பிரவேசித்திருப்பதை நோக்குமிடத்து இரும்புவிலங்கை நீக்கிப் பொன்விலங்கு பூண்டுகொண்டாற்போ விருக்கின்றது” என்று நினைந்து, அங்கே ஒரு தடாகத்தைத் தோண்டிக்கொண்டிருப்பவர்க ளிடத்திற்போய், அவர்களை நோக்கி, “இந்தச் சித்தராமையர் உமியைக் குத்துவோர்போலப் பயனற்ற வீண்காரியங்களிற் பிரவேசித்திருக்கிறாரே; விழுலுக்கு முத்துலேபோட் டிறைப்பதுபோல உங்களை யிந்

தக் கஷ்டமானதொழில் செய்யும்படி யேவினாரே; இந்த ஒட்டராமரது கருத்து யாது?" என் னுவினவ, இவர் வின வின சொற்கள் அந்த வொட்டரது காதுகளில் கொல்ல னுலைக்களத்திற் காய்ந்த வேல்போல துழைதலும் அவர் கள் பிரபுதேவரைநோக்கி, "நீபித்தனாபிருக்கிறாய்; எமது குநராதனை யிகழ்ந்து தகாதவார்த்தைகள் சொல்லினை; தேவர்களும் சிஷ்டனென்று புகழ்தற்குரிய எங்கள் சித்த ராமையரை ஒட்டனென்று இகழ்நதுரைத்தாய்; நீ துஷ்டனா யிருக்கிறாய்" என்று சொல்லிக் கோவித்து முகஞ் சுளித்துக்கொண்டார்கள். அப்போது அல்லமதேவர் அந்த வொட்டரை நோக்கி, "நீங்கள் ஏன் வீணாகக் கோ வித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்? உமது குருவாகிய ராமரிடத் தில் சித்தர்செயல் சிறிது மில்லாமையால் அவரை உங் களைப்பார்க்கும் சிறந்த வொட்டரென் றழைக்கிறேன்" என்றார். இதைக்கேட்ட வொட்டர்கள் அல்லமதேவரை யழைத்து, பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்டி உலகத் தில் நிலைபெற்றிருக்கிற நல்ல தருமங்களைச் செய்வோன் தேவனென்றும், அவற்றையிகழ்ந்தவன் நரகத்தை யடை வானென்றும் நல்லோர் சொல்லுவர். தீக்கருமங்களை யொழித்து நற்கருமங்களைச் செய்வோரை யறிந்து அவ ரோடு நெய்செய்தாயில்லை; ஆதலால் நீ தர்ம மார்க்கத்தை விட்டவனா யிருக்கிறாய்" என்று சொன்னார்கள். அது கே ட்ட அல்லமதேவர் ஒட்டரைநோக்கி, "இருவினையொப்பு மலபரிபாதங்களை யுடையவர்கள் என்னைக் கொண்டாடு வார்கள்; நீங்கள் வினைவசப்பட் டெழுவோர்களாதலால் என்னையறியீர்கள்" என்றார். அதுகேட்டஒட்டர்கள் "சற் கருமமும் எனக்குடன்பாடி ல்லையென்று சொல்லினையாத லால், உனக்கொரு நற்கதியுமில்லை" என்று அல்லமதேவ ரைச் சினந்துரைத்தார்கள். அதற்கு அல்லமதேவர் அந்த வொட்டரைவிளித்து, "கல்வியில்லாதமுடர்களை! நீங்கள் வீணப் பன்னேடு ஏன் தர்க்கம் பேசுகிறீர்கள்? நீங்கள் போய் உங்கள் குருவாகிய கற்றறி முடனுக்குச் சொல்

லுங்கள்; அவன் இங்கே வருவானாயின் அவன் சொல்லுஞ் சொற்களைக் கொண்டு அவனது அறிவினெல்லையுங்காண்போம்” என்றார். சித்தராமனை மூடனென்று அல்லமதேவர் சொன்ன சொல்லானது, அந்த வொட்டர்களுடைய கோவமாகிய நெருப்பில்வார்த்த நெய்போலிருந்தது. அதனால் அவர்கள் யாவரும் தமது அழுக்குத்துணியை யிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, கோவமிசுதியால் பல்லைக்கடித்துப்பெருமூச்செறிந்து மீசையை முறுக்கி நகைத்து, தமது முரட்டுக்கைகளால் கற்களைப்பொறுக்கி மடியில் கட்டிவைத்துக்கொண்டு, “நமது குருவை மிகழ்ந்தவனாகிய இவனைக் கல்லாலெறிந்து கொல்லுவோ”மென்று அல்லமதேவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, “கட்டுங்கள், பிடியுங்கள், உங்கள் கையிலிருக்கிற மண்வெட்டி யினால் வெட்டுங்கள், நிரதித்த வாயிலுள்ள வெண்பற்களைத் தட்டுங்கள், தலை வீங்கும்படி குட்டுங்கள்” என்று மனங்கொதித்துக் கூடி, அல்லமதேவரது திருமேனியின்மீது தம் கை சலிக்கும்படி கல்மழை பெய்தார்கள். பெய்தும் ஒரு கல்லாயினும் இவர் திருமேனியின்மீது படவேயில்லை. முற்காலத்தில் சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லேயன்றிப் பிறரெறியுங் கற்கள் பரமசிவரூபமாகிய அவர் திருமேனியிற் படுமோ? ஒருவன் தனது சரீர நிழலைப் பூமியிற் புதைக்குந்தோறும் அந்த நிழலானது புதைபடாமல் மேலெழுந்தது நிற்பதுபோல அந்த ஒட்டரெறிந்த கற்குவியலின்மேல் அல்லமர் நின்றார். “ஒருவன் திங்கு செய்தால் அவனைத் தண்டிப்பவன் அதமனென்றும், அந்தத் திங்கைப் பொறுத்துக்கொள்வோன் மத்திமனென்றும், அதனை மறந்துவிடுவோன் உத்தமனென்றும் பெரியோர் சொல்லுவார்கள். எதிரே நின்று பல தீமைகள் செய்தாலும் அவற்றை பெல்லாம உடனே மறந்துவிட்டு, தாமரை மலர்போல முகமலர்ச்சி யுள்ளவனாய் நிற்கிற இவன் யாவனோ? எங்கிருப்பவனோ? தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமனோ? தாமரைக் கண்ணாறு

கிய திருமாலோ? இடபவாகனனாகிய சிவபெருமானே என்று சொல்லவு மொண்ணது. ஏனென்றால், அவர்கள் தீமை செய்வோரைத் தண்டிப்பவரா யிருக்கிறார்கள். இவன் தீமைசெய்வோ ரிடத்திலும் நன்மை செய்பவனா யிருக்கிறான்” என்றிவ்வாறு கண்டோர் சொல்லி நின்றார்கள். கல்லெறிந்து கைசலித்து நின்ற ஒட்டர் களோ வென்றால், அல்லமர்மீது கல்லெறிபடாமையைக் கண்டு, இவன் மந்திர வித்தையில் வல்லவனென்று நினைந்து, “இவனை வலிந்து பற்றிக்கொல்லுவோம்” என்று கிடபவந்தார்கள். வருதலும், பல குடங்கள்தோறுமுள்ள நீரில் சந்திரன் பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றுதல்போல, அநேக சரீரங்களுண்டாக்கி, அவையாவினும் அல்லமர் பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றி நின்றார். அப்போது அந்த ஒட்டர்கள் திகைத்து நின்று, “இத்தனை அல்லமர்களுக்குள்ளோ நாம் எந்த அல்லமனைப் பற்றுவோம்! உண்மையான அல்லமன் இன்னானென்று தெரியவில்லையே” என்று மமையங்கித் தங்கள் தலைவனாகிய சித்தராம னிருக்குமிடத்தை யடைந்து, “ஐயனே! நாங்கள் வேலைபெய்யுமிடத்தில் யாரோ புதியன்வந்து உன் பெருமையை அறியாமல் உன்னைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசினான்; அப்படி அவன் இகழ்ந்துபேசக் கேட்டும், இன்னமும் நாங்கள் உயிர்விடாம லிருக்கிறோம்” என்றார்கள். அதுகேட்ட சித்தராமனுக்கு அல்லமதேவரது திருவடிபை யடைந்து உண்மை ஞானம் பெறுதற்குக் கருவியாகிய ஒரு பெருங்கோவ முண்டாயிற்று. உண்டாதலும், “என்னை யிகழ்ந்தவன் யாவனோ அவனது நாவை யறுத்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே யெழுந்து, “என்னை வையவன் யார்?” என்று நெருப்புப்போல அல்லமருக்கெதிரே வந்தான். அல்லமதேவரும் அவனது கோவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, தலையையும் கையையும் அசைத்தும் புன்னகை செய்து, “தோண்டுகின்றவர்களைத் தாங்கும் நிலம்போலப் பொறுமையுடையை யாதலால் நீ பெரிய

தவந்தையுடைய யோகியாவாய்; பிறவி நோயை அனலி ஷிட்ட பஞ்சுபோல உருவழித்தற் குரியது பொறுமை யேயாமென்று துணிந்திருக்கின்றனபோலும்; காலன் உனக்கெதிரே பொறுமையுள்ளவனாவன்; ஆலாகலவிஷம் நல்ல அமிர்தமாகும்” என்றிவ்வாறு அவனது பொறு மையையும் தவத்தையும் புதழ்பவன்போல இகழ்ந் தார். அதைக்கேட்ட சித்தராமன் அடிக்குத்தோறும் பந்து விசைகொண்டெழுவதுபோல முன்னிலும் கோவ மடைந்து அல்லமரை நோக்கி, “உனக்கு நான் ஒரு அபராதமும் செய்பாதிருக்க, என்னைக் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாயும் நீ மிகழ்ந்தமையால் நான் பொறுக்க மாட்டேன்; எனது நெற்றிக் கண்ணிய நெருப்பினால் உன்னை வறுத்துப் பொடியாக்கி விடுகிறேன்; ஒருவன் வீணாகிவிட்டது பேசினால் யார்தான் பொறுப்பார்கள்” என்றான். அதுகேட்ட அல்லமர் சித்தராமனை நோக்கி, “தன்னைக் கொல்லினும் பிறிதோருயிரைக் கொல்லுதல் பாவமென்று அறிஞர் சொல்லுவார்கள். உனக்குத் தரு மத்தைப் போதித்த என்னைக் கொல்லுவேனென்று நீ சொன்னதனால் நீ தருமவானே. சாதகங்களுள் நீயும், பெரிய தவந்தையுள் உயிர்க்கொலை செய்யாமையும், பாவங்களுள்ளே உயிர்க்கொலை செய்தலும் சிறந்தனவென்று பெரியோர் சொல்லுவர், இதனை நீ யறிந்திலேபோலும்” என்றார். என்று சொல்லுதலும் சித்தராமன் மறுபடியும் அல்லமரை நோக்கி, “நீ உன் செருக்கொழிந்தா யில்லை, என்னெதிரே செவிசுடு சொற்களைச் சொல்லி நின்றாய், உன்னை விடமாட்டேன்” என்று மிகவுங் கோ சித்துத் தனது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக் கண்ணைத் திறந்தான். நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக்கண் காமனை யெரிப்பதன்றிக் காமமில்லாத யோகியைச் சுடாதாத லால், அந்த நெற்றிக்கண் நெருப்பானது அல்லமதேவ ரது திருவடிக்கீழ்ச் சென்று வணங்கியது. அப்படி வணங்கி மீண்ட நெற்றிக்கண் நெருப்பானது ஒரு

வீரன்மேற் பாயத் துணிந்துபோய், அவனது வீரத் தன்மையைக் கண்டு வலிஞன்றி, வேறொரு பேடியின் மீது பாயச் செல்லுதல்போல சித்தராமனது பட்டணத் திற் பற்றிக்கொண்டது. சிவபெருமானது நெற்றிக்கண் ணெருப்பானது முப்புரத்தை யெரித்தாற்போலச் சித்த ராமனது நெற்றிக்கண் ணெருப்பானது அவனது நகரையே யெரிக்கத் தலைப்பட்டது. அப்போது அந் நகரத்தி லுள்ள ஆபரணங்க ளெரிந்தன, சிறந்த ஆடைக ளெரிந் தன, சந்தனமாத்துண்டுக ளெரிந்தன, பரிமா திரவி யங்க ளெரிந்தன, ரத்னங்க ளெரிந்தன, இதைப் பார்த் தவர்களுடைய வயிறுகளும் எரிந்தன. அந்நகரத் துள் ளவர்கள், குழந்தைகளை யெடுப்பவரும், முதியோரை யிழுப்பவரும், புதையலை யெடுப்பவரும், புகவொண்ணா மல் மண்ணிற்புரண்டு வாயடித்துக் கொள்பவரும், நெரு ப்பைய விப்பவருமாகிப் பதைத்துக் கடல்போல இரைந் தழுதார்கள். இந்த நெருப்பின் வெப்பத்தால் ஆகாய கங்கையுங் கொதித்தது. அப்பொழுது, அருட்கடலா கிய அல்லமதேவர், அந் நகரத்தாது துன்பத்தை யொ ழிக்க நினைத்து, முற்காலத்தில் ஆலாகல விஷத்தை யுண்டு தேவர்களைக் காத்ததுபோல, இந்த நெருப்பை யொரு இமைப்பொழுதில் தணித்து அந் நகரமானது முன்னிலும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கும்படி செய்தருளி னார். ஒரு கம்மியன் கண்டபடி செய்த ஒரு பொன்னாப ரணத்தை, மற்றொரு கம்மத் தொழிலிற் சிறந்தவன் வகது அழித்து நன்றாகச் செய்ததுபோல அந் நகரத்தை முன்னிலும் நன்றாகப் புதுக்கினைதைக் கண்ட சித்தரா மன் தன் செருக்கொழிந்து, நாணமடைந்து, முகங்கருகி நின்று, “இவன் என்னை யாட்கொள்ளவந்த பரமசிவனை பாவன்” என்று மனத்திலெண்ணி, அல்லமதேவரை நோக்கி, “தியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தநா னேண்டும்; குழந்தைகள் செய்த பிழையைத் தாயன்றிப் பொறுப்பவர் யார்” என்றுசொல்லி அவரது திருவடியில்

வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்பொழுது பரமசிவ வடிவாகிய அல்லமர், “முற்காலத்தில் கைலாயமலையை அசைத்தெடுத்த ராவணன் வலி தொலைந்து பிரார்த்திக்க அவனது பிழைபொறுத்து அவனைக் காத்தருளிற்றோல இந்தச் சித்தராமன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தாளிக் கையினு லெடுத்தணைத்து, “கல்வியையும் தவத்தை யும் அழிக்கின்ற கோவத்தைப் பற்றற விடக்கடவாய்” என்று சொல்லிப் பின்னும் சொல்லுகிறார்: “கோவம் தன்னின் வலியவனிடத்திலும் சமானமானவ னிடத்திலும் செல்லாததலால் அவரிடத்தில் கோவத்தைக் காப்பது அறமெனப்படாது; செல்லுமிடமாகிய மெலியாரிடத்திற் கோவத்தைக் காப்பதே அறமெனப்படும். வைதவனை வாழ்த்தினவனாகவும், தீமைசெய்தவனை நன்மை செய்தவனாகவும் கொள்வோன் முத்தியைக் கண்டவனாவன்; அவ்வாறு கொள்ளாதவன் பாமரனேயாவன். பெரியோரைக் கோவிப்பவன் மலையைக் கல்லிய கோலை நிகர்ப்பான்; சமானமானவர்களைக் கோவித்தவன் தன்னால் செய்யப்பட்ட தீங்குகள் யாவும் அவர்களால் செய்யப்பட்டு வருந்துவன். இழிந்தவரைக் கோவித்தால் எரிவாய் நிரயத்தில் வீழ்வான்; ஆதலால் மிக்கார் ஒத்தார் இழிந்தவர் என்னும் முன்றிடத்தும் கோவங்கொள்ளா திருத்தலே நன்மையாகும். இந்தக் கோவமில்லா திருத்தல் நமக்கு மிகத்திரமே யன்று, தேவர் முனிவர் முதலியோர்க்கும் நன்மையேயாம்” என்று சொன்னார்.

அதுதேட்ட சித்தராமன் அல்லமரை நோக்கி, “சுவாமி! முத்தி யடைதற்குரிய சாதனங்க ளொன்றும் என்னிடத்தி லில்லைபாயினும் என்னை வலியவன் தாட்கொண்ட நன்மையே நன்மையாகும். மதயானையை வலிந்து பற்றித் திருத்திக் காலாவிட்ட வேலையைத் தலையாலே செய்யும்படி செய்துகொள்வதன்றி அது தானே வந்து உறவாவதுண்டோ? அதுபோலவே அடியேனையும் தேவரீர் திருத்தி யாட்கொள்ளுதல் தகுதியாம்.

வெற்றி மிகுந்த மஹாவீரனது வீரத்தன்மை எதிர்
தோரது படைமேற் செல்லுமபோது விளங்குதல்போல.
தேவரீரது அருள்வலி என் தீமைத் திட்ட கொலையால
காணப்படும்” என்று சொல்லி வணங்கினான். வணங்கின
அரசுச் சித்தராமனை அல்லமே நவர் அருளோடு பார்த்து,
“பக்குவியாகிய இவனுக்குப் பேரின்பமுத்தியுண்டாகும்
வழியைத் தெரிவிப்போம்” என்று திருவுளம்பற்றிச்
சொல்லத் தொடங்கினான்: “பக்குவி யல்லாதவனுக்கு
வேதாகம முடிவாகிய பொருளை உபதேசிப்பவன் ஆசா
சாரியனாவன். அவன் ஆசாரியரிற் பதபு பென்றுஞ் சொ
ல்லப்படுவான். பக்குவம் பார்த்து உபதேசிப்பவன் ஆசா
ரிய சிங்கமென்று சொல்லப்படுவான். பரம ஞானமொன்று
மாத்திரம் முத்திக் கேதுவாகும். மற்றைச் சரியை
கிரியை யோகங்கள் ஞானமுண்டாவதற் கேதுவாகும்
என்று வேதங்கள் சொல்லாநின்றன. ஆதலால் இரதச்
சரியை கிரியை யோகங்களை மேலான பொருளா யெண்
ணிக் களிப்பவர் கீழ்மக்களையாவர். கருமமும் யோக
மும் மனத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி விடயங்களிற் செல்
லாது தடுக்கும். அந்த மனததால் ஈச்சுரன் நித்தியன்
என்கிற ஞானந் தோன்றும். ஞானந் தோன்றுதலும்,
அரித்தியமா யழிந்தொழிகின்ற பொய்யுடமபும் அதற்
குரிய பொருள்களுமாகிய இவற்றை வெறுத்துச் சற்
குருவைச் சென்றடைந்து, தத்துவங்களை யெல்லாங் கட
ந்து நின்ற ஒப்பற்ற பிரமப்பொருளையே தரிசித்துக்கொ
ண்டிருப்பான். ஐம்புலன்களையும் களைந்தவுடனே ஐம்
பொறிகளும் ஐம்பூதங்களும், கரணங்கள் நான்கும், மற்
றைக் கலைமுதலிய ஐந்தும், சுத்தமுதலிய ஐந்தும் அடி
யில் வைக்கப்பட்ட குடம்விழுந்தால் மேலேவைக்கப்பட்
டிருக்கிற குடங்களெல்லாம் ஒருங்கே விழுவதுபோல
அழிந்தொழியும். பஞ்சேந்திரியங்களையும் ஒவ்வொன்
றாய்விட்டால் ஏனைய விஷயங்களிற் சாரும். முதன்மையா
கியமனத்தை யொழித்தால் எல்லாமொழியும். அது எது

போலவென்றால், இந்தலை நாகத்தின் தலையொன்றை யறுததால் மற்றைத் தலைகள் விஷத்தைச் சிந்திக்கொ ண்டேயிருக்கும்; கழுத்தை யறுத்துவிட்டால், விஷ முழுதும் நீங்கிப்போம் அதுபோல” என்று சொன்னா. “அன்றியும் மனமடங்குநால் உடலுபிரிகள் ஒன்றற்கொ ண்று பேதமானவையோ அபேத மாயினவோ என்னும பிதது நீங்குவிடும்” என்று உண்மை ஞானத்தை உபதே சித்தருளினார். அப்போது சித்தராமன் அல்லமதேவரை அடிவணங்கி, “என்போல உன்னருள் பேற்றவர் ஒரு வருமிலலை” என்று புகழ்ந்து குற்றேவல் செய்பாறிக, அல்லமதேவர் சொன்னலாபுரத்தி லெழுந்தருளி யிருந தார்.

சித்தராமையர்கதி முற்றிற்று.

பதினான்காவது

வ ச வ ண் ண ர் க தி.

சித்தராமனோடு, ஆசாரிய சிரேஷ்டராகிய அல்லம தேவர், பக்தர்களாகிய பயிர்களை விளைவிக்கின்ற கல யாணபுரி யென்னுங் கழனியில் பாய்ச்சிய நீர் என்று சொல்லுதற்குரிய வசவண்ணரைப் பயிரிடு மாநதாபோ லக் கண்டு உண்மையாகிய தமது விருப்பத்தை அருதக் கல்யாணபுரியின்மீது வைத்த செய்தியை யாம் இனிச சொல்லுவோம்.

எப்படியென்றால், சொன்னலாபுரம் தவஞ்செய்த தென்று விண்ணுலகத்தாரும் துதிக்கும்படி அல்லம தேவர் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்காலத்தில், அழகு பொருந்திய கல்யாணபுரியாகிய நந்தனவனத்தில் வசவண்ணரென்னும் தாமரைமலரின் அவரது கீர்த்தி யாகிய வாசனை அவரது இனிய மொழியாகிய காற்றி னால் வந்து காதென்னும் மூக்கில் நுழைய இர்தப் பெரிய வுலகமானது மிகவும் சந்தோஷ மடைந்தது.

வசவண்ணரது மேலாகிய பசும்கள் பாமசிவனது கீர்
த்தியாகிய சோற்றை யுண்பதற்குத் தகுதியாகிய இனிய
சுவையையுடைய விபஞ்சன பதார்த்தமாக வசவண்ண
ரது சிறந்த பசும்கள் அமையப்பெற்றன. அவற்றைப்
பெருந்தவத்தினர் கூடி யுண்ணுதற்குரிய நாவினால்
பிறவிப்பசி தொலையப் புசித்தார்கள். டிறவியை நீக்கு
கின்ற சித்தாமனுக்கு முன்னே சொல்லிய சச்சிதானந்த
முதவிய இலக்கணங்களுக்கு வசவண்ணரென்னும் இலக்
கியத்தை யுதாரணங் காட்டுதற்பொருட்டு அல்லமதேவர்
திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளினார். அடியவர்க் கெளிபவ
ரென்று சொல்லப்படுகின்ற அந்த அல்லமதேவர் சித்த
ராமனை யழைத்துக்கொண்டு கலியாணபுரிக்குப் பிரயா
ணப்பட்டுபோய் அங்கே வசவண்ணரைக் கண்டு இரு
வரும் மனமகிழ்ந்து, அந்த வசவண்ணர் உண்டாக்கி
வைத்த தருமரத்திரத்தில் தங்கித் தமது வழிநடந்த
இளைப்பை மாற்றிக்கொண்டு, சிவனடியார் கூட்டம் செல்
லக் கண்டு அதன்பிறகு அலங்காரகாண்ட மென்னும்
கலியாணபுரத்தைக் கண்டு செல்லும்போது, சித்த
ராமனை நோக்கி, “இந்த நகரத்தின் அலங்காரம்போல
வேறெந்த நகரத்திலாயினும் கண்டதுண்ட என்று
அவ்வலங்காரங்களைத் தனித்தனியே காட்டிக்கொண்டே
போய் வசவண்ணரது திருமானிகைக்கெதிரே மலைபோ
லுயர்ந்து தோன்றுகிற கோபுரவாழிகை யடைந்து, அவ்
விடத்தில் பெருந்தவத்தினரது கூட்டத்தைக் கண்டார்
கள். அவர்களில் சிலர் அறுசுவை யுணவை யுண்ண
வருவாரும், உண்டு தெருவில் வந்து நிற்பாரும், பெரி
யோரிருக்கு மிடத்திற்கு அன்னக்காவடி சுமந்து செல்
வாரும், மணம்பொருந்திய மலர்களை யெடுத்துக்கொண்டு
பாமசிவனைப் பூசை செய்யப் போவாரும், தமக்குக்
கொடுத்த ஆடைபைத் துண்டு துண்டாகக் கிழிந்துக்
கோவணமாக்கி மீதியானதை அங்குள்ளார்க்குக் கொடு
த்துவிட்டுப் போவாரும், பொன்ரத்தங்கன் ஆடை முத

லியவைகளைத் தமது தேவியர்க்குக் கொடுக்கப்பெற்றுக் கொண்டு போவாரும், நிந்தித்து எம்மோடெதிர்த்த சமணருடைய வலியை வசவண்ணருக்குத் தெரிவிப்போமென்று போவாரும், வசவண்ணரைக் கண்டு வணங்கும்பொருட்டு சிவிகை யேறிவந்து இறங்கிப்போவாரும், வசவண்ணரைப் புகழ்ந்து பாடும்பொருட்டு வீணைகொண்டு செல்வாரும் இவ்வாறு அடியவர் கூட்டம் நெருங்கின. வசவண்ணர் தலைவாயிலில் அல்லமதேவரும் சித்தராமனும் நின்று அர்த்தக் கோலாஹலத்தை நோக்கிக் களிப்படைந்தார்கள். அப்பொழுது அங்கிருந்த அப்பணன் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு பரிசுத்தன் இவர்களைக்கண்டு வசவண்ணருக்கு இவர்களுடைய வரவைத் தெரிவிக்கப்போய், வசவண்ணர் பூசைசெய்துகொண்டிருக்கையில், “பரமசிவனே யிரண்டுருவங் கொண்டு வந்தாற்போல இரண்டுமஹான்கள் நமதுதலைவாயிலில்வந்து நிற்கிறார்கள்” என்று சொல்ல, வசவண்ணர் அவனை நோக்கி, “கன்றுக்கிரங்கிவந்த தாய்ப்பசுவுக்கு ஒரு தடையுண்டோ? நீ போய் அவர்களை யிங்கே யழைத்துவா” என்று கட்டளையிட, அவனும் அப்படியேபோய், அல்லமதேவரையும் சித்தராமனையும் வணங்கி, “ஐயன்மீ! உங்கன் வரவை அடியேன்போய்ச் சொன்னமாததிரத்தில், வசவண்ணர் மிகவுங்களிப்படைந்து “நான்செய்த பரிசுவிற்கு பூசையின்பயன் இதுவாம்” என்று உங்களை யழைத்து வரும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டார். எழுந்தருளக் கடவீர்கள்” என்று பிரார்த்திக்க, அல்லமதேவர் கோவிப்பவர்போல வெறிக்குக்காட்டி புன்னகைசெய்து அப்பணனை நோக்கி, “ராஜரீக முடையோரிடத்தில் ஐயமேற்றுண்பவர்களாகிய எங்களுக்கு ஒரு காரியமுமில்லை, நீ போ” என்றார். இந்தச் செய்தியை அப்பணன் வசவண்ணருக்குச் சொல்ல, அவர் மிகவும் மனம் வருந்தி, “ஐயோ! தாய்ப்பசுவின் வருகையைக்கேட்ட கன்று தும்பறுத்தோடி யணைவதுபோல நானெழுந்து விரைந்

தோடி அவர்களை யடையா திருந்தேனே” என்று துக்கிக்கும்போது, மாச்சிதேவன் அருகேவந்து நின்று, “ஏன்னுக்கிக்கிறீர்? திருப்பாற்கடலிற் பிறந்த அமிர்தமானது கிடைத்தால் அதனை யுண்ணுது சோம்பி யிருப்பவர்க்குச் சமானமாயிருக்கிறே” என்று சொல்லுதலும், அந்தச் சொல்லானது தூண்டுகோல்போல வுதவ, விவையெழுந்து மாச்சிதேவரையடிவணங்கி, “நான் பெரும் பிழைசெய்தேன்” என்று சொல்லி அருந்தவத்தினரோடு கூடி அல்லமதேவர்க்குச்சமீபத்தில்வந்து, “அடிபெனது குணம் பாவமேயாகி, யான் அந்தக் குணத்தினின்றும் மாறுபடா திருக்கிறேன். அதுபோலவே தேவரீரும் உமது குணமாகிய அருளில்நின்றும் மாறுபடா திருத்தல்வேண்டும். புதல்வர்செய்த பிழையைப் பொறுக்காததாய் உலகிலுண்டோ? யான் சூத்திரப்பாவை; தேவரீர் அந்தப் பாவையை யியங்குவிக்குஞ் சூத்திரியா யிருக்கிறீர்? என் பிழையைப்பொறுத் தென்னையாட்கொள்ள வேண்டும்” என்று அல்லமதேவரது திருவடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கினார். “நிலமகள் தாங்காமல் தள்ளிவிட்டால் தாங்குவோர் வேறு யாருளர்? கடல் புரண்டால் அதைத் தடுப்பவர் யார்? அதுபோல தேவரீர் கோவித்தால் அதைத் தடுத்துக் கொள்ளவல்லார் உலகிலுண்டோ” என்று சொல்லி மீட்டும் வணங்கினார். மாச்சிதேவரும் அல்லமதேவரை வணங்கி, “இந்தச் சிறுவன் தேவரீரது திருவடிக்கு அன்பு செய்யத் தொடங்கு முன்னே இவனை முனியத்தகாது” என்று சொல்லினார். அதன்பிறகு கீன்னரப்பிரம னென்பவன் வந்து வசவண்ணரை யதுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். மற்றும் அங்கிருந்த சிவனடியார் யாவரும் வந்து எங்கையெல்லாம் அடிமைகொள்ளத் திருவுளமாயின் இந்த வசவண்ணர் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களை அல்லமதேவர் நோக்கி, “நீங்கள் பேசக் கற்றுக்கொண்டீர்

களேயன்றி அவ்வாறு ஒழுகக் கற்றிரில்லை. இப்படி மன மொருவகையாயும் வாக்கொருவகையாயும் செய் லொருவகையாயு மிருக்கிற தும்மினும் கூத்தாடிகள் சிறந்தோராவர். அன்பில்லாதவர் கொடுத்த பொன் மலை யாவாயினும் ஒருபயனுமில்லை. அன்புள்ளவர் கொடுத்த பொன் அணுவளவாயினும் அது புண்ணியத்தைத்தரும், அன்பில்லைபாயின், இல்லறம், துறவறம், தானம், தவம், கல்வி, நல்லோருறவு, யாகம், விரதம், பூசை முதலிய யாவும் புண்ணியப்பயனைத் தரமாட்டா. அன்புடையான் செய்யும் தீமையும் நன்மையாகும்; அன்பில்லாதவன் செய்யும் நன்மையுந் தீமையாகும்; அன்பினால் முத்திப் பேற்றையு மடையலாம். ஆதலால் அன்பேயன்றிச் சொற் கள் மனமகிழ்விக்கமாட்டா” என்றிவ்வாறு சொல்லியரு ளுநதலும், வணங்கிசின்ற மாச்சிதேவர் முதலானோர் மீட் டும் அல்லமதேவரை வணங்கி, “தேவரீரது கருணையா லன்றி வேறுஎதனால் நாங்கள்நல்லவர்களாவோம்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்போது சித்தராமர் அல்லமதே வரைவணங்கி, “எட்டிக்கனியைத் தின்றாற்போலக் கண்ட யேனது பிறழையைப் பொறுத்தருளினும்; அதுபோலவே இந்த அன்பனாகிய வசவண்ணரையும் அதுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று வணங்கினார். அதன்பிறகு “வசவண் ணரும், அடியேன் உன் அடைக்கலம், என்னை யாண் டருளவேண்டும்” என்று திருவடியில் வீழ்ந்து வணங் கினார். சென்னவசவரும் மற்ற அன்புர்களும் அல்லம தேவரைச் சூழ்ந்து வணங்கினார்கள். அப்போது அல் லமதேவர் தமது திருக்கரத்தால் வசவண்ணரை யெடு த்து அணைத்து அதுக்கிரகஞ் செய்து, அவரது திரு மடத்தில் அளவில்லாத அடியார்களோடு இனி தெழுந் தருளியிருந்தார்.

வசவண்ணர்க்கி முற்றிற்று

பதினேந்தாவது மருளசங்காதேவர்கதி.

மலைபோல வுபர்ந்த பிரசாத குண்டத்தில் மருள சங்கான் என்பவரை அல்லமதேவர் கண்டு, அவருக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்த சரிதத்தைச் சொல்லுவோம். அளவற்ற பெருந்தவதனினர் புடைகுழ்ந்துவா, வசவண்ணர் வறிஞர்க்குக் கிடைத்த புதைபல்போலத் தமக்குக் கிடைத்த அல்லமதேவரை உடன்கொண்டு தமது திரு மாளிகைக்குப் போகநடொடங்கினர்.

பற்பல அவஸ்தைகளை நீங்கிப் பாசிவத்தை யடை னோரது செய்கைபோலப் பல வாயில்களையும் கடந்து போய்ப் பிரசாத குண்டத்தை யடைந்து அதன் கரை மீது பித்தரைப்போல, நிரிடு மருளசங்காணைக் கண்டு அவனது உண்மை நிலையை அறிந்து நிற்கிறபோது, இவரைக் கண்ட மருளசங்கான் ஒருவறிஞன் தேவா மாதத்தைக் கண்டாற்போல மனமகிழ்ந்து விரைந் தொடிவரது இவரது திருவடியின்மீது வீழ்ந்து வணங்கினான். வணங்கின மருளசங்காணை அன்போடு அல்லமதேவர் தமது திருக்கரத்தால் எடுத்து மார்போடணைத்து அதுக்கரத்தது, அருள்நிலையையுடைய சித்த ராமரை நோக்கி, மருளசங்கானது குணங்களை வியந்து சொல்லத்தொடங்கினான்: “பிரசாத குண்டத்திற் பொருந்திய பிரசாதத்தை மிகுதியாய் உண்டு வாழ்கின்ற மருளசங்காதேவரது உண்மைத்தன்மையை வசவண்ணா முதலாகிய அடியார்கள் எல்லாரும் கண்டிலர். இனி காணவல்லார் யார்? சரியை, கிரியை, யோகம் என்கிற இவற்றை அதுஷ்டிப்பவர்களை அவரது செய்கையால் அறிந்து கொள்ளலாம். ஓர் செயலுமின்றி வாழ்கின்ற ஞானியை அறியலாகுமோ? ஒரு சிவஞானியானவன் இல்லறத்தையாயினும் துறவறத்தையாயினும்

தாங்கி இலைமறைகாய்போல இருப்பனென்று அறிஞர் சொல்லுவார்.

அன்றியும் வல்லவனென்று இருப்பினும் இருப்பன்; வல்லவனல்லாதவனாயிருப்பினும் இருப்பன்; யாவரும் இகழும்படி அற்பனாயிருப்பினும் இருப்பன்; புண்ணியத்தையுடைய நல்லவனாயிருப்பினும் இருப்பன். அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த ஞானியாலன்றிக் கருமியால் வலியபிறவி நீங்காது. அது எதுபோலவென்றால், சூரியோதயத்தினாலல்லாமல் இருள் நீங்காததுபோலாம். இந்த மருளசங்கரது உண்மை நிலையை நீயும் காணக்கடவை” என்று சொல்ல, சித்தராமர் அல்லமரை வணங்கி, “ஐயனே! இந்த மருளசங்கரர் பித்தர்போ லிருப்பதற்குக் காரணம் யாது?” என்று வினாவுதலும், அல்லம தேவர் சொல்லத்தொடங்கினார்: “யாதாயினும் ஓர் தொழிலைச் செய்து பொருளிட்டி அதனால் உயிர் வாழ்வோமென்றால், அதில் அநேக துன்பங்கள் விளையுமென்றெண்ணி அதனையொழித்து, பரிசுத்தராகிய சாமூர்த்திகளாகிய சாதுக்கள் உண்ட மிச்சிலையுண்போமாயின் அதனால் பழியொன்றுமில்லை, நமது பிறவியும் ஒழிகதுபோம் என்று அறிந்து, இந்த மருளசங்கரர் பிரசாதக் குழியை நீங்காமல் இருக்கிறார். பிறவித்தனை நீங்கின சிவபக்தருடைய திருவடியை விளக்குகின்ற நீர்க்குழியில் வந்து பிறந்து முழுது அதில் வாழ்கின்ற புழுவின் பெரும்பேற்றைக் கங்கைமுதலாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கித் தமது தீவினைகளை யொழித்துக் கொள்ளுகின்ற அந்தணரும் அடையமாட்டார்கள் என்று வேதங்கள் சொல்லாநிற்கும். தாய்க்கும் மாதருக்கும் தந்தைக்கும் பசுவிற்கும் குழந்தைகளுக்கும் வேதிபருக்கும் துன்பஞ்செய்த கொடிய பாவங்களையும் இமைப்பொழுதில் ஒழிக்கும்; அந்தக்கரணத்தைச் சுத்திசெய்து சிவசொருபமாக்கிவிடும். ஆதலால், சிவப்பிரசாதத்திற்கு நிகரானபொருள் வேறென்னுளதோ? பசிக்கு மருந்து

மாகி முத்தியைத்தரும் பெருமை வாய்ந்து பிறவியை
யொழிக்கின்ற சிவப்பிரசாதத்தின் பயனையறிந்து இவ்
விடத்தில் வசிக்குந் தன்மை இந்த மருளசங்கர்க்கே
யன்றிப் பசிக்குச் சோறுண்ணம் மனிதர்க்கு உண்டா
குமோ” என்று சொல்லியருளினார். அதுகேட்ட சித்த
ராமர், “ஐயனே! மருளசங்காரே தேவரீரை அறிவார்,
தேவரீரை அவரை யறிவீர்; இவ்வுலகில் வேறு யாவர்
அறியவல்லார்? பாம்பின்காலைப் பாம்பேயறியும்” என்று
சொல்லி, அல்லமதேவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்
கினார். அப்போது வசவண்ணர் வந்து அல்லமதே
வரை வணங்கி, “ஐயனே! பொற்புதையலின்மீதுருந்தும்
துன்பப்படுவான்போல மருளசங்காரை நான் அறியா
திருந்தழிந்தேன். தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி அவ
ரது பெருமையை எனக்கு அறிவித்தீர்” என்று புகழ்ந்து
நிற்க, அல்லமதேவர் அந்த வசவண்ணரை நோக்கி, “நீ
பாசிவபக்தியில் சிறந்தவன்; மருளசங்கார்போல் அள
வற்றவர்கள் உன் வீட்டு வாசலில் இரவும் பகலும் நீந்
காமல் காத்துக்கொண்டிருப்பராயின், அவ்வாயில் ‘புண்
ணியவான்கள் தாம் செய்த தவப்பயனால் போய்த் தங்கு
கின்ற கைலாயமலையே யன்றோ? வெப்பம் எதன்கண்
உண்டாயினும் அது வெவ்விய தீயின் குணமென்று
சொல்லப்படுவதுபோல மூன்றுலகத்தும் எவ்விடத்
தாயினும் சிவபக்தி யுண்டாயின் அது உனதேயென்று
இவ்வுலகத்தார் சொல்லாநிற்பர். ஆதலால் உன் பெரு
மையை யார் அறிவார்? பக்திக்கடலே! குணக்குன்றே!
பாசப்பகையே! எம்முறவே! முத்திக்கரசே! சிவான
ந்த முதலே! ஞானமணி விளக்கே! சித்திப்பொருளே!
அருள்நந்திதேவே! உன்னைத் தொழும் அடியார் புத்தி
க்கு அமுதே! உன்னைப்போல்வார் வேறு யாருளர்”
என்றுசொல்ல, வசவண்ணர் அல்லமரை நோக்கி, “தேவ
ரீர் அடியேனுக்குப் போதித்தருளிய நன்மைகளெல்
லாம் உன்னைக் காணுது கழிந்த நாட்களில் இல்லை; உமது

செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை வணங்கப்பெற்ற இன்று தொடங்கி யுளவாம்” என்று சொல்லி வணங்கி எழுதலும், அவ்விடத்து நின்ற சிவசரணரெல்லாரும் மனமகிழ்ந்தார்கள். உலகத்தாரது அறிவை பந்தப்படுத்தின மலவிருளைத் தமது வாக்கினாலும் திருவுளக் கருத்தினாலும் அருளைக்கத்தாலும் முழுதும் ஒழிக்கும் பொருட்டு உதயஞ்செய்த ஞானசூரியனாகிய அல்லம தேவர், தேவர்களாலும் அறியப்படாத பொருளாகிய பேரின்ப அதுபூதி விளக்கத்தைத் தமது பெருங்கருணையால் மருளசங்கரதேவருக்கு அருள்செய்தார்.

மருளசங்கரதேவர்கீழ் முற்றிற்று.

பதினாறுவது

இஷ்டலிங்ககதி.

அல்லமதேவரானவர் அருள் சுரந்து அன்போடு வசவண்ணர் ஞானத்தை படைப்படி இஷ்டலிங்கத்தினியல்பைச் சொல்லியருளின சரித்திரத்தை நம்முடைய வல்வினைகளெல்லாம் அற்றொழிப்படி சொல்லுவோம்.

மருளசங்கரதேவர்க்கு ஒப்பற்ற பேரின்ப வீட்டை அருங்கிரகித்த அல்லமதேவர் வசவண்ணரது திருமாளிகையில் போய் அநேக சிவபக்தர்களைக் கண்டார். அப்போது வசவண்ணர் இவரைக் கண்டமாத்நிரத்தில் ஒரு திவ்வியமான ஆசநம் சமர்ப்பிக்க அதின்மீது வீற்றிருந்தார். இருத்தலும் வசவண்ணர் இவரது திருவடியை வணங்கி, நறுமலர்களா லருச் சித்தி துதித்து நின்று, அடியேன் சிவபக்தியை யறிந்துகொண்ட தன்மையானது ஊமன் கண்ட கனாப்போலும்; இந்தச் சிவபத்தி மேன்மேலும் விருத்தியாகும்படி அடியேனுக்குக் கிருபைசெய்யவேண்டும்” என்றார். அப்போது அல்லம தேவர் வசவண்ணரை நோக்கி, நீ சிவபக்தர் கூட்டத்

தோடு அமர்ந்திருக்கறாய்; உனக்குச் சிவபக்தி மார்க்கத்
தை ஒருவர் காட்டவும் வேண்டுமோ? சூரியனுக்கு
இருளை யொழிக்கும்படியான சக்தியை ஒருவர் தரவும்
வேண்டுமோ” என்றார். அதுகேட்ட வசவண்ணர் அல்
லமதேவரை நோக்கி, “சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனை யிந
ழ்ந்து என் மனச்செருக்கை யழிக்காபல் புகழ்ந்தீர்;
இப்படி புகழ்ந்தது புனிங்கறியிட்டு வியாதியை அதி
கரிக்கச்செய்வதுபோ லிருக்கின்றது” என்று சொல்லித்
திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, “உன் திருவடியை அர்ச
சிக்கும்படி எனக்கு நற்புத்தி யருள்செய்யவேண்டும்”
என்று பிரார்த்தித்ததிலும், அல்லமதேவர் சொல்லுவா
ராயினர்: “புல், மாம், நெளிகின்ற புழு, பறவை, மிரு
கம், முதலிய பல பிறவிகளினின்றும் தப்பி மாதா
ராய்ப் பிறத்தல் புண்ணியான்மாக்களுக்கேயன்றி மற்றை
யர்க்கு அருமையாகும். அவ்வாறு மாதாராய்ப் பிறந்
தாலும், நல்லறஞ் செய்யுஞ் சந்ததியிற் பிறத்தலருமை;
அறஞ்செய்யுஞ் சந்ததி வாய்ப்பினும் அறத்தை வளர்த்
தற்குரிய சரீரத்தைப் பெறுத லருமையாகும். அது
பெற்றாலும் அன்போடு அறஞ்செய்த லருமையாகும்.
செய்தாலும் புறச்சம்மங்களை விட்டு ஆகமநெறிச் சம
யங்களை யதுசரித்த லருமையாகும். ஆகமநெறியை
யடைந்தாலும் நன்மையாகிய சைவசமய நெறியை
யடைவது அருமையாகும். அடைந்தாலும் ஏகலிங்க
ஐக்கியனாகுதல் அருமையாகும். புண்ணிய விசேடத்
தால் இஷ்டலிங்கத்தை உள்ளங்கையி லமைத்து எப்
பொழுதும் அன்போடு பூசிப்பவன் பக்தனென்று
சொல்லப்படுவான். கரியகாகத்தின் இருவிழியிலும் ஒரு
மணியே யிருந்து வினங்குவதுபோல இஷ்டலிங்கமா
னது அகத்திலும் புறத்திலும் நீங்காது விளங்கிக்கொண்
டிருக்கும். இஷ்டலிங்கமாகிய மேலான பொருளிலே
இடையறாது விழித்துக்கொண்டிருப்பவன் இந்தப் பிர
பஞ்சமாயையை வென்றவனென்று வேதங்கள் சொல்ல

நிற்கும். ஒன்றோடொன்று பொருந்த மூன்று உபாதி
களையும் வஸ்திர மடிப்பாகச்செய்து அதன்மீது இஷ்ட
லிங்கத்தை யமைப்பானாயின் அவன் அப்பொழுதே சிவ
ரூபமாய் விடுவான். அருளென்கிற நீரினால் அபிஷேகஞ்
செய்து உபசாந்தமாகிய சந்தரத்தோடு பொருந்த பஞ்
சேந்திரியங்களாகிய நறுமலர்களைக்கொண் டருச்சித்து
அறிவாகிய நிவேதனம் சமர்ப்பித்தால் அவன் பரமசிவ
னுக்குச் சிறந்த பக்தனாவான். குற்றமற்ற மனத்திலுண்
டாகிற அன்பையன்றி வேறு பூசைகள் செய்ய விரும்பு
தலால் என்ன பயன்? மனோசாஞ்சல்ய முடையவன்
அபிஷேகஞ் செய்யும் நீரானது சிவபெருமானது சடைவி
லுள்ள கங்கை நீரினும் சிறந்ததோ? எப்போதும்
பூவோடு கூடிய கையினையும் பரமசிவனது புகழைச்
சொல்லுகிற நாவையும் படைத்தவனை அந்தப் பரமசிவ
னை யென்று தேவர்கள் தோத்திரம் பண்ணுவார்கள்.
திரிபுராந்தகனாகிய பரமசிவனைப்பூசையெய்த கையினை
யும் அவன் புகழைப் பேசாத நாகையினையும் படைத்தவ
னாகிய நீசனைப்பார்க்கிலும் கூட்டிற் சஞ்சரிக்கிற குறங்கு
சிறந்ததென்று சொல்லலாம். குடிப்பன, விழுங்குவன,
கடிப்பன, நக்குவன என்னும் நால்வகை யுணவையும்
உள்ளங்கையிலமர்ந்திருக்கிற இஷ்டலிங்கத்துக்குச் சமர்
ப்பித்தது உண்பவன் மேலே வரக்கடவனவாகிய வினைக
ளெல்லாவற்றையும் ஒழித்தவனாவான். தனது உடல்,
பொருள், ஆவி என்கிற மூன்றினையும் குரு லிங்க ஜங்க
மங்களுக்குக் கொடுத்து யான் எனது என்னும் அகங்
கார மமகாரங்களை யொழித்திருப்பவன் மேலான சிவ
மென்னும் பொருளோடு வேறுபட்டவனல்லன்.

குரு லிங்க சங்கமங்கள் ஏற்கும்படி அவர்களுக்குத்
தத்தஞ்செய்த உடல்பொருளானவர்களை மீட்டும் நம்முடை
யனவென்று நினைப்பவனைப்பார்க்கிலும் உண்மையில் தவ
றாமையால் வழிகட்டிப் பறிப்பவனாகிய வனவேடன் மிக
வும் நல்லவனாவான். கீம்புலன்களையும் வென்ற தவவலி

யுள்ள வசவண்ணரே! தொன்றுதொட்டு வரும் சனனங்களை விஷமாக நினைத்து அஞ்சுகின்ற கருத்துடையார்களுக்கு விடத்தருவன காமமும் கோபமும் மயக்கமும் ஆகிய இவைகளே. ஏற்கத்தக்கவை குருலிங்க சங்கமங்களே. உள்ளங்கையில் அமர்ந்திருக்கின்ற பரசிவலிங்கத்தைவிட்டு வேறே கொடிய தேவதைகளை விரும்பி வழிபடுவோர் கங்காநதியைவிட்டு உப்புக்கழியில் மூழ்குவோருக்குச் சமானமாவார். சிவவேடம் தாங்கின பெரியோர்கள் தனது பொருளைக் கொள்ளையிட்டாலும், தன்னை நிந்தித்தாலும், பிள்ளையை யறுத்தாலும், பல பிழைகளைச் செய்தாலும் அவர்களை யிகழாதவன் பரமசிவனுக்கு அன்பனாவன். அடியார்களுக்கு ஒரு சாதியை நிரூபிப்பவன் உள்ளங்கையில் அமர்ந்திருக்கின்ற பரமசிவனுக்கும் சாதி நிரூபணம் பண்ணினவனையாவன். பரமசிவனையும் அடியாரையும் வேறென்றெண்ணுவோன் ரவுரவாதி நரகங்களில் மூழ்குவன். குருலிங்க சங்கமங்கட்காகவே உலையிற்போடும் அரிசியானது தேவாயிர்த்தத்துக்குச் சமமாகும். தமக்கென்று உலையிற்பெய்யும் அரிசியானது நஞ்சினுங் கொடியதாகும். பரமசிவனை யிருத்திவைக்கிற இருதயத்தை யுடையவர்கள் ஆசையையும் அவ்விதயத்தில் வைப்பார்களாயின் அந்தச்செய்கை ஒரு அந்தணன் வாசஞ்செய்கிற வீட்டில் ஒரு நீசனையும் கொண்டுபோய் வைப்பதற்குச் சமானமாகும்.

காலமும் கருமமும் கடந்த முதல்வனாகிய பரமசிவனிடத்துச் செலுத்தாமல் மாதர்களிடத்துத் தம் மனத்தைச் செலுத்துவோர் செய்யும்விரதம் முதலியன பயன்படா. கொலை களவு பொய் கோபம் ஆசை என்று சொல்லப்பட்ட இந்தத் திக்குணங்களை யுடையவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போலப் பரமசிவன் உள்ளங்கையில் இஷ்டலிங்கமாயிருந்தாலும் அவர்களுக்குத் தூரமாயிருப்பவனையாவன்” என்று இவ்வாறு அல்லமதேவர் வசவண்ணருக்கு அனுகிரகித்துவந்தவைகளைக் கேட்ட வச

வண்ணரும் அல்லமதேவரைப் புகழ்ந்து பாடிப்பணிந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடிச் சந்தேகாஷ சாகரத்தில் மூழ்கினார். இவ்வாறாக உபதேசஞ்செய்து அளவிறந்த பெரியோர் கூட்டத்தோடும் இருந்து வசவண்ணர் மகிழும்படி அல்லமதேவர் எல்லா வளங்களும் நிறைந்த கல்யாணபுரியில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இஷ்டலிங்ககதி முற்றிற்று

பதினேழாவது

க த லி வ ன க தி.

மலைகளிலும் புண்ணிய வனங்களிலும் புண்ணிய நதிநீரங்களிலும் மாதேவியென்பவள் அருளையுடைய ஞானாசிரியனைக் காணும்பொருட்டுத் தேடித்திரிந்து இறுதியில் கல்யாணபுரியில் வந்து தரிசித்து மீண்ட சரித்திரத்தை யினிச் சொல்லுவோம். எப்படியென்றால், மாதேவியென்பவள் காடு மலை நதி முதலியவிடங்களிலும் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய ஞானாசிரியனைத் தேடிச் காணாதவளாய், அம்மருந்தானது கல்யாணபுரியில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அந்நகரத்தை யடைந்து, பரமசிவனிடத்தில் மிக்க அன்புடையவளாகிய இவள் அவர்போலத் திகம்பரையாய் அந்தக் கல்யாணபுரியின் வீதியில் பிரவேசித்தாள். அவ்விடத்திலுள்ள பலரும் இவனைக் கண்டு, இவள் உலகனை யறியாதவளாய், மாதர்குரிய நற்குணங்களுள் சிறந்து முந்தி விளங்குகிற நாணத்தை விடுத்து இவ்வாறு திரிகிறாள், இவள் பித்துடையவள், உலகத்திலுள்ளோர்களை மூட ரென்று எண்ணினாளோ, இப்படி ஆடையில்லாமல் திரிகின்றாளே” என்று பலவாறு பேசிக்கொண்டிருக்க, உலகத்தார்களுக்கு நாணமலும் ஆடையில்லாமலும் வசவண்ணரது மடத்தில் வந்து சேர்ந்தாள். அந்த மடத்

தில் வசவண்ணரோடு பல அடியார்களும் நெருங்கிச் சூழ்ந்திருக்க உயர்ந்து சிறந்த ஆசனத்தின்மீது எழுந்தருளியி ருந்த அல்லமதேவரைக் கண்டு, அவர்க்கருகே சென்றனர். அங்குள்ளா டெல்லாரும் இவளது திகம்பர ரூபத்தைப் பார்த்துத் தாம் என்று மடையாத பெரிதாகிய ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள். அப்பொழுது மாதேவியானவள் நெருப்பிலிட்ட அக்துப்போல மனம நெகிழ்ந்து, மிகவும் வாய்ச்சொற்கள் தடுமாறவும் வாள் போலும் கண்களில் நீர் சிந்தவும் நின்று அல்லமதேவரைக் கைகூப்பி வணங்கி, “சுவாமீ! பிறவிப் பிணிகது அஞ்சினேன், இனித் தேவரீர் அருள்செயல்வேண்டும்” என்று சொல்லி அழுதாள். மோகக்ஷயிருப்ப முள்ளவர்கள் ஆணாரி ருதாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும்சரியே; இவள் உமாதேவியின் அமிசமே; இவள்போல அதிதீவிர பக்குவ மடைந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. இவள் ஞானோபதேசம் பெறுதற்கு உரியவளேயாவள்” என்று அல்லமதேவர் தம் திருவுளத்தில் நினைத்தருளிஞர். “இன்று காமனை வென்றவளிவளோ, அன்று காமனை வென்றவன் அப்பரமசிவனே. இவள்போலத் தேகாபிமானம் முழுதும் விட்டவர்க்கேயன்றி இளமைசெல்வமுதலியவற்றை விரும்பிப் பொய்யாகிய உலகவாழ்க்கையில் விருப்பம் வைத்த அற்ப மனிதர்க்கு அவர்கள் செய்த இருவினைகள் அவர்களைவிட்டு நீங்குமோ” என்று அங்குள்ளார் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அப்போது அல்லமதேவர் இந்த மாதேவிபோலப் பக்குவப்பட்ட சீஷர்கள் கிடைப்பது அரிதென்றெண்ணி, இவளுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யத் திருவுளம்பற்றி, இவளை நோக்கி, “நீ பூதங்களல்ல, பொறிகளல்ல, புத்தியல்ல; இவைக ளெல்லாவற்றையும் நீயென்று மயங்குவதற்கேதுவாகிய அற்ப வுணர்வை யொழித்துச் சோதிசொருபமாய் விளங்குகிற பிரமமே நீயாவாய்” என்று சொல்லி, மேலும் “ஞானு ஞானம் ஞேயம் என்னும் இவை இருக்குமா

யின் அந்த நிலை முத்திரிலையன்று, அது ஜகமாகும் என்று, இது அது என்கிற சுட்டற்ற நிலையை மாதேவிக்கு அறுக்கிக் கித்தார். அப்போது மாதேவியானவள் “தேற்றுகொட்டையால் தெளிவிக்கப்பட்ட நீர்போல என் மனம் தெளியும்படி செய்தருளின ஞானாசிரியனே! எனது உடல் பொருளாவிக்கேயன்றித் தேவரீருக்குக் கைம்மாறாகச் சமர்ப்பிக்க வேறு பொருளுடையேனல்லேன்” என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் ஒழுக அல்லமதேவரது திருவடியைத் தொழுது நின்றாள். அல்லமதேவரும் அவளை நோக்கி, “தாயே! நீ கதலிவனத்தை யடைந்து என்னை யடைந்தாய்; நீ கேட்ட இந்த அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் உறுதியாக மனத்திற்கொண்டு நிதித்தியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கடவை” என்று அவளை யனுப்பிவிட்டார். அந்த மாதேவியும் அவ்வாறே அவரைத் திருவடி தொழுது விடைகொண்டு, ஸ்ரீசைலத்தை யடைந்தாள். வசவண்ணரிடத்து அல்லமதேவர் எழுந்தருளி விளங்குவதுபோல அந்த ஸ்ரீசைலத்தில் ஒரு கதலிவனம் விளங்கும். அந்தக் கதலிவனத்தை மாதேவியானவள் கண்டு, முனிவர் தேவர் முதலிய எல்லாரும் புகழும்படி அக்கதலிவனத்திலுள்ள செவந்த கனிகளை விரும்பி ஒருபுறத்தே வாழ்ந்திருந்தாள்.

கதலிவனகதி முற்றிற்று.

பதினேட்டாவது

சா த கா ங் க க தி.

எமது பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து எமக்குத் தாய்போல அருள் செய்பவராகிய அல்லமதேவர் வசவண்ணருக்கு மனவடக்க முண்டாம்படி யுபதேசித்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம். கதலிவனத்தில் மாதேவி செல்லும்படி திருவருள்செய்து அவ்விடத்தில்

தங்கியிருந்த ஞானதீபமாகிய அல்லமதேவரை வசவண் ணர் வணங்கிச் சொல்லுகின்றார்: “பித்தாது தர்க்க வாதங்கள் அற்றொழியும்படி சிறந்த முக்திசாதனமொ ன்றை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று திருவடி தொழுதுநிற்க, அவருக்கு அல்லமதேவர் சொ ள்லுவாராயினர்: “பரமமுத்திப் பதம் பெறுதற்கு ஹேது யாதெனின், அந்தக்காண சுத்தியாம். அதற்குக் கார ணம் திரிபுராந்தகனாகிய பரமசிவனது பூசையேயாம். இவ்வாறு வேதங்கள் சொல்லாநின்றன. மனத்தைப் பரமசிவன் திருவடியில் அழுந்துத்படி நிறுத்திய வச வண்ணரே! மனம் இஷ்டவிங்கத்தில் பொருந்தாவிடில் தேகத்தில் இஷ்டவிங்கந் தரித்தும் பயனில்லையென்று சிவாகமங்கள் சொல்லாநிற்கும். மேலும் உலகத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யும் புனலும், அருச்சிக்கின்ற அழகிய பூவுங்கொண்டு தினந்தோறும் விதிவழுவாமற் செய் கின்றபூசையானது; பரிசுத்தமனத்தோடு சேராது நீங்கு மானால், அது உயிர் நீங்கிய பிணத்துக்கு ஒப்பாகும். அறிவில்லாதவன் பரமசிவனைப் பகிர்முகமாகத் தரிசிப் பன்; தன்னைத்தானறிந்த ஞானியானவன் அந்தர்முக மாகத் தரிசிப்பன். அது எதுபோலுமெனின்; யானை கரும்பையே தின்னும், ஆடு பலவகையான இலைகளைத் தின்னும், அதுபோலாம் என்று அறிஞர் சொல்லுவர். கைகள் சிவபூசை முதலிய புண்ணிய கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போதும் மனமானது செல்லத் தகாத விஷயங்களில் சென்று உழலாநிற்கும் ஆதலால் மனத்தைப்போல வேறொரு பகையுமில்லை. உறங்கும் போது சுகமாயிருக்கின்றதென்று சொல்லுதல் யீம் பொறிகளின் வழியே சென்று உழலாநின்ற மனம் இஸ் லாமையாலன்றோ. ஆதலால் மனம் விஷயங்களில் வியா பித்துத் திரிகின்ற சாக்கிராவஸ்தையில் சுகமென்பது சிறிதுமில்லை. மனமானது ஒருவன் வசப்படுமானால் அவன் இனிவரும் பிறவிகளை யடையமாட்டான். வசப்

படாமல் விஷயங்களில் ஓடுமானால் பல பிறவிகளில் சென்றுழன்று வருந்துவான். தரும் மார்க்கத்துக்கும், அதிக பொருளையும் இன்பத்தையும் பெறுவதற்கும், பெருங்கல்வி கற்றுச் சமர்த்தனாவதற்கும், வீரத்தன்மைக்கும், துறவடைதற்கும் ஒருவனுக்குத் துணையாயிருப்பது மனமேயாகும். நற்கருமங்களைச் செய்து மனிதரை உயர்த்தவும் தீக்கருமங்களைச் செய்து நரகத்தில் மூழ்குவிக்கவும் வல்லது இந்த மனமேயன்றி வேறொன்று மில்லையென்று வேதங்கள் சொல்லாநிற்கும்.

ஒருவனது மனமானது உமாநாயகனாகிய பரமசிவனை யடையுமானால், பெரும்பாதகங்கள் அநேகமாக அவனால் செய்யப்பட்டாலும் அந்தப் பாதகங்களெல்லாம் நெருப்பிற்பட்ட பஞ்சுபோல அழியுமாதலால் அவன் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை. மனத்தாய்மையால் மனிதர் மேன்மை யடையாராயின் அவர்கள் மிருகங்களுக்குச் சமானமாவார்கள். ஒருவனைக் கெடுக்க வல்லதும், கெட்டவனை யெடுக்கவல்லதும் இந்த மனமேயாம் என்று அறிந்து அதனை அடக்கவல்லவன் பிறவிக் கடலைக்கடக்க வல்லவனாவன். ஆராயுமிடத்து மனத்தை விஷயங்களிற் செல்லாது தடுத்தலே பெரியோர் செய்கையாகும். நீரானது நின்றால் துரும்பும் தடைபட்டு நிற்கும்; அதுபோல வாயுவானது நின்றால் மனமும் தடைபட்டு நிற்கும். விரைந்தோடுகின்ற குதிரையை நிறுத்தக் கருதினால் அதன் வாயைப் பூட்டியிருக்கிற கடிவாளத்தை யிழுத்துப் பிடிப்பார்கள். அதுபோல விஷயங்களில் மேல்விரைந்து ஓடுகின்ற மனத்தைத் தடைப்படுத்தக் கருதினால் ஓடாநின்ற வாயுவை யுள்ளே யிழுப்பார்கள். மூன்று நாடிகளினுள்ளும் வாயுவை விடுத்து வாங்கியும், அசைவற நிறுத்தியும், அது போனபடி போகவொட்டாமல் தடுத்தும் ஒருவன் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டால் அவனுக்கு மனமும் வசப்பட்டு நிற்கும். ஓட்டையும் பொன்னையும்,

உறவையும் பகையையும், வறுமையையும் செல்வத்தையும், கீர்த்தியையும் அபகீர்த்தியையும், வீட்டையும் காட்டையும் சமானமாக நோக்குகின்ற மனமே நல்ல மனமெனப்படும். நிலைபெற்ற காம வெகுளி மயக்கங்க ளோடு கூடி அலைகாற்றின் முன் வைக்கப்பட்ட தீபத் தைப்போல அலைந்துகொண் டிருக்கின்ற மனமே தீமன மெனப்படும். அதனை யொருவராலும் தடுக்க முடியாது. மனமும் பிராணவாயுவும் அடங்கி விடுமாயின், அப்படியடங்கப் பெற்றவன் சிவமயமாவன். இதனையறிந்து மன ததையும் பிராணவாயுவையும் அடக்கினவன் என்று மழியாத இலிங்கப்பிராணியென்று சொல்லப்படுவன்” தனக்குத்தானே சமானமான சைவப்பிரை வளர்க்கும் இயல்பையுடைய மேகம்போன்ற வசவண்ணர்க்கு இந் தப்பிரகாரமாக ஞானசாதனங்களாகிய பலவற்றையும் அல்லமதேவர் அருளிச்செய்தார். அப்பொழுது வச வண்ணர் அல்லமதேவரை நோக்கி, “தேவரீரைத் தரி சிக்கவும் வணங்கவும் வாழ்த்தவும் தேவரீரது திருவாய் மொழியைக் கேட்கவும் நான் என்ன மாதவஞ் செய் தேனோ” என்று சொல்லித் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங் னார். சித்தராமரும் சென்னவசவரும் அருகேயுடைய மாச்சிதேவர் முதலிய பத்தர்களும் அல்லமதேவரது திருவடிகளை வாழ்த்தினார்கள். அப்பொழுது அல்லம தேவர் “இவ்வுலக முழுதும் சென்று அங்கங்குள்ள பெருந் தவத்தினர்க்குப் பேரின்பத்தை யான் தாக் கடவே”னென்று திருவுளம் பற்றினார்.

சாதகாங்ககதி முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது

கோரக்கர்கதி.

வசவண்ணர் முதலிய அன்பர்களை நீங்கி ஸ்ரீசைலத்தையடைந்து கோரக்கர் என்னும் பெயரையுடைய சித்தருக்கு உண்மைநிலையை அல்லமதேவர் உபதேசித்தருளின சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

“மனமானது பொறிவழியிற் செல்லாமல் பரிசுத்தமாகும்பொருட்டு நான் சொல்லிய நெறியினின்றும் தவறுதிருங்கள்; துறவினராகிய மஹான்க ளிருக்குமிடங்களிற்போய் அவர்களைக் கண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லி அல்லமதேவர் மறைந்துபோனார். கன்றின் வாயிலுள்ள முலையை நெகிழ்த்துக்கொண்டு நீங்கிப்போன கறவைப் பசுப்போல அல்லமதேவர் மறைதலும், வசவண்ணர் முதலிய அடியார்களெல்லாம் நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய்போல மனமுருகிக் கண்ணீர் சோரநின்று துக்கித்தார்கள். அன்றியும், “நல்லாரைக் காணாதிருத்தல் வேண்டும், கண்டாலும் அவர்களோடு நட்புச் செய்யாதிருத்தல்வேண்டும், நட்புச் செய்தால் பின் அவர்களை விட்டுப் பிரியாதிருத்தல்வேண்டும். பிரிந்தால் உயிர்விடல்வேண்டும்” என்றிவ்வாறு சொல்லி, உணவு கொண்டுவிந்து கொடுக்கிற தாய் நீங்கின பறவைக் குஞ்சுகள்போல மனம் வருந்தினார்கள். பிறகு வசவண்ணர் மனந்தெளிந்து, தமது கையிலுள்ள இஷ்டவிங்கத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி யுடையவராய், அதனிடத்தில் பத்தி செய்துகொண்டிருந்தார். சித்தராமர் சொன்னலாபுரத்திற்கு அல்லமதேவரோடுபோய் முன்னே தானின்ற கொடுவழிகளை விட்டுத் தன்னிலையில் நின்றார். மற்ற அடியார்களும் அல்லமதேவர் அருளிச் செய்த மெய்ம்மொழிகளை மனத்திற்கொண்டு தத்தம் இடங்களிற்போய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். முற்காலத்திற்

செய்த நல்வினையால் தம்மைத் தரிசிக்கப் பெரிதாகிய விருப்பத்தோடிருக்கிற அடியார்களிடத்திற்குப்போவேனென்று புறப்பட்ட அல்லமதேவரதுசெய்கையையினிச் சொல்லாநின்றோம். இளமாச்சோலையில் தென்றற்காற்று வீசினாற்போல, அடியார்கள் மனமும் கண்களும் கண்டுகளிக்குமபடியான ஒரு திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சைலத்தைக் கண்டு சென்றார். அந்த ஸ்ரீசைலத்தின் பெருமையும் வளமும் தேவர் முனிவர் முதலியோரால் சொல்லவொண்ணாதென்றால் யானோ சொல்லவல்லேன்! அது நிறக, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீசைலத்திற் சென்று, அவ்விடத்தில் காயசித்தி பெற்றுச் செருக்கடைந்திருக்கிற கோரககர் வாழ்கின்ற இடத்தை யடைந்தார். இவர் வருகையைக் கண்ட கோரக்கர் இவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்காபல், இவர் நம்போன்ற ஒரு சித்தரென்று நினைத்து, நின்றபடியே அஞ்சலிசெய்து, ஓர் ஆசநம் தந்து சொல்லுவாராயினர்: “தேவரீர் இன்று இங்கே யெழுந்தருளினது என் தவபயனாலே யன்றி வேறொன்றாலுமன்று. பாலகருடைய குணத்தைப்பொருந்தி மெய்நிலைபையுடைய அடியாரினத்தைச் சார்த்திடாதவன் பரமசிவனையுஞ் சாரமாட்டான். முநலில்லாதவர்க்கு ஊதியமெப்படி கிடைக்கும். ஒருவிருந்நின்ன் வந்தால் அவனுக்குச் சொல்லு முகமன்போலச் சில இனிய சொற்களைச் சொல்லி, “ஓர் யார்?” என்று வினாவினர். அதுதேட்ட அல்லமா கோரக்கரை நோக்கி, “தன்னைத்தானறிந்த ஞானியானவன் என்னையு பறிவான்” என்றார். அப்போது கோரக்கர் அல்லமதேவரை நோக்கி, “சுவாமீ! ஆதிநாதனது அருளினாலும் குளிகை முதலியவற்றாலும் காயசித்தி பெற்றவன் எக்காலத்தும் இறக்கமாட்டான். அது பெறுதவன் இறப்பான்” என்று சொல்ல, அல்லமர், உடம்புவாழ்தலைத் தான் வாழ்தலாகவும், உடம்பு இறத்தலைத் தானிறப்பதாகவும் சொல்லினை. உயிரே உடம்புபென்று நினைத்தாய்போலும். உடம்பு

தன்னினும் வேறென்றறியாத லோகாயுதனை நிகர்த் திருக்கிறாய் உடம்பே தானென்றால் எனது உடம்பு என்று சொல்லுவதென்னை?" என்று அல்லமர் கேட்க, "நான் நினைத்தேன் ஓடினேனென்று சொல்லுதலால் நானெனப்படுகிற பொருள் யாது? அதனை பெனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கோரக்கூட கேட்க, அல்லம தேவர், "நான் நினைத்தேனென்பது அநாதககாணததைப் பொருநதும். ஆதலால் உடம்பு, பொறி, கரணங்களை ஆகிய எல்லாம் நானென்று விவகரிக்குமாடி நேரிடும. நேரிட, தானென்பது பலவாகத் தோன்றும். அதனால் நீ சொன்னதெல்லாம் கறபணையாகும்" என்று சொல்ல, கோரக்கூர், "ஐயனே! தேவரீர் சொன்னது யரியே, என்னுயிரி நீங்குமா என்று சொல்லும்போது, அவ்வுயிரொழியவேறேருயிருமுண்டோ? கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று வேண்டுகொள்ள, "மருநதுண்டு நோயைத் தீர்த்துக்கொள்வோர்போல சிவத்தை யடைநது இவ்வுடம்பை விடுதற்குப் பெரியவர் எண்ணங்கொள்ள, மருநதுண்டு நோயோடு கூடியிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணங் சொல்வார்போல இந்த வுடம்போடுருக்க எண்ணினை, இது என்ன பேதைமை! பிறந்த சரீரங்க ளுள்ளே ஒன்றாயினும் இறவாநிருப்பதுண்டோ? ஆகா யத்திலெறிந்த கல் கீழே விழாநிருக்குமோ? மருநது னால் உடம்பு நித்தியமாநிருக்குமென்று நீ சொன்னது வாழ்நாளின் பன்மையாலே யன்றி வேறன்று உடம்பு என்றும் அழியாதென்று நீ சொல்லுவது பொருதாது. இனி நீ வீட்டினையடைய விருமபுவாயாக" என்று அல்லம தேவரது நனிசெய்யக்கேட்ட கோரக்கூர், "நாயாது சொல்லினும் என் உடம்பு அழியாது. இதனைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டுவேன் பாரும" என்று ஒரு கூமைபாசிய வாளாபுதத்தை அல்லமதேவர் கைபிற் கொடுத்து, "உமது தோள்வலியால் என்னை வெடும், என்னுடம்பில ஒரு ஈசசிறகனவாகிய தோலுபட்டாலும் நான்

சித்தனல்லீன்” என்று சொல்லிச்செருக்கி யெதிரேநின்
றனர். அல்லமரும் “இவன் சொல்லியபடியே செய்து
இவனது செருக்கை யழிப்பேன்” என்று அந்த வாளா
யுதத்தைக் கைக்கொண்டு, மிகுந்த வலியோடு வெட்டி-
னார். அந்த வான் கோரக்கர்த்து உடம்பிற் பட்டுக் கணி
ரென்று பெருஞ் சத்தமொன் றுண்டாயிற்று. அந்தச்
சத்தத்தினால் ஸ்ரீசைலம் நடுங்கிற்று. அப்போது உமா
தேவியானவள் முற்காலத்தில் கைலாயமலையை யசைத்த
ராவணன் இப்போது இந்த மலையையும் அசைக்கவர்
தானோ வென்று அஞ்சியோடிப் பாமசிவனைக் கட்டித்
தழுளிக்கொண்டான். இந்தச் சத்தத்தினால் இன்னும்
அநேக அற்புதங்கள் சிகழ்ந்தன. இது நிற்க, இப்படி
ஒலியுண்டாகும்படி என்றதும் உடர்பில் சிறிதும் காயப்
படாதிருக்க, கோரக்கர் முன்னிலும் மிக்க செருக்கடை
ந்து, “என்னை நிகர்ப்பவர் ஒருவருமில்லை” என்று அகங்
கரித்திருப்பதை அல்லமரறிந்து, “ஒலியுண்டாகும்படி
உன்னுடம்பு மிகுவலியை யடைந்திருக்கின்றது; உன்னை
நிகர்ப்பவ ரொருவருமில்லை” என்று சொல்லி, வாளாயுதத்
தைக் கோரக்கர் கையிற் கொடுத்து, “இதைக்கொண்டு
என்னை வெட்டுவாயாக” என்றார். அப்படியே யெறிந்து,
அது அல்லமர் திருவுருவின்மேற் படாதிருப்பதைக்
கண்ட கோரக்கர் மிகவும் பயந்து, தன் செருக்கொழி
ந்து, அல்லமதேவரது திருவடிபைவணங்கி, “அடியேன்
செய்த பிழைக ளெல்லாவற்றையும் பொறுத்தருள
வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்த, அல்லமதேவர் கோரக்
கரை நோக்கி, “சித்தரே! நீ இப்போது செய்த பிழை
போகட்டும். இனி யிப்படிப்பட்ட பிழைசெய்யாமல் உட
பின்மேலுள்ள பற்றை யொழித்து உனது உண்மை
நிலையை யறிந்துகொண்டால் நீ பெனக்கு இனியவன்”
என்று சொல்ல, கோரக்கர் அல்லமரை நோக்கி, “அடியே
னுக்கு அறிவிக்கவேண்டிய பொருள்களெல்லாம் அறி
வித்தருளல்வேண்டும்” என, அல்லமர் அவரை நோக்கி,

“சூகேசன் என்பதன் பொருளாகிய பரமசிவனே நான்” என்று சொல்ல, “கோரக்கர் அப்படியாயின் உமது கையில் சிவலிங்க மிருப்பதற்குக் காரணம் யாது?” என்ன, “உலகத்தார் என்னைப் பார்த்து இந்தச் சிவலிங்கபூசையை மறவாதிருத்தல் காரணமாம்” என்று சொல்லி, “ஞானத்தைப் போதிக்கத் தகுந்த ஆசிரியன் சரீரமுள்ளவரும் சற்கருமங்களை விடலாகாது” என்று தனது இலக்கணத்தைத் தெரிவித்து, “என்னை யறிந்து சோகம் பாவனைகொண்டு நிற்பையாயின் கருடத்தியாகந்தால் விஷம் நீங்குகல்போல அவித்தை நீங்கிவிடும்” என்று அல்லமர் அருளிச்செய்யக்கேட்ட கோரக்கர் அவரருளிச் செய்தபடி தான் சரீரமென்னும் பிராந்தி நீங்கி, அநித்தியப்பொருள்களெல்லாவற்றையுமவிட்டு, நித்தியப்பொருளைக் கண்டு, தான் அதனையடைந்து, தான் அது என்னுமயக்கம் நீங்கித் தானேயாகி அவ்விடத்தில் நிலைபெற்று வாழ்ந்திருந்தார்.

கோரக்கர்க்கு முற்றிற்று.

இருப்தாவது

முனி வ ர ி க தி.

அல்லமதேவர் ஸ்ரீசைலத்தை நீங்கி முனிவரருக்கு வேதார்த்தத்தைத் தெரிவித்த செய்தியைச் சொல்லுவோம்.

அருந்தவத்தை முயன்று செய்த கோரக்கநாதருக்கு அறிவுருவாகிய மெய்ப்பொருளின் தன்மையை அன்போடு அருளிச்செய்த அல்லமதேவர் வடநாட்டிலுள்ள முனிவர்களுக்கு அருள்செய்ய எழுந்தருளினார். இவை நல்லனவெனவும் இவை தீயனவெனவும் பாராம லெரிக்கின்ற நெருப்புப்போல கருணைக் கடலாகிய அல்லமதேவர் இவர் நல்லவரென்றும் இவர் தீயவரென்றும்

பாராமல் எல்லோர்க்கும் ஞானோபதேசம் செய்தருளி னார். இவ்வாறு எல்லோரும் தனதருளுக் குரியவரே யென்று அதுக்கிரகஞ்செய்கிற அல்லமதேவர் அங்குள்ள ஒரு வனத்திற் போகுமபோது, அவ்விடத்தில் இரக்க மென்பதனைக் கனவினாறியாத ஒருவேடன் கொலைத் தொழிலுந் குரியதாகிய ஒரு வில்லைக் கைக்கொண்டு எதிரே வருதான். அவனைக் கண்டமாதிரிதத்தில், அன் புள்ளவனுய்த் தன் கண்ணைத்தோண்டி அப்பின வேட னாகிய கண்ணபாதுக்கு அதுக்கிரகஞ்செய்தது ஒரு புக ழன்று, அன்பில்லாத இந்த வேடனுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்வதே புகழென்று அல்லமதேவர் திருவுளமிரங்கி அவனுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்தார். அப்போது அந்த வேடன் தன் தீவினையாடிமொழிநகவனம் நின்று, “பாவி யாகிய நான் உபயம வண்ணம கிருபைசெய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அவனை நோக்கி, “நீ அறிவெ ன்னும் வேலினால் ஐம்புலனென்னும் மான்கள் அரு னென்னும் வலையினின்றும் தப்பிப்போகாமல் எறிவை யானால் உனக்குத்தன்பமென்பதேயில்லை” என்று அல்ல மர் சொல்லி, பின்னும், “அறிவு வில்லாகவுந் மனம் அம் பாகவுந் கொண்டு என்னைக் குறியாய் வைத்து எயவாயா னால் உன்னை ஸ்ரீராமனைப்பார்க்கிலும் மேலானவனென்று சொல்லுவார்கள்” என்றிவ்வாறு வேடனுப்பும் வகை உண்மை நிலையினின்றும் கலங்காதிருக்கும்படி யதுக் கிரகித்து அப்பாற் செல்லுமபோது, அவ்விடத்தில் ஒரு தபோவனம் காணப்பட்டது. அதில் ஒன்றற்கொ ன்று பாஸ்பர விரோதிகளான யானைகளும் சிங்கங்களும் விரோதமின்றிக் கூடிவாழ்தலால் அந்தத் தபோவனத் தைப் பாம்புந் சந்திரனும் விரோதமின்றிக் கூடிவாழ் கின்ற பரமசிவனது சடைக்காட்டுக்கு நிகராகச் சொல்ல லாம். அவ்வகத்தில் நடத்தற்குரிய கால்களைக் கைகளா கக் கொண்டனவாகிய சிங்கம் புலி முதலியவும், மூச்சு விடுதற்குரிய நாசியைக் கையாகப் பெற்ற யானைகளும்

அங்கே யாகாதி சற்கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற முனிவர்களுக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்கும். அவ்விடத்தில் பலவாகிய வேதங்களை யோதுவாரும், யாகாதிநிபை வளர்ப்பாரும், வேதனிதிபபடி சிவ பூசை செய்வாரும், வாயுவையடைக்கி ஒரு தூண்போல அசைவற்றி நுப்போருமாகிய அநேகரைக் கண்டு, “இவர்களுக்கெல்லாம் ஞானோபதேசஞ்செய்து இவர்களுடைய பிறவிபரிணியை பொழிப்பேன்” என்று திருவுளங்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பலநோன்பு நோற்றும் விதங்களை யதுஷ்டி த்தும் சரீரமினைத் தீர்க்கா; இவற்றால் மாயையை வெல்லக் கருதுதல் சேற்றைச் சேற்றினுற் கழுவுதலை நிகர்க்கும். மலைபோலக் குவிந்த புல்லினு லெரித்துப் பிறவினை ஒழித்த லொண்ணுது. ஞானாக்கினியால் பிறவிக்காடு எரிக்கப்படும். மனோசாஞ் சல்பத்தை வறியர் கொள்வதுபோலச் சிறியவர் வேதத்திற் சொல்லப்படுகிற கருமங்களைக் கொள்வார்கள். ஞானிகள் தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமாகிய பெருஞ் செல்வத்தைக் கொள்வார்கள்” என்றிவ்வாறு அல்லமதேவர் சொல்லக் கேட்ட முனிவரெல்லாரும் அவா திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, “தேவரீர் இவ்விடத்திற் கெழுந்த ந ஞம்பொருட்டு நாங்கள் என்னதவஞ் செய்தோமோ” என்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அன்றியும் “மாயை யானவள் பிறந்தகாலத்தில் யாவருடைய மனத்திலுந் தோன்றின மோகமானது முடியும்படி. தூர்வாச முனிவ னுற் சொல்லப்பட்ட பரிசுத்தன் இவனேயாம்” என்று மகிழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அல்லமதேவர் அந்தத் தபோவனத்திலுள்ள முனிவர்களுக்கு அது க்கிரகித்து அங்கு வாழ்ந்திருந்தார்.

முனிவர்க்கி ழுற்றிற்று.

இருபத்தொன்றாவது சூனியசிங்காதனகதி.

அல்லமதேவரை யறிகுகொள்வதற்கு ஒரு அறிஞரியாக எண்ணி, ஏழ் நிலைநாயுடைய ஒரு சூனியசிங்காதனத்தை வசவேசா உண்டாக்கி அந்நிலைகளில் தங்கியிருந்த சரிதத்தை வருத்தாச சொல்லுவோம்.

மனவொடுக்கா முத்தி மார்க்கத் துரு ஒரு துணையாகுப; பகிர்முகமாகச் செல்லுகின்ற மனம் உடம்பார்க்கத்துக்குத் துணையாகுபென்று மனமடங்கும் வகையை அல்லமதேவர் அருளிச்செய்தாடிய மனத்தை யொடுக்கும் வழியில் வசவண்ணர் பிரவேசித்தவாய், தம் வசத்தி லடங்காம லோடுகின்ற அம்மனத்தைப் பிரணவாய் நிரோதனததால் நிறுத்தி, சந்திர மண்டலத்திலிருந் தொழுகுகின்ற அமிரதத்தை அருந்து நிருந் செய்து கட்டிகொண்டு, பொலலாத விஷயவுணவு குறித்துச் செல்லாநபடி தமவசப்படுத்திக்கொண்டு சித்திரபபாவையோ விருந்தார். அசைவற்ற மனத்தோடிருந்த வசவண்ணர், நமது ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவக்கும் பொருட்டு ஞானசுரிபாகிய அல்லமர் என்றைக்கு வருவாரோ? எந்த வடிவாய் வருவாரோவென்று அவரது வரவினை யெதிர் நோக்கினவாய், யான் ஒரு சிங்காதன மமைத்து அதன்மேல் வந்தமர்ந் திருப்பவரை அல்லமரென்று அறிந்துகொள்வோ னென்று துணிக் து, மூலாதாரமுதலியவைகளைப் பல நிறத்தினையுடைய ஏழ் நிலைகளமைந்த சூனிய சிங்காதனமாகப் பிரமதேவனும் அதிசயிக்கும்படியமைத்து, பாரணவுபாதிச னேழுக்கு மேற்சென்று தன்னைத் தான் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஞானிபோலவும், நெற்றிக்கு மேற்சென்று தனது ஸ்வரூபத்தைக் கண்டனுபவிக்கும் யோகிபோலவும், பூர்ண

ஞானந்தபோதகராகிய அல்லமரது இந்நிபைக்காணும் பொருட்டு ஏழ் நிலைகளின்மேல் சூனிய சிங்காதன மொன்றையமைத்தார். அதுகண்டு வியவாதா ரொருவரு மில்லை. அந்தச் சூனிய சிங்காதனம் அமைக்கப்பட்டுள்ள அநிசயத்தைக் கேட்டுச் சிவனடியா ரெல்லாருஞ் சென்று, ரெம்பொன்னு லமைக்கப்பட்ட அந்தச் சிறந்த ஆசனத்தை நோக்கி, வசவண்ணரது திருவடியை வணங்கி யிருந்தார்கள். இது கல்லிக்கடலுக்குக் கரையாமென்று கற்றோர் பலரும் துதிக்கும்படி யமைக்கப்பட்ட சாரதாபீடம்போல இந்த ஞானபீடமானது மனோவாக்குகளுந் கெட்டாததாகும். இதில் ஏறுதற் சூரியர் அல்லமதேவரன்றி வேறு யாருளா? இதிலிருக்க வல்லராயின் எமது மனத்திலும் அமர்ந்திருத்தற் சூரியவரேயாவர் என்று மனத்திற்கொண்டு, கங்கையாற்றின் கரையில் கண்ணிவைத்து அரசவன்னம் வருதலை நோக்கி நிற்பதுபோல, ஒரு ஞானபீடத்தை அமைத்து வைத்துக்கொண்டு அல்லமரது வரவை நோக்கிக்கொண்டிருந்தார். சிவனடியார்கள் யாவரும் நமது நிலைவராகிய வசவண்ணருக்கு ஆசாரியராய் வருவோரே நமக்கும் ஆசாரியரென்று கருதியிருந்தார்கள்.

சூனியசிங்காதனநகதி முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது

சூனியசிங்காதனத்திலிருந்தகதி.

பள்ளத்திற்சென்று வீழ்கின்ற நீர்போல நன்னெறியிற் செல்லுகின்ற மனத்தையுடைய சிவனடியார்களது மனத்தில் வாழ்கின்ற வசவண்ணர், இவ்வுலகத்தார் அறியாமல் கள்ளமனத்தோடு செய்த சூனிய சிங்காதனத்தின்மேல் அல்லமதேவர் விரைவாயேறுஞ் சரித்திரத்தை அன்போடு சொல்லுவோம்.

வசவண்ணர் சூனிய சிங்காதனம் அமைத்து, அல்லமதேவர் வருகையை நோக்கியிருந்து பலநாள் கழிதலும், யான் இந்த ஆசனமமைத்துப் பன்னிரண்டுமாசங்க ளாயின, அல்லமர் இன்னும் வந்திலர், இனி யென்றைக்கு வருவாரோ வென்று அக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு நாள் இவர் மனத்தில் அல்லமதேவர் வரவு தோன்றிற்று. அப்போது, தூரத்துச் சென்ற நாயகன் வரவை யறிதற் குறியாகக் குலமாதருக்கு இடதுவிழி துடித்தல்போல வசவண்ணருக்கு வலத்தோளும் வலக் கண்ணும் துடித்தன. இந்த நற்குறிகளை அநுசரித்த சென்னவசவண்ணருக்குச் சொல்லி, “இந்தக் குறிப்பின் பயன் யாது?” என்று கேட்க, “அவர் இன்றைக்கு நீர் அல்லமரைத்தரிசிப்பீர்” என்று சொல்லிப்போயினர். பிறகு வசவண்ணர் தம் பக்கத்திருந்தவர்களை நோக்கி, “இன்று நமது அல்லமதேவர் எழுந்தருளுவர். ஆதலால் நமது கலியாணபுரத்தை அலங்காரஞ் செய்யுங்கள்” என்று கட்டளைபிடி, அவர்களுடைய அலங்காரங்களைக் கரித்தார்கள். அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த நகரத்து வீதியில், விச்சலராஜனுக்கு மந்திரியாகிய வசவண்ணர் புறப்பட்டுத் தமது ஆசிரியராகிய அல்லமதேவரை யெதிர்கொள்ளச் செல்லுவாராயினர். அப்போது சென்னவசவரும், மடவாலமாச்சதேவரும், கிந்தரப்பிரமரும், தண்டகமுண்டலக்கையர்முதலிய பலவகையடியார்களும் இவரைச் சூழ்ந்துசென்றார்கள். இந்தப் பிரகாரமாகச் சென்ற வசவண்ணரது ஆடம்பரத்தைக் கண்ட சமணர்கள், “இவர் தமது கடவுளைப் பித்தனென்று சொல்லுவோர்” என்று இகழ்ந்தார்கள். அருகர் சிலர் விச்சலராஜனிடத்துச் சென்று, “அரசனே? உனது நகரத்தில் ஒரு புதுமை யுண்டாயிற்று. அதென்னெனில், ஒரு நற்குறியைக் கண்டு அதனால் அல்லமர் வருவரென்று துணிந்து வசவண்ணர் எதிர்கொண்டு போகிறார். இவர் இப்படிச் செல்லுவது கனவிற்கண்ட வுணவை நம்பி, விருந்தினரை உண்டுபோங்களென்று சொல்லுவதை நிகர்க்கும்.

இப்படிப்பட்ட பேதைக்கு மந்திரிப்பட்டம் கொடுத்தவன்போல வேறு யாருளர்” என்று சொல்ல, அரசன் அதிசயித்து, “நீங்கள் இங்கே யிருங்கள். இனி நடக்கப் போகிற காரியத்தைப் பார்ப்போம்” என்றான். அவ்வளவில் அல்லமதேவரும், கோவணத்தோடும் விரிந்த சிகையோடும் கண்டோர் பித்தனைன் றிக்கும்படி வசவண்ணருக் கெதிரே யெழுந்தருளிஞர். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் அவரை யறிபாதவராய் இவன் பித்தனைன்று நினைத்து, “விரைவா யிங்கிருந்து போய்விடு” என்று தறித்தார்கள். அப்பொழுது அல்லமதேவர் தமது திருவிளையாடலைச் செய்ய நினைத்து, பல் முனைக்கும் பருவமுள்ள பாலகனாகியும், குமரனாகியும், விருத்தனாகியும், வீணைநாந் செய்வோனாகியும், இந்திரன் போல யானைபேறி வருவோனாகியும், குதிரை நடத்துவோனாகியும், அந்நகரத்தார் “அல்லமரை அகாயத்திற் கண்டேன், பூமியிற் கண்டேன், சேனையிற்கண்டேன், தெருளிற்கண்டேன்” என்று தனித்தனியே சொல்லுமபடி பலவருக்கொண்டு நடக்க, இவரது உண்மையாகிய உருவமிவ்வென்றொரு வரு மறிந்திலராய் மயங்கினார்கள். அஞ்சனக்கான புதைபலைக் காண்பது போல வசவண்ணர் மாத்திரம் இவரது உண்மையுருவத்தை யீயமின்றி யறிந்துகொண்டு, கண்களில் ஆராத பாஷ்பங்கன் சிந்தத் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினார். மற்ற அடியார்களும் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். வசவண்ணரது அன்பையும் அல்லமதேவரது அருளையும் உண்ட தேவர்கள் அதிசயித்துப் பூமழை பொழிந்தார்கள். வசவண்ணர் வாழ்தலாலும், அல்லமர் எழுந்தருளுகையாலும், அடியவர் கூட்டமிருந்து களித்தலாலும் அாதக கலியாணாபிரியானது கைலாயத்தை நிகர்த்திருந்தது. வசவண்ணரது செய்கையையும் அல்லமரது பெருமையையும் சமணர்கள் கண்டும் இவர்களிடத்து அன்பு செய்யாமல் பொறாமையொன்றிருந்தார்கள். அல்லமர் வசவண்ணரது திருமடத்தை

யடைந்து, அங்குள்ள சூனிய சிங்காதனத்தை நோக்கி, வசவண்ணா அபிமானது எல்லா விலகற்குள்ளு மேலும் பொருட்டு அவராலமைக்கப்பட்ட சூனிய சிங்காதனத்தில் ஏறிப் நின்றார். இவ்வாறு ஏறிய சூனிய அல்லமர், ஆராதாரங்களை யிருப்பது ஆவரமேயாமென்று மகிழ்ந்து, அதன் ஏழாம் நிலைப்பாகிப் ஸஹஸ்ராரகமலத்தின்மீதமர்ந்திருந்தார். இதைக் கண்ட சிவபக்த செல்லாரும் மனமகிழ்ந்து ஆராதக் கூத்தாடினார்கள். வசவண்ணாரும் ஆராத சாதத்தில் அழுந்தினார். வசவண்ணாரை அல்லம தேவரும் அழைத்தார். வசவண்ணாரும் அவரை நோக்கி, “தேவரிடம் இருந்தருளாதாயின் பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடைய நெய்நிலாநாயும் ஒரு சிறு அம்மபாகலாம்” என்று புலித்தா. அல்லமதேவரும் அரதச் சூனிய சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்.

சூனியசிங்காதனத்திலிருந்தகதி முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது

ஆரோகணகதி.

இவ்வுலகில், ஒருவருண்ண மற்றொருவருடைய பசி நீங்காது என்னும் வார்த்தை பொய்யாகுமபடி, அருளுருவாகிய அல்லமதேவர், அடியவர் யாவருடைய பசியும் நீங்குமபடி தாமுண்டருளின சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

இப்படி சூனிய சிங்காதனத்தின்மீது அல்லமதேவர் எழுகருணி யிருக்குங்காலத்தில், வசவண்ணர் அல்லமதேவரது திருமேனி வடிவமாய்ச் சித்திரப்பாவை போல் அசைவறவிருந்தார். சென்னவசவரும் அல்லமதேவராகிய அபிரித்ததைத் தம் கண்களுக்கு விருந்திட்டார். மடிவாலமாசரும் அல்லமராகிய மலரைத் தமது மனமாகிய வண்டுக்கு இடமாக்கினார். மற்ற அடியார்

களும் சிங்காதரத்தைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சில அடியார்கள் பூசை செய்துகொண்டும் சில அடியார்கள் விபூதிருக்ராக்ஷங்களைத் தரித்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்துக்கொண்டும் இன்னும் பலவாறு வந்து நிறைந்தார்கள். வசவண்ணர், இந்த அடியார்களுக்குத் தினந்தோறும் தாம் செய்புஞ் செய்கையை மறநது அல்லமபக்தியிற் படிந்திருந்ததனால் வந்த அடியார்களெல்லாம் “இந்தப் பாவியின்சோற்றையுண்டு உயிர்வாழ்தலைப்பார்க்கினும் இறப்பதே நன்று” என்று கோரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் போனபிறகு, கலியாணஞ் செய்த மறுநாளிருக்கிற வீட்டைப்போலத் தமது நகரம் வறிதா யிருக்கக்கண்டு, “நான் சிவனடியார்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையை யின்று செய்யாமையால் அவர்கள் கோவித்துப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் பொருட்டு இன்று நான் சபைத்து வைத்த அன்னம் வீணுப்பபோகுகே” யென்று மனந்தளர்ந்து, “சங்கமபத்தி செய்வதில் சிறந்தவனென்று யாவராலுஞ் சொல்லப்பட்ட நானே இந்தப்பத்தியில் வாழுகின்றோனின் சங்கமபத்திசெய்வது பிறர்க்கு எளிதாகுகே? இழித்துரைத்தாலும், வெறுத்துரைத்தாலும், வீட்டிலுள்ளவற்றையழித்தாலும், உடம்பையரிந்துகொள்ளும சங்கமபத்தி செய்பவன் பிறனியை பொழிப்பானென்று உயர்ந்தோர் சொல்லுவார்கள்” என்று இந்தப் பிரகாரமாகச் சொல்லிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற வசவண்ணரது எண்ணம் நிறைவேறுப்படி, அல்லமதேவர் அந்த மடைப்பள்ளியிலுள்ள சோறு முழுதும் உண்டு அடியார்களுடைய பசியை நீக்கும்பொருட்டுத் திருவுளப்பற்றி, வசவண்ணரை நோக்கி, “எனக்குப்பசியாயிருக்கின்றது, எனக்குவேண்டியது சிறிது உணவே, எனக்குக் கொடுத்துப் பிறகு நீ சங்கமரையுண்பிக்கக்கடவா”யென்றார். அதற்கு வசவண்ணரிசைந்து, தன் மனைக்குள்ளே யழைத்துப்போய், செய்யவேண்டிய உபசாரங்களெல்லாம் செய்து, பொற்

கலத்தில் உயர்ந்த அன்னம் முதலியவைகளைப் படைத்து, “உண்டருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, ஒரு இமைப்பொழுதில் சிறிதும் மீதியாயிராமல் அவரிட்ட உணவையு ண்டருளினார். அதைக்கண்டு அந்த வசவண்ணர் முதலியோர் ஆசசரியமடைந்து, பின்னும் கொண்டு வந்து படைத்த உணவையுண்டு பசி தணியாதிருக்கக் கண்டு, தமது அடியவர் வீட்டிலுள்ள உணவையும் கொண்டு வந்து படைக்குமபடி கட்டளையிட, அவ்வாறே அவர்களுஞ்ஞெய்த இவருக்குப் பசி தணியாமல், அடியார்களுக்குக் சமைந்த சோற்றையெல்லாம் கொண்டு வந்து இவர்களுக்கே குறித்தார்கள். இப்படி படைக்கிற சோறு கறிமுதலியவற்றையுண்டும் பசி தணியாதிருக்கக் கண்டு, சமைப்பவராகப் அடிபிறருழிலாளர் “இன்னும் மட்கலங்களன்றி வேறில்லை” யென்றார்கள். அதன்பிறகு வசவண்ணர் அல்லமதேவரது பசிபைத்தணிக்கும்பொருட்டு, அவரை, பயறு, எள், அரிசி, அவல், கொள், துவரை, கடலை, சோளம், நெல், புல் முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து மலைபோலக் குறித்தார். அவற்றையெல்லாம் ஒரு நொடியிலுண்டருளினார். வசவண்ணரும் அல்லமரும் உணவு படைப்பதிலும் உண்பதிலும் தோல்வியடைந்தாரில்லை. அப்போது சென்னவசவேசர் வசவண்ணரை நோக்கி, “கண்ணப்பனிட்ட மாமிசத்தை யுண்ட பரமசிவனே யிவனும்” என்று சொன்னார். “அவர் சொன்னதைச் செய்வதே சரி” என்று மடிவாலமாச்ச தேவர்வந்து சொல்லக்கேட்ட வசவண்ணர் அல்லமதேவரை யடிவணங்க, அப்பொழுது அல்லமதேவர் வசவண்ணரை நோக்கி, “நான் பசிபினால் வந்தவனல்லேன்; பொருளைக் குறித்து வந்தவனல்லேன்; உன் மனத்தி

உள்ள பக்தியைக் காணும்பொருட்டு வந்தேன்” என்று சொல்லி, வசவண்ணரை பெயித்து மார்போடணைத்துக் கொண்டார். “கண்ணைப்போல வுயிர்கள் கண்டறியும் படி சூரியனைப்போலக் காட்டுகிற அல்லமபெருமானே! எல்லாச் சீவாகளுக்கும் ஊட்டுகின்ற வுனக்கு நான் ஊட்டுவேனென் றெழுந்தமையால் என்னைப்போலப் பேதையி ஒருவரு மிலலை” என்று அஞ்சலிசெய்து நிற்க, அப்போது அல்லமதேவர் அவரை நோக்கி, “நீ போய் அடியார்களை யெல்லாம் வணங்கி அமுதுசெய்ய வாருங்க ளென்று அழைத்து வருவாயாக” என்றார். அப்படியே சென்ற வாவண்ணர், அல்லமதேவரது திருமேனியி லணிந்த பிழம்ப சந்தைங்களைத் தாழுடணிந்து தொந்தி சரியத் திறை கழிவகைகளை மணக்க ஏப்பம் விட்டுக்கொ ண்டு முகவலாசசியோடிநின்ற அடியார்களைக் கண்டு “அடியேன் செய்து விஷையெல்லாம் பொறுத்து வந்து அமுதுசெய்தருளாக” என்று பிரார்த்திக்க, அந்த அடி யார்கள் வசவண்ணரை நோக்கி, “உன் பெருமை யெங்க ளால்செல்லவெளிதோ? இன்று வாயுங்கையுந் தொழிற் படாமலே வரிவாடிண்டு களித்தேதாம். தேவர்க ளுண் ணும்பொருட்டு அவிப்பாகமாகிய வணவைச் செந்தியி லிவிவதுபோல எங்குள்ளலாரு முண்ணும் பொருட்டுச் சோற்றுவனாவ அல்லமதேவரது திருநாவிவிட்ட வுன் னைப் புகர்ந்த, யாங்கள் பாடத்த ஒரு நாவோ வல் லது” என்று சொல்லி, “உலகில் ஒரு சிவயோகியுண்டது சாராயுந் திரவடி முண்டதாகுபென்று வேதங்கள் சொல்லந் தன. அந்நீன அல்லமதேவரால் இன்று பிரத்தியபுரணம் கண்டோம். ஆகலால் அந்த அல்லம தேவரை அப்பிரத்தியபுரண எங்களை யுண்பித்தலே, அவரைத் திருவடி வணங்குதல் எங்களை வணங்குதலே, பேத

மில்லை, நீ செல்லக்கடவாய்” என்று சொல்ல, வசவண்ணர் அவர்களை வணங்கி, மீண்டுமவந்து அல்லமதேவரை வணங்கி, “ஐயமே! தாயுண்ட வுணவைக் கார்ப்பாத்திலிருக்கிற சிக வு முண்டு களித்தல்போலத் தேவரீர் உண்ட வுணவை அடியார்களுல்லா முண்டு களித்திருப்பீர்கள்” என்று சொன்னார். “பாண்டியனடித்த அடிபட்ட உயிர்களின் தன்மைபோல வசவண்ணரிட்ட வுணவை யடியாரெல்லா ரும் உண்டு களித்தன ராதலால் அல்லமதேவரீர்ப்பிழ்நா ரென்பதற்கு ஐயமில்லை” என்று புகழ்ந்து உலகத்தா ரெல்லாரும் களித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு உண்டு அமைதிபெற்றி ரந்த பாமயோகியாகிய அல்லமதேவர் வசவண்ணரைப் புகழ்ந்து, அவர்க்கு ரைராகவழம் வேதமுட் சொல்லாநின்ற பொருளை அதுங்கிடுக்கது திரு வுளங்கொண்டு ஏகாந்தமாக வீற்றிருந்தாரா.

ஆரோகணகதி முற்றிற்று.

இருபத்துளன்காவது

மனோலயகதி.

அல்லமதேவர் வசவண்ணரை நோக்கி, “மனோ லயமடைந்தால் முத்தியடையலாம்” என்று அருளசெ ய்தவிதத்தைச் சொல்லுவோம்.

அடியார்களுடைய பசி தனியும்பொருட்டுத் தாமு ண்ட அல்லமதேவர், வசவண்ண நுக்குத் தத் துவோப தேசஞ் செய்யக்கருதி வீற்றிருக்க, வசவண்ணர் வசுஷ பணங்கி விண்ணப்பஞ் பெய்கிறார்: “விரும்பு வெறுப்புக் களிணுருவாகிய பிரபஞ்சத்தோற்ற மில்லாமல் எல்லாம் பார்பிரமமாகப் பார்க்கும்படி எனக்குக் கிருணசெய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அவரது பிரார்த்தனைக்கு அல்லமதேவர் இரங்கி அருள் செய்யலுற்றார்: “ஒருவன் யான் எனது என்னும் அகங்கார மம்காரங்களை விடாத

அளவும் அவன் ஞானத்தை யடையமாட்டான். அதை யடையாதபோது நிலையற்ற பிரபஞ்சந் தோன்றும்; பிர மப்பொருள் தோன்றாது. காற்றாடிபோலச் சுழலாநின்ற மனமானது பிரமத்தில் நசித்தால் யான் எனது என் னும் அகந்தை மறைந்துபோகுமேயன்றி வேறு விதத் தால் மறைபாது. யான் பிறர்க்கு இதனைச் செய்வேன், அவர்கள் எனக்கு இன்னது செய்வார்க ளென்னுங் கருத்தினால் முததியை விரும்புதல் இருட்டடைக்கொண்டு குரியனை யடைய விரும்புதல்போலும். யான் என்னும் அகங்காரத்தால் இருவினைக ளுண்டாகும்; அது இல்லை யானால் இருவினைகளால் வரும் இன்பதுன்பங்க ளுள வாகா. இருவினைக ளில்லையாயின் பிறவியில்லை. மனத் தை யடக்குதற்கு மனமே துணையாகும், வேறு துணை யில்லை. அது பெற்றவன் ஒப்பற்ற சிவசொருபமாய் விளங்குவான்; உலகத்தில் பிறந்திறந் துழலமாட்டான். மதயானைபோ லடங்காது திரிகிற மனத்தை யடக்கி னால் பூர்ண ஞானத்தைப் பெற்றுப் பிரமமாவன். விஷ யங்களை யறிதற்கு விரிந்தமனம் கருவியாகும். விரி ந்தமன முடையவனைப் பிறவி விடாது; குவிந்தமன முடையவனைப் பிறவி தொடாது. அந்தக்கரண சுத்தியே அறிவையறிதற்குச் சாதனமாகும். அந்தக்கரண சுத்திக் குச் சர்க்கருமங்கள் சாதனங்களாகும். அந்தக்கரண சுத்தி யாவது ஆசையற் றிருத்தலாகும். அந்தக்கரண சுத்தி யினால் பிரமத்தை யடைவான். ஆசையற்றிருத்தல் நேரே முத்தியின்ப மடைதற்குக் காரணமாகும். ஆசை யற்றவன் சிவமாதல் நிச்சயம். குற்றமற்ற மனத்தி லன்றி அறிவு தோன்றாது. களங்கமற்ற கண்ணாடியி லன்றி முகம் தோன்றுமோ? பாசமற்ற பாஞ்சோதியை நினைக்கின்ற நினைவால் மனமானது தன்னை யறிதற்குச் சாதனமாய் விளங்கும். யான் ஆகாயமல்லேன், வாயு வல்லேன், நெருப்பல்லேன், நீரல்லேன், மண்ணல்லேன், ஞானமல்லேன், வினையல்லேன், நானே சிவமென்று

நினைத்துச் சலியாதிருப்பவன் சிவமேயாவன். இவ்வாறு நினைபாதவன் எக்காலத்தும் உடம்பெடுத்துச் சுழன்று கொண்டேயிருப்பான். தன்னைச் சிவமென்றறிந்தவனே தன்னை யுண்மையா யறிந்தவன்; அப்படி யறியாதவன் தன்னுண்மை யறியாதவன். தன்னைச் சிவமென்று என்று அறிவானே அன்றே பாசத்தை யொழித்துவிடுவன். தன்னைச் சிவமென் றறியாதவனுக்குப் பிறவியே துணையாகும். சோகம்பாவனையில் மனத்தை நிறுத்தி விடயங்களைத் துறவாது, துறந்த சிவயோகியின் திருவடியை வாழ்த்தி வணங்காத தேவர் முனிவர் முதலியோரில்லை என்று வேதங்கள் முழங்காநின்றன” என்றிவ்வாறு அல்லமதேவர் வசவண்ணருக்கு அருள்செய்ய, வசவண்ணர் முதலிய சிவசரணரெல்லாரும் அல்லமரை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். அல்லமர் இன்னமும் பக்குவானமாக்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்பொருட்டு அவரவர்க்குத் தகுதியான வடிவோடுசென்று உபதேசித்து எங்கும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

மநோலயகதி ழுற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது

மா ன் மி ய க தி.

நிலவுலகத்திலுள்ள அடியார்களுக்கெல்லாம் அல்லமதேவர் செய்த நன்றியை, கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கிற பரமசிவனாவர் தமது இடப்பாகுத்தி லமர்ந்திருக்கிற உமாதேவியார்க்குச் சொன்னவிதத்தைச் சொல்லுவோம்.

அல்லமதேவர்வசவண்ணர் முதலிய அடியார்களை அவ்விடத்தில் நிறுத்திவிட்டுப் பூமியிலுள்ள மற்ற அடியார்களை

ஞர்கெல்லாம் அருள்செய்யும் தொழிலில் முயன்றுகொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்க, ஸ்ரீ கைலாயத்தில் உமா தேவியானவன் பரமசிவனை நோக்கி, “சுவாமீ ! அல்லம தேவாது அருடோப் பெறும்பொருட்டுச் சென்ற நந்தி தேவரும், உன் கணங்களும், எனது சாத்துவிகக்கலையாகிய அக்கமாதேவியும், பூமியிற் போய்ச் செய்தகாரியம் யாது? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பரமசிவனானவர் சொல்லுற்றார்: “நந்தியானவன் வசவண்ணன் என்னும் பெயர் பூண்டு என்னடியார்களை யானென்றே பாவித்து அவர்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கொடுத்துச் சிறப்படைந்தான். உன் சாத்துவிகக் கலையாகிய பெண் மாதேவி யென்னும் பெயர் பூண்டு, மன்மதனது வலிபை வென்று, துறவடைந்து ஞானபாரியனைத் தேடிச்சென்றார். எமது கணநாதர்கள் எம்பைக் காணுதற்குரிய பல சற்கருமங்களைச் செய்து கொண்டு அவாவர்க்கிசைந்த இடங்களில் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் மிகச் சிறந்ததாகிய வீரசைவத்தின் பொருமையை விளங்கச்சொல்லி, அவர்கள் யாவரும் பேரின்பமடையும்வண்ணம் அல்லமர்செய்தார். எல்லாச் சமயங்களிலும் சைவசமயஞ் சிறந்தது, அதினும் வீரசைவம் மிகச்சிறந்தது” என்று சொல்லிச் சிவ பெருமான் உரையவனை நோக்கி, “பெண்ணே! எல்லாச் சமயங்களிலும் சைவம் சிறந்ததென்றும், அதினும் வீரசைவம் சிறந்ததென்றும் காமிகாதி ஆதாமர்கள் சொல்லிவந்தன. ஓரவன் எந்தச் சற்கருமத்தைச் செய்தாலும் வீரசைவத்திற் பிரவேசித்தாலன்றி முத்திபடையமாட்டான். வேதம் ஆகமம் இரண்டின் பொருள்களும் தம்முனொத்துப் பிரமத்தை விளங்கக் காட்டுதலால் இந்த இர

ண்டு தூல்களும் பிரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கன. எமக்கு நிவேதித்த பிரசாதத்தை யுட்கொண்டு சலனமற்றிருத்தல் இந்த வீரசைவத்திலன்றி வேறு மார்க்கங்களில் உண்டோ? ஆதலால் வீரசைவத்தை மாதேவி, வசவண்ணர் முதலியோர்க்கு அல்லமர் போதித்தார். அன்றியும் முசிவர் சித்தர் யோகர் முதலானோர்க்கும் அவாவரபக்குவத்திற் கிசைந்தவண்ணம் போதித்து அவர்களை யாட்கொண்டார்” என்று செல்லக்கேட்ட உமாதேவியானவள் மனமகிழ்ந்து, “அல்லமதேவர் மாயையை வென்றாரென்ற உண்மையை தேவரீர் திருப்பவளவாயாற் சொல்ல நானறிந்தேன்” என்று சொல்லி வணங்கினாள். இனாநிற்க, அல்லமதேவரோ வென்றால், சூதந்தவர், இளையவர், முதியோர் என்கிற வேறுபாடும் பாராமல், எல்லாவிடத்திலும் செய்யும் மேகம்போல அருளாகிய மழை பொழிந்து அவர்களை உய்வித்தார். இந்த அல்லமதேவர் சரிதத்தைப் போதினால் அறம்பொருளின்பங்க ஞாண்டாரும்; இதைக் கேட்போரும் அந்த அறமுதலியவற்றையடைவர். விவகரமில்லாதவர் விவாகமுள்ளவராவர்; புதல்வர்ப்பேறில்லாதவர் புதல்வரைப் பெறுவர்; செல்வமில்லாதவர்கள் செல்வத்தை யடைவார்கள்.

இந்தச் சரிதத்தை ஆயிரத்தைஞாற்றெழுபத்து நான்காவதாகிய கரவருடம் இடபமாகத் குராயிற்றுக்கிழமையில் சிவப்பிரகாசதேசிகர் பாடி முடித்தார்.

இந்தச் சரிதத்தைப் படிப்போனை மானிடனென்று சொல்லவொண்ணாது; பரமசிவனென்றே சொல்லலாம்.

உலகிலுள்ள புண்ணியர்வாழ்க, ஸீம்புலன்களை வெல்லத்தகுந்த தவமுதலியவை வாழ்க, சிவபூசை செய்து

அடியார் வாழ்க, சைவசமயம்வாழ்க, அல்லமதேவர் சரீ
தத்தைக் கேட்க விரும்புவோர் வாழ்க, திருவெண்ணீறு
வாழ்க, அதனை யணியோர் வாழ்க, ருத்ராக்ஷ கண்டிகை
வாழ்க, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் வாழ்க, குருவருள் வாழ்க,
மெய்யார் வாழ்க, பிறவியை பொழிக்கின்றவர்கள் வாழ்க.

அல்லமதேவரது சரிதச் செய்யுட்களில் ஒருசெய்
யுள் கற்கவல்லவர் அருத்தஞ் சொல்ல வல்லவராவர். இது
வே நமக்குச் செல்வமென்று அன்புபாராட்டிச் செவி
நிறைத்துக்கொள்ள வல்லவரெல்லாரும் இந்தப் பூலோ
கத்தில் எக்காலத்தும் வாழ்ந்திருக்கக்கூடவர்.

மான்மீயகதி முற்றிற்று.

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்

முற்றிற்று.

மகாமகோபதீபாபி, உட்கார்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நியை

சென்னை-20.

